

KIRK HAMILTON

DOX

CENA 10 DINARA

HOLIDEJ

BROJ 82

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

**POTE-
RA
U
KANJO-
NIMA
KOLO-
RADA**



KIRK HAMILTON

Potera u kanjonima Kolorada

Ben Snajl je odlučio da pobjegne iz državnog zatvora u Džalsburgu onog istog dana kada je primio pismo od svoje verenice, Liz.

To pismo je očekivao kao ozeblo sunce, nadao mu se i, to ga je držalo u životu, tako reći.

Ali, pismo mu je donelo loše vesti i on je odlučio da beži. Smatrao je da više nema šta da očekuje, mada je znao, ako ga uhvate, ne gine mu doživotna robija.

Bio je osuđen na trideset godina robije, a po njemu to je bilo isto što i doživotna robija, ili smrt. Jer, ako posle života u Džalsburgu uopšte izađe na slobodu, neće više valjati ni Bogu, ni svetu.

Najgore je bilo to što je osuđen zbog zločina koji nije učinio on, ne-

go neki drugi čovek. Ubistvo tri čoveka i pljačka banke, krađa konja i paljevina, bilo je previše i za najokorelijeg bandita. A sve to je teretilo njega i još dvojicu.

Ta dvojica bandita, nalazili su se, takođe, ovde u kamenolomu na teškom fizičkom radu, bez odmora, sa minimalnim obrocima i spavanjem u trajanju od svega tri sata dnevno, tek toliko, da čovek ne umre.

Jedan bandit se zvao Vin Karnej, a drugi Loni Emerson. Njih dvojica

su, naravno, znali da je Ben nevin, ali na suđenju nisu rekli ni reč u njegovu korist, čak su podržali svedočenje neke barske dame koja je, sigurno, imala svojih razloga da se zakune na laž.

Tu ženu je kasnije pokušala da nađe Liz, ali njoj se vrlo brzo izgubio svaki trag. Ili ju je neko ubio, ili se izgubila nekud u prostranstvima Divljeg zapada. Najverovatnije sa krivcem, umesto koga je sada u kamenolomu radio Ben.

Čovek bi se zapitao, zašto su Vin i Loni lagali, i zašto su okrivili nevinog čoveka?

To je vrlo prost razlog. Dokle god se onaj krivac, njihov saučesnik, nalazio na slobodi, sa novcem koji su opljačkali, postojala je mogućnost da ga se kad-tad dočepaju. I njega, i novca.

Prvih dana, kada je shvatio da mu bar zasada nema pomoći, i da će narednih trideset godina provesti u kamenolomu. Ben se pomirio sa sudbinom i pao u tešku depresiju.

Svaki dan mu je bio potpuno isti s onim prethodnim i znao je da ni sledeći neće biti drugačiji. Radio je i ponašao se kao mašina.

Bez pogovora i interesovanja izvršavao je naredbe zatvorskih čuvara, nosio je kamen, gore-dole, razbijao ga kao da nije radio svojim rukama. Nije obraćao pažnju što mu je sunce ispržilo obrijanu glavu i što su mu se već i plikovi pojavili na temenu.

Međutim, pre ovog pisma koje je prevršilo meru, primio je vesti od Liz da je na tragu onoj devojci, Lili se zvala. Toliko je mogla da sazna, pošto se tek skoro vratila u Takson.

Sada mu je javljala da je devojka, verovatno, prešla u Meksiko, jer je viđena kraj jednog vojnog logora. Ipak, obećavala je da će je pronaći, makar morala ići na kraj sveta. Primoraje je, kaže, da ispriča sve što zna.

Ta naivnost sa kojom je Liz pisala, učinila je da se Ben setno nasmeši. Bio je to prvi smeh posle dve godine koliko je već proveo ovde, u ovom paklu na zemlji.

Ako je u ovom robijanju mogao nešto da nauči i shvati, bilo je to, da se banditi ne predaju tako lako. I da će devojka, ako uopšte dođe u situaciju da nešto pisne, biti mrtva pre nego što uspe da progovori i jednu reč.

Zato je odlučio da beži.

Doduše, Liz mu je javljala da je čula da je negde u blizini, u nekoj kockarnici viđen Dok Holidej i da će sve učiniti da ga nađe. Jer, ako uspe da ga ubedi, da on pođe u potragu za banditima sa kojima je devojka Lili otišla, nada se da će se sve završiti u Benovu korist.

Bila je to slaba nada. Jeste da je Dok Holidej bio nekada njegov prijatelj. Ali, to je bilo tako davno i trajalo je tako kratko, tamo na frontu, da je bilo malo verovatno da će Liz nešto uspeti.

Sa druge strane, dobro je poznavao Liz. Ona je, iako u mnogim stvarima neiskusna i naivna, nekako uspevala da završi i nemoguće stvari, samo zahvaljujući svojoj užasnoj upornosti. Kada se ona nekome popne na glavu, taj ne može lako da je se otrese.

Eto, to je bio veoma slabašan tračak nade, koji se, na trenutak, uka-

zao pred njim, ali, trajalo je to vrlo kratko. Suviše je bilo rizično osloniti se na tu mogućnost. Zato je odlučio da sam okuša sreću.

Pa, i ta devojka Lili, ko zna, možda se već nalazi zakopana u nekom kanjonu ili su je ribe oglodale na dnu reke Rio Grande. Nije važno gde se nalazi. Važno je da je nestala iz grada u kom ga je optužila i to najverovatnije zauvek. A s njom je nestala i svaka nada da će on biti u stanju da dokaže svoju nevinost.

On je bio žigosan kao bandit i pljačkaš i jedino što je moglo da mu se dogodi, ako ga uhvate prilikom bekstva iz zatvora, bilo je da ga obese. A vešanje nije ništa gadnije od ovog robijanja u kamenolomu, mislio je.

Tog dana, kada je primio ono besperspektivno pismo od Liz, Ben je radio na miniranju u samom kamenolomu. Zvali su to suvo miniranje.

Jedan od zatvorenika držao bi tešku ćuskiju zašiljenu na jednom kraju da bi mogla da probije kamen, a drugi je udarao ogromnim čekićem dokle god se u kamenu ne bi napravila rupa, dovoljna da se u nju nabije drveni klin. Tada je trebalo samo udariti po klinu nekoliko puta i stena je pucala po svim žilama.

Ben je tog dana udarao čekićem po drvenim klinovima. To mu je bio posao. Težak posao, jer, čekić je imao skoro dvadeset kilograma, a udarci su morali da padaju ritmično. Čim bi samo jedan udarac izostao, stražar bi po zvuku osetio da je promenjen ritam i stvorio bi

se tu sa svojim bičem, dok čovek trepne okom.

U jednom trenutku, Ben je visoko podigao teški metalni čekić, ali nije ga spustio na klin, već se zateturio i pao na jedno koleno pored krupnog mišićavog bandita, Vina Karneja.

Ubica ga je pogledao svojim bezizražajnim očima i nije rekao ništa. Međutim, podmuklo je zario čizmu u Benova rebra.

— Hoćeš li da nam navučeš stražare na vrat! — procedio je kroz zube.

Nije trpeo Bena, naročito kada je ovaj rekao da zna da se njih dvojica, Vin i Loni, spremaju da pobegnu i da ima nameru da im se pridruži.

— Diži se, medeni — prosiktao je Karnej. — Ako Majler vidi, dojezdiće ovamo, a onda ga se nećemo rešiti pet dana.

Još jednom, Karnejeva čizma se zarila u Benovu slabinu.

Ben je zaječao od bola od podmuklog udarca, a kada je uspeo da malo podigne glavu, video je da se jedan stražar uputio prema njima.

S mukom se uspravio na noge, ali glavu nije dizao. Spustio je niskó kao da gleda kako da uhvati čekić.

Govorio je tiho i skoro ne mičući usnama, što je bio način na koji su zatvorenici razgovarali među sobom, kada nisu želeli da ih stražari čuju.

— U redu, Vine — rekao je tiho. — Samo, da znaš, ako još uvek nameravate da pobegnete, ja ću sa vama.

Karnej je hitro podigao glavu, a pogled mu je ošinuo Bena. Onda je

za trenutak zastao kao da je želeo da se uveri da li Ben to misli ozbiljno i nacerio se.

On je, takođe, primetio stražara koji im je prilazio i brzo se okrenuo na drugu stranu.

— Kasnije — promrmљao je.

Ben se sasvim uspravio i otesao prašinu sa svoje bluze. Otkopčao je i pogledao dubok crveni trag na slabini koji mu je ostavila Vinova čizma. S mukom se nacerio kad mu je prišao stražar.

— Šta se to ovde događa? — upitao je stražar.

— Sapleo sam se i pao, ser — odgovorio je Ben.

Da stražara treba oslovljavati sa „ser“, bila je, takođe, jedna od lekcija koju zatvorenici veoma brzo nauče u Džalsburgu. Ko to ne shvati odmah, vrlo brzo se uveri sa kakvom lakoćom stražari menjaju lični opis zatvorenika. Dovoljan je samo jedan udarac pesnicom, pa da čovek, koji ne sme da se brani, ostane bez nekoliko zuba. Zato se Ben dobro pazio.

Stražarevo ime je bilo Harou. Bio je visok, snažan čovek od dvadesetak godina. Za ovo vreme od kako je došao u Džalsburg, Harou nikad nije bio naročito grub sa Benom. Izgledalo je da mu se Ben, na neki način, dopada.

Ali, Benu se nije dopadao Harou. Pričalo se o njemu da je patološki pohlepan. Nije bilo zatvorenika kod koga je video bilo šta od zlata, a da se to, posle izvesnog vremena, nije preselilo u njegov džep. Zato je Ben bio oprezan kad mu je Harou prilazio sa smeškom. Nekim posebnim čulom osećao je da se nešto drugo krije iza te ljubaznosti.

Za ovu godinu dana Ben je upoznao mnogo stražara i za mnoge bi mogao da se zakune da nisu nimalo bolji od zatvorenika koje su čuvali. Uostalom, bila je javna tajna da je među stražarima bilo dovoljno onih čiji život zaslužuje baš istu takvu reputaciju kao i onih u okovima. Ali, dok se to ne sazna, oni su bili na pravoj strani, pa su se tako i ponašali.

Veoma često, takvi, prikriveni kriminalci su se ponašali vrlo okrutno prema zatvorenicima, samo zato da ne bi izazvali sumnju upravnika zatvora i ostalih kolega.

Odnekud, Ben je sve više sticao uverenje da je Harou baš jedan od takvih i da ne bi bilo zgoreg zadočiti njegovo poverenje.

Zato je uvek, kada se našao oči u oči s ovim stražarom, pravio lice anđela i nastojao da mu se dodvori koliko god je to moguće. Tim pre što je primetio da je i Harou sve češće blizu njega, a to je značilo da ima neke namere.

— Šta je to s tobom, Bene? — upitao je. — Poslednjih dana sve češće padaš.

Ben se osmehnuo kao nevinašce.

— Mislim da sam zaista beznađežno trapav, ser. Teško se krećem po ovom kamenu. Sve do prošle nedelje, kao što znate, ser, bio sam na nižim nivoima.

— Hm! Sve ti nešto fali. Najlakše bi, u stvari, bilo prebrojavati novac. Ali, šta ti ja mogu... Trebalo je da budeš pametniji... Uostalom, nikada nije kasno — nacerio se Harou.

Ben je napravio tužno lice.

— Šta sad vredi govoriti — rekao je skrušeno, praveći se da je

stražareve reči shvatio kao prekor što je uopšte učestvovao u pljački.

Ali, ni stražar nije bio naivan. Pogledao ga je iskosa i u jednom trenutku, oči su im se srele. Tog trenutka, kao da je među njima kresnula varnica i obojica su znali da će još mnogo puta razgovarati o tom novcu.

— Mogu li nešto da pitam, ser? — zamolio je Ben.

— Da čujem? — odjednom se ukočijo Harou kao da je hteo i stavom da mu pokaže da je bilo dosta priče.

— Mislite li da za mene ne postoji šansa da se vratim na donju platformu?

— Ne. Bolje je da ostaneš ovde, ako si već poslat ovamo. Za to sigurno postoje neki razlozi — rekao je zvanično. I bolje bi ti bilo da malo razmišljaš o svojoj krivici. Možda od tebe može nešto i da se napravi! Treba znati kako se šta radi i gde se šta govori.

— Da, ser — rekao je skrušeno Ben. — Kako vi kažete. Uvek ću vas poslušati. Samo, nadao sam se da ću, možda moći da se vratim tamo... Hoću da kažem, moraću da se naviknem, mada mislim da će mi ovaj čekić slomiti ruke.

— I nisu ti potrebne. Novac više nećeš brojati... kad si tako tvrdo glav... Razmisli malo. Ja ti ne mogu pomoći, ako to ti sam ne učiniš.

— Pa, kome onda da se obratim? Koga da zamolim, ser? Ja ću učiniti sve što vi kažete.

Harou se lukavo nasmešio.

— Videću, šta mogu da učinim — rekao je važno.

— Hvala vam puno, gospodine

Harou — odjednom se ozario Ben. — Biću vam veoma zahvalan.

— I treba da mi budeš zahvalan, Snajle... I treba — govorio je Harou. — Samo, prazne reči ne vrede mnogo...

Karnej i Emerson su prekinuli sa radom i čekali da vide šta će se još dogoditi.

Valjda je stražar i zbog toga odjednom odmahnuo glavom i zvanično, kao da je odjednom doneo neku važnu odluku rekao strogo.

— U međuvremenu, sakupljaj ovo kamenje na gomilu i ne zabušavaj!

Ben je klimnuo glavom i prihvatio se posla. U ovom trenutku nje ga nisu zanimali stražarevi motivi. On je imao samo jedan cilj, da što pre pobegne odavde. A ako se Harou nalepi na njegova nejasna obećanja kojih će, rešio je, biti sve više, to je njegova stvar. Neka plati svoju pohlepu.

Po svemu sudeći, Harou je bio najslabija tačka u lancu okrutnih stražara među kojima su mnogi bili sumnjive prošlosti, a često i isluženi robijaši, koji su naknadno stali na stranu zakona. Ben je rešio da to iskoristi. Čekaće još malo i dozvoliće Harou da ga „ubedi“ da mu pokaže mesto sa plenom. A da će to ovaj pokušati, više nije bilo sumnje.

Posmatrao ga je kako se udaljava prema grupi zatvorenika, ali je svakih nekoliko metara zastajao i osvrtao se posmatrajući Bena.

Ben se primetio kako se Karnej cereka.

— Ti si odličan glumac, momak — dobacio mu je. — Samo tako nastavi. On je naša karta za izlazak odavde.

Ben nije rekao ništa. Okrenuo se i nastavio da radi ono što mu je Harou naredio.

II

Četiri dana kasnije, Ben je bio prebačen na drugo radno mesto.

Nije više morao da radi na razbijanju ogromnih blokova granita, već je prebačen na niži nivo gde su se granitni blokovi pripremali za transport.

Upravo je počeo s obradom manjih blokova granita, kada ga je posetio stražar Harou. Zastao je i izvesno vreme posmatrao Bena kako radi, a onda ga je upitao cerekajući se.

— Da li ti je ovde lakše?

Ben je ispravio leđa koja su ga bolela, jer ni ovaj posao nije bio lak. Obrisao je znoj i prisilio se da se nasmeši.

— Da, mnogo je bolje. Mnogo vam hvala, mister Harou. Ovo je zaista bilo ljubazno od vas.

Stražareve oči su se skupile.

— Ima vremena za zahvaljivanje — rekao je značajno. — Ima vremena... i načina...

Ben je osećao kako mu se stomak podiže, a ruka se sama steže u pešnicu. Ipak, mirno je odgovorio.

— Shvatam — rekao je sasvim pribrano.

Međutim, onda se dogodilo nešto što Ben nije očekivao.

Harou se odmakao nekoliko koraka, a zatim se naglo okrenuo i uperio cev svoje puške u Benov stomak.

Ben je bio zaprepašćen. Nije us-

peo da shvati šta se dešava, a Harou je već stigao do njega. Zamahnuo je i kundakom ga udario u stomak.

Ben se zateturao. Udarac je bio užasan i činilo mu se da će mu cela utroba izaći na usta. Za trenutak je izgubio svest, ali se brzo povratio i, boreći se da uhvati vazduh, upitno pogledao u stražara.

Još uvek ne dolazeći sebi od iznenađenja, Ben se grčio na zemlju i naslonio se na jedan blok granita.

Harou mu je prišao sasvim blizu i zario mu čizmu u rebra. Onda se nagnuo nad njim i sa neverovatno zlućudim osmehom, kakav Ben nikad nije primetio kod njega, procedio kroz zube.

— Zaboravio si ono: ser, momče — rekao je.

Ben je klimnuo glavom još uvek pokušavajući da povрати dah. Jedva je počeo da diše ujednačeno.

Lagano se digao oslanjajući se leđima na blok granita i promućao.

— Razumem, ser.

Harou se zacerekao i klimnuo glavom.

— Nemaš nikakvih specijalnih privilegija u ophođenju sa mnom — rekao je značajno. — U stvari, još nemaš...

Ben je ponovo klimnuo glavom, a Harou se okrenuo na peti i sav važan, šepureći se, otišao preko radilišta.

Držeći se za stomak, koji ga je ludački boleo, Ben je pogledao oko-lo. Video je kako ga Karnej i Emer posmatraju sa vrha granitne stene.

Karnej je čak podigao ruku u znak ohrabrenja, a Emerson se samo cerekao.

Ben je ljutito opsovao, vraćajući

se poslu pod radoznalim pogledima ostalih robijaša.

Međutim, za naredna dva dana dogodilo se dosta toga. Ben je još uvek osećao kako ga stomak boli od onog životinjskog udarca stražara Haroua i zakleo se da će mu to zapamtiti i vratiti prvom prilikom. Ništa mu neće vredeti što su već postigli sporazum, koji je Benu trebalo da otvori vrata tamnice.

Bila je noć bez mesečine. Ben je ležao i razmišljao šta da uradi i kako, a da bude najmanje buke i da se bar do jutra niko ne doseti da ga nema.

Rešio je da drži Harou u nedoumici, iako je znao da stražar neće zaboraviti na ugovoreno vreme. Ipak, mislio je, bolje je, da ga mnogo ne izaziva, da mu se ne bi dogodilo da provede u samici najmanje mesec dana, a to nijedan zatvorenik nije želeo. Svi su znali šta to znači. Samice su bile metar sa metar, a visine metar i po. Čovek ovako veliki kakav je bio Ben, morao bi da kleči. Samo tako bi mogao da se smesti u samicu. A da li bi iz nje izašao živ, to je još bilo veliko pitanje.

Plašio se jedino da ostali stražari nisu zaspali i da bi moglo da mu ne uspe da prvim udarcem pošalje Haroua u carstvo snova. A tako je želeo da se što pre dokopa ključeva.

Ben se iznenadio kada je čuo tiho hrkanje, koje je dopiralo iz ugla ćelije gde su se nalazili Emerson i Karnei.

— Kako su, do đavola, mogli već da zaspe? — prošaputao je sebi u bradu. — I šta sada da radim?

Doduše, on još nije imao nikakav definitivni dogovor s njima. Šta više, nisu se složili sa njegovim planom za bekstvo. Ipak, učestvovali su u pripremama. Doduše, nisu mu to rekli, ali samo idiot se ne bi pitao, kako se dogodilo da ga premete u njihovu ćeliju baš onog dana kada je sa stražarem bilo dogovoreno da krenu.

I ne samo da je on premešten u njihovu ćeliju, već je i robijaš, koji je bio s njima prebačen na drugo mesto. Znači, taj nije dolazio u obzir da beži s njima. Sada je četvrti ležaj ostao prazan. Bilo je to prosto neverovatno.

Ben se okretao na sećiji razmišljajući šta da radi. Nije smeo da bude glasan, jer nije znao da li je Harou negde u blizini, a na šaputanje, ova dvojica nisu reagovala. Sve je to bilo vrlo čudno.

Međutim, njegov plan za bekstvo bio je vrlo jednostavan, ali, doduše, i prilično opasan.

Sve je bilo bazirano na njegovom prijateljstvu sa stražarom. Bar tako je govorio Karnei.

On je, u stvari, bio impresioniran načinom na koji je Ben uspeo da bude premešten na lakši posao, a sve to s obećanjima.

Nije se često dešavalo da stražar paktira sa zatvorenikom u ovako opasnoj stvari. Uvek, postojala je opasnost da se zatvorenik uplaši i da oda plan. Tako se moglo dogoditi i sa Benom.

Naravno, dobio bi za to žestoke batine, ali to je bio rizik, uračunat u ovakve poslove.

Ben je znao da će, čim se sve smiri, Harou doći u njegovu ćeliju i tek

sada mu je sinulo da su zato ona dvojica, Karnej i Emerson, tako brzo „zaspali“.

Trgao se kada je čuo kako koraci teških čizama odjekuju po kamenom podu hodnika, koji je vodio između ćelija. Pretpostavljao je da su to bili Harou i čuvar toga bloka.

— Karneje! — prošaputao je Ben. — Emerson! Mislim da dolazi!

Međutim, nije bilo nikakvog znaka da su ga banditi čuli i tiho hrkajući se nastavilo.

Znači, oni su zaista zaspali, konstatovao je Ben s užasom.

Uspravio se na ležaju u nameri da ustane i probudi ih. Međutim, već je bilo kasno. Žuta svetlost lampe postala je jača, a koraci u čizmama prišli su sasvim blizu vrata.

Kroz okovanu špijunku, dovoljno veliku, da bi čovek mogao promotriti glavu da nije bilo šipki, Ben je prepoznao lice stražara Haroua, koji je provirio u ćeliju. Čuo je kako je Harou nešto rekao čuvaru bloka.

Začuo se zveket ključeva, a odmah zatim i ulazak jednog ključa u bravu. U isto vreme, koraci drugog stražara su se izgubili negde niz hodnik.

Vrata su se otvorila, a svetlost lampe je obasjala ćeliju.

Harou je ušao i smesta prišao Benovom ležaju. Lampu je zaklanjao rukom da njena svetlost ne bi probudila dva premorena robijaša, koji su i dalje spavali i jednolično hrkali.

Harou se sagnuo i prodrmao Bena. Tako je bilo dogovoreno.

Karnej i Emerson se nisu ni pomakli.

— Ustaj i polazi sa mnom — prošaputao je stražar.

Ben se uspravio treptajući, kao da nije mogao da se navikne na iznenadnu svetlost. U stvari, samo je želeo da dobije u vremenu i da se ona dvojica, konačno, probude.

Zatim je uzeo svoje odelo i zbušnjeno počeo da se oblači. Bio je svestan u kakav je sos upao, ali, u ovom trenutku, ništa mu nije padalo na pamet. Jer, dok se on dizao, vratio se stražar bloka i stao iza Haroua, posmatrajući šta se dešava.

Po ko zna koji put Ben je bacio pogled prema Emersonu i Karneju. Međutim, sa te strane nije bilo pomoći, koju je očekivao. I po prvi put je pomislio da su ga njih dvojica izigrali.

Karnej je nešto progundao i okrenuo se prema zidu, a Emerson je i dalje mirno hrkao.

Drhteći celim telom, Ben se sagnuo, i praveći se da uzima čizmu, ispustio je na pod.

Harou ga je grubo udario po ramenu i prošaputao, trudeći se da bude što tiši.

— Sve je u redu... ne brini!

Tada, dok se sav tresao, Ben je stao i pogledao drugog stražara. Poverovao je da mu je plan propao. Sutra će ga strpati u samicu, a to je, kao da su ga osudili na smrt. Opet je pogledao u Emersona i Karneja. Ništa. Kao da su mrtvi!

— Polazi — naredio je Harou koji je video da se Ben uplašio. U glasu mu se osećalo čuđenje, verovatno zbog sporosti sa kojom se Ben spremao.

Stražar bloka se pomerio u stranu, kada je Ben, teturajući, izleteo kroz vrata, a Harou pošao za njim.

U tom času su reagovali Emerson i Karnej.

Karnej se iznenada odupro o zid čelije pored svog ležaja i svom snagom se bacio prema Harou. Čizme su mu bile na nogama, pa je udarac bio strahovit.

Harou je samo tiho jeknuo izgubivši dah od udarca Karnejevih čizama i udario u dovratka čelije.

Stražar bloka je reagovao munjevito. Okrenuo se i u istom trenutku podigao pušku.

Međutim, kao mačka, Emerson se bacio sa svog ležaja. U njegovoj ruci nešto je blesnulo.

Stražar s puškom se uspravio i pustio bolan krik, koga je Emerson prigušio, zgrabivši ga rukom za usta.

Mada je bio užasno iznerviran i zbunjen, Ben je reagovao munjevito. Zgrabio je pušku koju je stražar ispustio iz ruku i tako sprečio buku koju bi ona, sigurno, napravila da je pala na kameni pod.

Doduše, to ne bi uznemirilo nikoga, jer su se u blizini nalazili samo zatvorenici koji su premoreni, spalivali u svojim čelijama, ali, Ben nije želeo da ih bilo ko čuje.

Pogledao je napred i, u slaboj svetlosti, primetio kako se Emersonova ruka ponovo podigla, a zatim se spustila na stražara. Nije video sečicu noža, ali zato je video krv koja je u širokom luku šiknula iz stražarevih grudi.

Ben je poznavao nož koji je sada bio u Emersonovoj ruci. Napravljen je od komada testere za rezanje kamena i bio je ubitačan.

Emerson je spustio stražarevo telo na pod upravo u času kada je

Harou nekako uspeo da stane na noge.

Karnej je smesta preskočio i svom snagom raspalio Haroua po grlu svojim podignutim kolenom.

Stražar je zakrkljao i pao na kolena, držeći se obema rukama za podbradak.

Emerson i Karnej su, očigledno, bili uigran tim, jer su reagovali brzinom munje i to sinhronizovano. Moralo se priznati i vrlo efikasno.

Ben je nepomično stajao i držao pušku u ruci.

Za to vreme, dva robijaša su se već dočepala revolvera koje su stražari nosili za pojasom.

Karnej se, zatim, uspravio i iz Benovih ruku grubo istrgao pušku. Zatim je hitro počeo da prazni njen magacin na svoj krevet. Pokupio je metke i stavio ih u džep. Prišao je ošamućenom stražaru i zgrabio ga za kragnu od košulje.

Grubo ga je uspravio i prislonio uza zid.

Harou je bio bleđ, a na licu mu se ogledao strah.

Karnej mu je gurnuo cev puške pod bradu, a zatim počeo da govori kroz zube.

— Slušaj me i to, slušaj pažljivo, kućkin sine! Odvešćeš nas oдавде i pazi da to izvedeš dobro. Nosićeš ovu praznu pušku. Naravno, stražari ne smeju doznati da je prazna i misliće da nas nekud vodiš, da idemo pod stražom. Jasno?

Harou je klimnuo glavom gledajući u stranu gde je stajao Ben.

Karne ga je, međutim, raspalio pesnicom u stomak.

— Jasno? — zapitao je ponovo i tresnuo ga o zid.

Harou je ponovo klimnuo glavom.

Oči su mu se razrogačile, jer je tek tada shvatio da je na podu mrtvo telo čuvara bloka. Tek tada je ugledao i Emersona koji je upravo podizao okrvavljeni nož.

— Pogledaj dobro ovaj nož, Harou, za slučaj da ti nešto padne na pamet — rekao je Emerson tiho. Zatim je razmakao svoju bluzu i pokazao stražaru revolver, zataknut za pantalone. — Ovaj ovde je pun, amigo.

Harou je izgledao kao da će svakog trenutka zaplakati.

— Šta hoćete da uradim? — zapitao je.

— Da nas izvedeš, već si čuo. Prvo, u dvorište. I neka to izgleda kao da nas vodiš u kancelariju upravnika.

— U ovo doba noći? — zaprepastio se Harou.

Karnej ga je ponovo udario.

— Aha! U ovo doba noći — rekao je podrugljivo. — Pretpostavljam da si stražarima već objasnio da izводиš Snajla. Jesam li u pravu?

Harou je ćutao.

— Onda neće biti problem ni da izvedeš trojicu, zar ne?

— Ja... ne znam da li... da li će mi ostali stražari poverovati.

— To i nije važno, slažeš li se? — progundao je Karnej. — Ove nedelje ti si komandant stražara. To vreme si i čekao da bi izvukao Bena. Tebi je to odgovaralo, a sada još više odgovara nama. Zato se mrdaj, prokletinjo, dok nisam naredio Emersonu da te izbuši kao sito.

Haroua su izveli u hodnik, a Karnei je zaključao vrata ćelije.

Dok su išli hodnikom bili su duboko svesni da su zatvorenici svih

ćelija budni. Osetilo se neko komešanje, ali niko nije pustio glasa od sebe. Bilo je to nepisano robijaško pravilo: ako neko već pokuša da beži, ne treba ga ometati.

Kornej je još uvek nosio pušku i gurao Haroua ispred sebe.

— Ostavi nam ključeve, Vine — tiho je rekao neko iz susedne ćelije.

Karnej je prišao i pružio ključeve jednoj ruci, koja se promolila kroz rešetke.

— Moraćeš sam da se pobrineš oko otključavanja, amigo — rekao je. — O, kej?

— Ne brini, Vine. Mnogo ti hvala — odgovorio je šapatom robijaš.

Nastavili su dalje hodnikom, a Emerson je zgrabio Karneja za ruku.

— A šta, ako izađu pre nego što mi zbrišemo? Napraviće gužvu kao čopor podivljalih zveri. Nije trebalo da im daš ključeve.

Karnej se nasmejao i iz džepa izvukao veliki ključ.

Ovo je ključ za glavni ulaz, ili izlaz, ako baš hoćeš. Prvo sam nje ga skinuo s alke. Trebaće im dosta vremena dok to ne shvate. Ne verujem da će uspeti do sutra ujutro.

Emerson se nacerio, a Ben se trgao. Shvatio je da je ovo igra koju igra svako za sebe i šalje do đavola sve ostale.

Kod vrata, na kraju hodnika Karnej je zgrabio Haroua i prodrmao ga kao da je želeo da ga opomene, a zatim ga gurnuo o zid i tutnuo mu praznu pušku u ruke.

Harou se malo trgao, ali je odmah poslušao kada mu je Karnej pokazao nož koji mu je dodao Emerson.

Naročito kada mu je tim nožem lagano prešao preko vrata.

— Ponašaj se kao da si gospodar situacije — dao mu je instrukcije. — Ako budeš morao da razgovaraš sa nekim, obavi to brzo. Inače ćeš dobiti ovo gvožđe u rebra, a ja ti garantujem da to nije prijatno.

Presekao je vazduh oštricom noža samo nekoliko santimetara ispred stražarevih očiju. Bilo je to dovoljno.

Harou je čvršće prihvatio pušku i malo popravio svoju uniformu. Pogledao je svu trojicu, ali su se njegove oči najviše zadržale na Benu. U njima je blistala divlja, surova mržnja, koja je govorila rečije od bilo kakvih reči.

Tada je Karnej otvorio vrata koja su vodila u dvorište.

Sa druge strane vrata nalazila su se dva stražara a cevi njihovih pušaka bile su okrenute nadole. Kao po komandi, okrenuli su se prema Harou i robijašima, posmatrajući ih zainteresovano.

— Trojica? — upitao je jedan stražar začuđeno. — Mislio sam da izvodiš samo Snajla.

Harou je oštro odmerio stražara.

— Tako je. — Ali sam otkrio svu trojicu kako pokušavaju da izvade kamenje iz zida ćelije. Mislio sam da će upravnik želeći da porazgovara s njima, lično.

— Opa! — rekao je jedan stražar. — A gde je But?

— Proverava ćelije.

Stražar je, izgleda, prihvatio to objašnjenje i Harou je poterao tri robijaša dalje.

Žurio je da ih što pre izvede iz dvorišta.

Ben Snajl je nosio svetiljku. Gleđao je u Karneja i Emersona nadajući se da će mu oni dati neki znak, da bi znao šta dalje da radi.

Ali, nije imao šta da brine. Dva bandita su isplanirala sve, do tančina.

— Bio si dobar Harou — rekao je Karnej čuvaru. — Nastavi samo tako, pa ćeš živeti dovoljno dugo, da bi mogao da proklinješ dan kada si prvi put pomislio da staviš svoje priјave šape na ono što ti ne pripada.

Emerson se tiho nasmejao.

— Kladim se da ga on već sada proklinje.

Išli su pored glavnog bloka sa ćelijama i prošli dvorište prema mestu gde su se nalazile administrativne zgrade. Tamo je još uvek go-relo nekoliko svetiljki.

Kada su skrenuli iza ugla, primetili su na drugoj strani, velika, glavnina vrata, pored kojih se nazorala silueta stražara.

— Kako misliš da prođeš pored njega, Karneje? — upitao je Harou ubeđen da je opasnost prošla i da su robijaši zagrizli u zalogaj koji je prevelik za njih.

Ali, Karnej se samo nasmejao i uzeo petroleiku iz Benove ruke. Sve vreme je gledao u Haroua.

— Odvedi nas iza sledećeg ugla, Harou — naredio je, a stražar je osetio iznenađnu hladnoću u njegovom glasu. Znao je da ga ne čeka ništa dobro, ali nije se usuđivao da uradi bilo šta.

Iza ugla, Karnej i Emerson su stali i okrenuli se prema stražaru.

Ben je, takođe, stao ogledajući se nervozno oko sebe.

— Daj momku pušku, a meni opaš — rekao je Karnej, a Harou je poslušao i protiv svoje volje.

Karnej je pružio Benu pušku i šaku metaka.

— Napuni tu pušku, sinko — rekao je. — Moglo bi biti pucnjave.

— Hoćemo li se pucnjavom probiti napolje? — upitao je Ben, a dok je govorio, punio je pušku.

Karnej se nasmejao.

— Ne verujem da ćemo morati. Napravićemo malu uzbunu i dok stražari budu zauzeti, mi ćemo zbrisati. Ipak, moglo bi doći do pucnjave i zato budi spreman.

— Kakva će to biti uzbuna? — upitao je Ben.

— Nešto ovako — nacerio se Karnej. Istog trenutka zgrabio je petrolejku i zavitlao je, ali tako umešno, da nije pala daleko.

Pogodila je Haroua u glavu, a on je bio samo nekoliko koraka ispred njega.

Harou je vrisnuo i pokušao da se izmakne, iako je za to bilo prekasno. Rezervoar u kome se nalazio petrolej razbio se u param parčad, a čovek je, bukvalno, bio okupan u zapaljivoj tečnosti.

Istog trenutka buknuo je i plamen po njemu. Vrištao je jezivo dok je trčao po dvorištu. Izgledao je kao živa ljudska buktinja.

Kada je dospeo nasred dvorišta, bacio se na zemlju i počeo divlje da se udara šakama po celom telu, trudeći se da ugasi plamen.

— Sada — rekao je Karnej užasnutom Benu. — Dok ostali budu pokušavali da mu pomognu, mi ćemo izaći odatle... Hajdemo momče! Polazak!

III

Ben Snajl prosto nije mogao da veruje da se nalazi s druge strane zatvorskih zidova. Sve vreme, u glavi mu se vrtela samo jedna misao. Bilo je tačno onako kako su robijaši često govorili. S ove strane zidova, vazduh je zaista mirisao drugačije. Prosto nije mogao da shvati.

— Brže, prokleti idiote! — prošištao je Karnej gurnuvši ga u rame tako da se zateturao u tamu pred njima. — Neće proći mnogo vremena dok ne otkriju šta se dogodilo, a tada ćemo dobiti cele svatove za nama.

Teturajući se, Ben je potrčao za Emersonom i Karnejem. Zažalio je što se uopšte odlučio na bekstvo. Međutim, imali su sreće i to, pre svega, što je Harou umro tako brzo.

Ben se sećao kako mu se stomak grčio dok su prilazili glavnim vratima. Svi stražari na zidovima oko zatvora bili su iznenađeni i uzbuđeni zbog vrištanja zapaljenog Haroua. I svi su gledali samo na užasan prizor na sredini dvorišta. Nikome ni na kraj pameti nije palo da zagleda u senku pored zida kojom su se povlačila ova trojica.

Tako je Karnej uspeo da s univerzalnim ključem otvori vrata u slobodu.

A sada je Ben trčao kroz mrak, bežeći što dalje od zatvora.

Iako je bilo kasno za razmišljanje, on se ipak pitao, da li je učinio pravu stvar. Jer, sada je prišio sebi još jedno saučesništvo u ubistvu.

Tek sada se setio kako ga je Liz molila da ne čini nikakve gluposti

i da je ubedena da će naći na koji će dokazati njegovu nevinost. Pomenula je i Doka Holideja za koga je on znao da bi, u stvari, jedini mogao da učini nešto za njega, ako je to uopšte bilo moguće. Ali, sve je bilo uzalud.

Uostalom, lako je bilo onima na slobodi da mu dele savete, mislio je. — Trebalo je da samo jedan dan provedu na onom ubistvenom radu, pa da vide kako to izgleda i da li čovek to može da izdrži. Naročito, kada je duboko svestan da mu je učinjena grozna nepravda, da je osuđen nevin.

Ne, Ben Snajli nije želeo da čeka. Jedino što je prigovarao sebi bilo je to što je dozvolio da ga Karnej i Emerson uvuku u svoj plan. A zbog tog plana sada su dva čoveka mrtva.

Ali, on je bio slobodan! To nije smeo da zaboravi. Bio je slobodan. Bar zasada.

O tome više nije želeo da razmišlja. On je vatreno želeo da ostane slobodan, zauvek. Morao je da se pomiri sa mišlju da su ga ove ubice, koje su sada trčale pred njim, iskoristile. Sada je vreme da on iskoristi njih.

Samo da se dokopamo, sigurnosti, mislio je. Samo da me izvedu iz ovog pakla. Posle ću poći svojim putem, a oni neka rade šta hoće.

Nije želeo bilo šta više da ima s njima i znao je dobro da će biti bolje za njega da ih se oslobodi što pre. A kad se jednom dokopa Meksika ili nekog drugog mesta gde će biti siguran, potražiće nekako vezu sa Liz. Odseliće se makar na kraj

sveta, venčaće se i nastojati da zaborave na ovih pet godina i na sve što je toliko mučilo.

Međutim, do tog sigurnog mesta trebalo je da prođe još dosta vremena i dosta prostora. Znao je sasvim sigurno samo jedno. Ne sme dozvoliti da ga ponovo uhvate. Ne, posle ova dva ubistva. Obesili bi ga pored Karneja i Emersona, a oni su, ipak, bili ljudi koji nisu imali šta da izgube i ne bi oklevali da ubiju ponovo.

IV

Trčali su preko ravnice kroz duboku senku koju su bacala okolna brda što su se dizala svuda oko zatvora u Džalsburgu.

Benu se činilo da su trčali satima toliko je već bio umoran kada je Emerson naredio da se zastane. Krv mu je bubnjala u ušima, a dah mu je šištao kroz grlo. Pretpostavljao je da se tako osećaju i Karnej, i Emerson.

Proteklo je nekoliko minuta pre nego što su čuli glasove.

Karnej ih je čuo prvi. Hitro je podigao glavu, a zatim pružio ruku pred sebe da bi Emersona i Bena upozorio da budu mirni.

Ben je bukvalno zaustavio dah da bi bolje čuo glasove koji su još bili daleko, pa su do njih dopirali vrlo nejasno.

— Do đavola! — rekao je zadihan. — Potera!

Karnej je klimnuo glavom, a lice mu se pretvorilo u odvratnu grimasu koja je trebalo da bude osmeh.

— Pronašli su nas. Gotovi smo... Hajdemol!

— Kuda? — jedva je izgovorio Ben. — Ne možemo pobeći psima i jahačima. Oni će krenuti u brda, a neće se ni potruditi da nam pronađu tragove. Znaju oni dobro da nema drugog puta kojim bismo mogli da krenemo.

— Polazi, proklet bio! — prosiktao je Emerson i grubo gurnuo Bena. — Uspećemo da se izvučemo iz ovog, ali ne ako budemo stajali i blebetali kao neke babe.

Izgledalo je da Karnej zna kuda ih vodi.

Uskoro su stigli do jednog kamenog zida uz koji su morali da se popnu. Benu je bilo teško da to izvede, jer je nosio pušku. Dva robijaša su imala revolvare u futrolama i penjanje im nije predstavljalo nikakav problem.

Ben je prebacio pušku na leđa i na jedvite jade, uspeo da se uspen-tra.

Međutim, kada je stigao do vrha bedema, shvatio je da ga banditi nisu čekali. Samo po zvuku njihovih koraka u tami, mogao je da odredi pravac kojim su išli.

Pošao je po tom zvuku i ubrzo otkrio da su išli uskom stazom, koja se spuštala naniže. Prolazila je kroz jedan malen potok i Ben je jasno čuo kako pljuska voda, dok su Emerson i Karnej trčali.

Nije im to glupo, pomislio je Ben. Tako psi neće moći da ih slede.

Tog trenutka se spotakao i pao na kolena i ruke. Nije se odmah podigao, nego je ostao nekoliko tre-

nutaka u tom položaju kako bi se napio vode. Bilo je to dovoljno da shvati da su banditi izašli na obalu.

Podigao se i potrčao za njima. Tek kada je stigao do jednog drveta na sasvim okomitoj, visokoj obali uz koju ni on, ni ona dvojica ne bi mogli da se uspnu, ugledao je Emerson koji je pokušavao da učini ono što je njegov pajtaš već izveo. I stvarno, uhvatio se za jednu granu drveta, uspeo se uz njegovo stablo, a onda se prosto, po drugoj, isto tako debeloj grani, spustio na obalu.

Ben je učinio to isto. Plašio se samo da nisu odmakli daleko, jer je ta operacija za njega trajala prilično dugo.

Njih dvojica su, međutim, sedeli ispod debelih krošnji drveta. Tu ga je Emerson i dotakao rukom, čim je skliznuo s grane.

— Pst — opomenuo ga je.

Ben je oslušnuo. Zaista, Emerson je bio u pravu. Negde sa leve strane, čulo se rzanje konja. Nekoliko trenutaka kasnije, tamna silueta jednog muškarca ocrtala se na plavetnilu neba osutom zvezdama.

— Spremni? — upitao je stranac.

— Aha odvratio je Karnej.

Ben je tek tada shvatio da je Karnej još ranije ugovorio ovaj sastanak.

Tada je do njega dopro miris čili bibera i ljutog tabasko sosa. Čuo je kako šuška hartija.

I da nije video, znao bi šta radi ovaj stranac. Prosipa biber na zemlju ispod drveta da bi psima onemogućio dalje traganje, ako ih uopšte neko dovede dovde.

Karnej je zgrabio Bena za ruku i gurnuo ga napred. Tek sada je Benu bilo jasno zašto mu Karnej nije dozvolio da se ranije odmakne od drveta. Hteo je da se svi natope jakim biberom.

— Bar nekoliko dana psi ovde neće ništa valjati — zacerekao se Emerson. — Nozdrve će im nateći kao krofne.

— Bolje ti je da čutiš — zašištao je Karnej, pozvavši ih rukom da pođu za njim.

Iza grmlja se nalazio mali kameni plato. Tu je Ben jasno video senke nekoliko konja koji su bili privezani za obližnje drvo.

— Imam samo tri konja — rekao je stranac — računajući i moga. — Hoćete li jahati dvojica na jednom konju, ili...

Nije rekao do kraja, ali Ben je smesta reagovao. Okrenuo se i podigao cev svoje puške.

— Hoću konja za sebe — rekao je, iznenadivši se i sam mirnoćom svoga glasa. — Ne želim da me ostavite ovde prerezana grla.

Karnejevi zubi su blesnuli u tami kada se nasmejao.

— Nismo to ni mislili, momče — rekao je. — Ja ću jahati s tobom, Marče.

— Hej, čekaj malo, Vine — pobunio se stranac. — Ja ne idem s vama. Ja sam svoje obavio. Svaku noć bez mesečine u protekla tri meseca provodio sam ovde sa konjima. Ja sam svoju ulogu odigrao. Pokužite svoje konje i idite.

— Penji se na konja, Marče — naredio je Karnej tonom koji nije dozvoljavao prigovor.

Udario je čoveka u rebra i Ben je čuo kako je Marč jeknuo.

— Aha! Ovo u mojoj ruci je nož, Marče. Uradi kako sam ti rekao i neće biti problema. Pokušaj da se suprotstaviš i bićeš mrtav, pre nego što uspeš da kažeš: jao!

— Ne, ovde to nećeš uraditi — rekao je Marč. — Znam da me ovde nećeš ubiti. To bi psima odredilo tačku odakle bi mogli da počnu traganje. Ili da nastave. Kako hoćeš.

— Ali, to tebi ne bi ništa pomoglo. Penji se na konja, prokletinio!

Marč je uzdahnuo i uzjahao. Karnej je seo iza niega, a Emerson je uzjahao drugog konja. Ben je dograbio uzde trećeg i vinuo se u sedlo držeći cev puške još uvek uperen u onu trojicu. Nije im verovao.

Karnei je poterao konja, a Emerson je počao za njim. Tek tada je krenuo i Ben držeći pušku preko kolena.

Jahali su uskom stazom preko kamenja, sve dok nisu stigli do doline na kojoj je grmlje bilo češće. U daljini iza sebe čuli su dovikivanje, a zatim bolno urlanje pasa.

Bilo je jasno da su psi došli do drveta oko kojeg je bio prosut čili biber.

A onda je iz daljine do njih došlo nekoliko pucnjava.

Emerson se nasmejao.

— Mora da su im psi poludeli — rekao je podrugljivo. — Izgleda da moraju da pucaju u njih.

Oboli su konje i požurili. Uskoro je buka ostala daleko iza njih, a oni su jahali predelom neplodnog zemljišta koje se nazivalo bedlands ili, loša zemlja.

**prijatan
odmor uz
zabavna
izdanja
foruma**



Ben nije baš najbolje poznavao ovaj deo Kolorada, ali mu se činilo da ostali znaju kuda idu, pa je jahao za njima.

Odjednom, Karnej je zaustavio konja i sjahao zajedno sa Marčom. Pred njima se otvarao mračan kanjon.

— Sačekajte ovde dok Marč i ja pogledamo unutra — naredio je Karnej i rukom pokazao prema kanjonu.

— Šta ćemo, do đavola, tamo unutra? — upitao je Marč. — Ne bi trebalo da stajemo dok ne zađemo dublje u bedlends.

— Promena plana — rekao je Karnej kratko. — Oдавде ćemo se odmoriti, ako mesto izgleda sigurno.

Dva čoveka su ubrzo nestala u tami, a nisko grmlje je šuštalо pod njihovim nogama.

Tada se Ben zgrčio kada je začuo krik. Okrenuo se uplašeno iza sebe i ugledao Emersona koji ga je mirno posmatrao.

Ben je ćutao. Ali, udvostručenom pažnjom posmatrao je ulaz u kanjon.

Posle nekoliko trenutaka vratio se Karnej, sam. Došao je do njih dvojice i uzjahao na konja.

— Niko ga neće pronaći — rekao je jednostavno i neobično mirno.

— Zar si morao da ga ubiješ? — upitao je Ben.

— A zašto da ga ne ubijem? On je znao sve naše planove, a to nije zdravo — cerekao se Karnej. — Potkupili smo ga vrlo lako. Misliš li da nas ne bi izdao kada bi video

ucenu, koju će da raspišu na naše glave.

Ben je progutao knedlu.

— Hm. Ja ne znam vaše planove, ali mislim da bi bilo bolje da sada pođemo svaki na svoju stranu. Vas dvojica možete i zajedno, ako hoćete.

Karnej je lagano odmahnuo glavom.

— Ne šali se, momče! Oni bi te uhvatili dok udariš dlanom o dlan, a ti znaš dovoljno da bi mogao da ih uputiš našim tragom.

Ben je povukao uzde i konj je stao kao ukopan. Počeo je da podiže pušku, ali je zastao kada je ugledao revolver u Emersonovoj ruci.

Bandit je bio brz kao munja i nišanio mu je pravo u glavu.

Ben je jezikom liznuo suve usne.

— Hoćete li i mene ubiti? — upitao je grlenim glasom.

Karnej se nasmejao.

— Verujem, da za to neće biti potrebe, momče — rekao je pokroviteljskim tonom. — Ti si ionako sa nama duboko zaglibio.

— Tačno! Sada je to tačno. Ali, ranije ste mogli na sudu da kažete da nisam učestvovao u pljački banke — rekao je Ben.

— Ha! Ha! — zacerekao se Emerson. — Pa, ti stvarno misliš da smo mi budale! Tada bi one mustre, predstavnici zakona, počeli da tragaju za trećim čovekom i sve bi se pokvarilo. Međutim, lova je kod nje ga, ili je on bar čuva na onom mestu gde smo je zakopali.

— Ja mislim da je verovatnije da on sad živi na visokoj nozi sa tom lovom — rekao je Ben.

Sa Karnejevog lica je nestalo osmeha.

— Ako je tako, onda on već može da poruči sebi opelo — rekao je, ali odmah zatim odmahnuo je glavom.

— Ali, ne verujem da je tako. Novac je još uvek suviše vruć. Mislim da je tamo gde smo ga ostavili i ja nameravam da ga pokupim i pođem za Teksas. Tamo ima dosta lepih mesta na kojima čovek može da se sakrije, dok za njega vazduh ne bude čist.

— Nadam se da i mene tu uključuješ — rekao je Emerson mirno.

Karnej se opet osmehnuo onim svojim jezivim smehom koji je ličio na zlorado cerekanje.

— Naravno, Loni. Hoćeš li i ti da jašeš sa nama, momče?

Ben se namrštio.

— Zašto želite da budem sa vama? Šta ću vam ja? — pitao je.

— Ko kaže da želimo da budeš sa nama? Samo sam te pitao, da li ti to želiš? Ja imam dobru volju da te povedem na sigurno, pa sam pretpostavljao da ti to odgovara.

— Razumem — rekao je Ben, ali je dobro gledao u njih dvojicu ne verujući im ni reč.

Malo se zamislio. On nije imao nikakvog udela u svim tim ubistvima koja su se dogodila oko njega, to su znala i ova dvojica. Ali, oni su znali i da nije učestvovao u pljački, pa nisu htela da ga opravdaju pred sudom. Sada je bio siguran da ne bi rekli ni to da je nevin u ubistvu ona dva stražara. S druge strane, znao je da će okušati da ga se oslobode, čim im to bude odgovaralo.

A onda mu je odjednom sinula misao koja mu se učinila spasonomnom.

Ako bi uspeo da se dokopa plena opljačkanog iz banke, da ga vrati vlastima, i još im, uz put, dovede Emersona i Karneja, onda mu ne bi trebalo mnogo napora da dokaže svoju nevinost.

Već od same te pomisli, na neki način mu je bilo lakše. Čak je počeo i da sanjari o budućnosti u kojoj će, kao slobodan čovek moći da ostvari svoje davnašnje snove. Oženiće se za Liz, otići će negde gde je zemlja plodnija, kupiće mali ranč i proživeti mirno ostatak života.

Čvršće je stegao pušku u rukama i poterao konja za dvojicom bandita, koji su jahali stazom duboko u bedlands.

V

Dok Holidej je ušao kroz pokretna vrata saluna u veliku, praznu prostoriju.

Imao je zakazanu partiju pokera i požurio je da zauzme mesto u donjoj sali.

Tek kada je prolazio pored dugačkog šanka koji se pružao duž cele prostorije, primetio je da nigde nema onih desetak pijanaca koji su svakoga dana zaposedali šank i, uz galamu i svađu sa barmenom, pili do iznemoglosti.

U isto vreme, postao je svestan i pucnjave na spratu. Valjda su se zato i pijanci razbegli pomislio je i pogledao uz stepenice koje su vodile na sprat.

Tog trenutka na stepeništu se pojavio jedan čovek. Silazio je polako, krećući se unazad. U ruci je držao revolver iz koga je opalio nekoliko puta prema vrhu stepeništa.

Tek kada se čovek okrenuo i počeo da trči, Dok Holidej je u njemu prepoznao Roka Santanu. I Rok je prepoznao Doka i istog časa, bez ikakvog povoda, počeo da puca u njega.

U stvari, nije to baš bilo bez razloga. Imali su oni neke neraščišćene račune, ali, sada nije imao nikakvog povoda za to. Ipak, pripucao je.

Skoro ne žureći, Dok je izvukao svoj niklovani revolver sa drškom obloženom slonovom kosti i opalio. Samo, jedanput.

Rok je, u tom času, bio na jednom odmoritšu, pokušavajući da pobegne uz stepenice, kao da je odjednom zaboravio da ga i tamo čeka metak.

Zgrčilo se kad ga je pogodilo zrno iz Dokovog revolvera. Pao je i usled zamaha počeo da se kotrlja niz stepenište, sve dok se nije zaustavio u njihovom podnožju. Njegovo krupno telo tresnulo je o pod saluna, mada je on u padu pokušavao da se uhvati za ivicu stepenica i da se zaustavi. Ječao je bolno ležeći na podu i više nije ni pokušao da se dignu.

Gore, na stepeništu još jedan čovek je jauknuo, a njegov jauk bio je praćen tupim udarcem.

U nekoliko skokova Dok se našao na prvom spratu. Na samom početku hodnika koji je vodio prema so-

bama, ugledao je čoveka kako leži na podu prekrivenom crvenim tepihom. Noge su mu se nekontrolisano grčile.

Tog trenutka otvorila su se vrata kancelarije Teksa Harmera i napole je izašao vlasnik saluna. Teturao se dok je jednom rukom pridržavao drugu, koja je krvarila.

Nije se ni osvrnuo oko sebe već je odmah počeo da trči hodnikom, kao da je želeo da pobegne od Doka koga je, verovatno, ugledao, ali u onoj zbunjenosti i strahu nije ga prepoznao.

Odmah zatim, Dok Holidej je ugledao Trejsa Hemsija, koji je, takođe, istrčao iz Harmerove kancelarije držeći u ruci revolver čija se cev još pušila.

Čovek je opalio još dva puta gađajući u Harmerova leđa.

Saluner se zaustavio u trku, kao da je udario u zid. Lagano je pao na kolena, a zatim se sručio licem prema podu.

Hemsi je taman hteo da se vrati u Harmerovu kancelariju, kada je ugledao Doka Holideja.

Skamenio se, a zatim je, ne znajući šta će Dok uraditi, podigao revolver...

— Jesi li ti pogodio Roka? — zapitao je Hemsi.

Dok je klimnuo glavom.

— Sada je na tebe red, Trejse — rekao je Dok. — Ako samo budeš budala kao što je bio Rok.

Hemsijevo lice se zgrčilo, ali, pokušao je da blefira.

— Dokle ćeš nas progoniti? — pitao je Doka. — I šta smo mi to tebi uradili?

— Nisam mislio da ćeš se ovde skrivati. Ali, drago mi je što sam nabasao na tebe. Sad ćeš mi reći neke stvari. Ispričaćeš mi lepo sve što znaš o onoj devojci Lili, jer to je trenutno jedino što me zanima. Odavno sam ti na tragu. Danas si mi izleteo na nišan, sasvim iznenada, moram ti priznati. Nisam ni sanjao da se skrivaš ovde, usred Taksona. Sada je sve gotovo. Lepo ćemo otići u šerifovu kancelariju a ti se spremi da nam ispričaš sve po redu. Njega zanima mnogo toga.

Izvesno vreme Trejs Hemsi je posmatrao Doka kao da je razmišljao, da li da pođe ili ne. A onda je odjednom povukao obarač i istog časa bacio se u kancelariju čija su vrata ostala otvorena.

Dok Holidej je reagovao munjevito i to ga je spaslo. Skočio je i kao panter savio se u luku dok je leteo ka drugom kraju proširenog odmorista na vrhu stepeništa. Opalio je još u letu.

Njegov metak je odbio iverke sa dovratka iza kojeg je nestao Hemsi.

Dok je potrčao prema vratima, ali je u tom času začuo lomljava stakla. Uskočio je u sobu s otkočenim revolverom.

Hemsi je stajao na spoljašnjoj livici prozora i dva puta opalio prema Doku.

Međutim, Dokovi refleksi ni ovoga puta nisu omanuli. Na vreme je uspeo da se baci na pod, a još u padu, iz cevi njegovog revolvera, suknuo je dug plameni jezik.

Trejs Hemsi je podigao obe ruke

uvis i pao unazad. Do Doka Holideja je dopro tup udarac, kada je Trejsovo telo udarilo o trotoar ispred saluna.

Dok Holidej se podigao i prišao prozoru. Pogledao je dole gde se gomila već okupljala oko Trejsijevog tela. Tamo je upravo nailazio šerif.

Podigao je glavu prema prozoru na kome je još uvek stajao Dok Holidej.

— Ovaj je za Bat Hil — rekao je šerif, pogledavši iznenađeno Trejsiju za kojim je već davno bila raspisana poternica zbog pljački i ubistva.

Dok je klimnuo glavom, popunjavajući prazna mesta u svom revolveru.

Okrenuo se zatim po kancelariji. Tek tada je ugledao otvoren sef na zidu. Čak i on, koji je video tolika čuda zastao je iznenađeno. U sefu je bilo ravno šest još zapečaćenih poštanskih vreća u kojima se prenosio novac.

Žao mi je samo što opet nisam ništa saznao o Lili, razmišljao je Dok Holidej silazeći niz stepenice, pošto je pritvorio sef i zaključao kancelariju. Liz će biti očajna, jer je bila ubeđena da nam samo Hemsi može reći gde je devojka. A, pitanje je da li je on to uopšte znao?

Bar je već bio pun ljudi kada je Dok sišao sa prvog sprata. Svi su se tiskali prema stepeništu na čiji prilaz je šerif već uspeo da postavi svoja dva čoveka.

Doku Holideju je, međutim, za danas bilo dosta. Propala mu je partija pokera koje se već bio že-

stoko uželeo, a čekao ga je još razgovor sa Liz, koja je umela da bude kao krlja kad se prikači čoveku na leđa.

Doduše, on joj je obećao da će joj pomoći da nađe dokaze da njen verenik, a njegov stari drugar Ben Snajl, nije kriv i rešio je da održi to obećanje. Ali, sada je do njih doprla vest da je Ben, ipak, napravio glupost i pobegao iz zatvora sa još dvojicom bandita. Za njima su ostala dva leša koji sigurno neće biti olakšavajuća okolnost kada Ben ponovo stigne pred porotu.

U tom razmišljanju uputio se pokretnim vratima na ulazu saluna želeći da se bar za kratko izgubi odavde i da potraži Liz.

Nije ni primetio ko mu je u onoj gužvi tutnuo ceduljicu u ruku. U magnovenju je shvatio da je to parče papira što mu se našlo u ruci, važno i stisnuo je šaku. Otvorio je tek kad se našao na ulici.

„Ono što tražiš, nećeš naći” pisalo je u pismu. „Lili je bila lepa devojka, ali siguran sam da su je već odavno rastrgli kojoti. Osećala je šta će je snaći i napisala je pismo. Nalazi se u jednoj poštanskoj vreći... s opljačkanim novcem. Pronađi vreću i rešićeš stvar...”

Pismo je bilo bez potpisa, razume se. Ali, Dok nije sumnjao u njegovu istinitost. Znao je dobro Divlji zapad i znao je, takođe, da je bilo teško sakriti tragove ma kako čovek bio oprezan. Uvek se nađe neko ko je video šta se dešava i ko je imao nekog razloga da to ispriča. Ko zna kakve su namere rukovodile ovog čoveka što mu je tutnuo cedulju u

šaku i ko zna na koji način je došao do te informacije.

Požurio je nazad u Harmerovu kancelariju, ali pred njega su se isprečili šerifovi ljudi.

— Gore ne sme niko — rekao je mršavi Džim sav važan u svojoj prvoj ulozi šerifovog pomoćnika.

— Javi šerifu da ja hoću do njega — rekao je Dok.

— Dok Holidej hoće gore, šerife — razdrao se Džim što ga je grlo nosilo i nekako uspeo da nadjača gungulu i galamu koja je vladala u salunu.

— Pusti ga gore — viknuo je šerif.

U dva skoka, Dok se našao na vrhu stepenika i požurio u kancelariju.

— Šta te zanima Dok? — upitao je šerif koji je shvatio da Dok mora imati neke posebne razloge što se ponovo vratio, inače bi hladnokrvno prešao u salun preko puta i, kao da se ovde ništa nije dogodilo, započeo bi partiju pokera sa prvim kockarima na koje bi nabasao.

— Zanima me, ima li tu neka poštanska vreća sa pismima?

— Poštanska vreća? Pa, sve su ovo poštanske vreće — pokazao je šerif na otvoreni sef.

— Ja mislim na neku vreću sa pismima. Mislim da je tu jedno pismo za Liz Morgan. Tako mi se čini

— Ah to je ona devojka što juri da joj izbaviš verenika — nasmejao se šerif, koji očigledno, nije shvatao da se jedan revolveraš Dokove reputacije uhvatio u takav besmisleni posao

— Aha — rekao je Dok praveći se da ne primećuje dvosmisleni osmeh koji se pojavio na šerifovom licu.

Izvadio je iz džepa svog elegantnog kaputa sa dugim peševima, zlatnu tabakeru i lagano odabrao jednu od svojih omiljenih „virdžinija” cigara. Onda je, isto tako, lagano zapalio, čekajući da se šerif odluči da otvori vreću koja ga je zanimala.

Najzad, to se i dogodilo. Šerif je opipao svaku vreću, odvojio jednu i tresnuo je na sto. Lagano je otvorio.

— Pogledaj, da li je ovde to što ti treba.

— Čekaj da vidim — prišao je Dok stolu i prosuo sadržinu vreće na njegovu ploču. Brzim pokretom ruke raširio je pisma i pogled mu se zaustavio na jednom. — Evo ga. Ovo mi treba.

— Čekaj da vidim — zaustavio ga je šerif pružajući ruku. Uzeo je pismo i pročitao adresu. — Tačno, Liz Morgan. Dobro, neka ti bude. Samo, nemoj da pričaš...

Zaustavio se na pola reči shvativši i sam da je izgovorio najveću glupost na svetu. I sam je znao da Doku nije ni na kraj pameti da sad nekom kaže šta se događalo ovde, u Harmerovoj kancelariji. A kad je sreo Dokov podrugljiv pogled nelagodno je slegao ramenima.

— Izvini — promucuo je. — Nego, mislim da treba da ti kažem, Dok. Povodom ovog slučaja biće otvorena zvanična istraga... Možda će biti potrebno da ostaneš ovde.

— A zašto misliš da ću nekud otići? — bio je ironičan Dok.

— Zato što je verenik one tvoje Liz pobjegao iz zatvora, pa pretpostavljam da ćeš poći da joj ga nađeš.

— Mnogo si bistar momak. Tačno si pogodio — uzvratio je Dok. — Inače, što se tiče istrage o ovom ovde i ubistvima koje si video, rekao sam ti malopre sve, a reći će ti i barmen. Rok je potegao na mene, ali, bio sam brži. To se isto dogodilo i sa Hemsijem. Inače, Harmera je ubio Trejs Hems. Eto, to ti je cela priča.

— U redu, u redu! Ipak, treba sve to sprovesti i zvanično.

— A koliko ti je vremena potrebno za to?

— Pa... nekoliko dana.

— Idi do đavola — opsovao je Dok. — Izašao je iz sobe ostavljajući šerifa da se razmišlja, da li će ga poslušati ili neće, i brzim korakom izašao na ulicu.

VI

Liz Morgan je sa nevericom posmatrala pismo koje joj je pružio Dok Holidej. Jeste, na njemu je pisala njeno ime i prezime, ali je kao mesto stanovanja bio je naznačen Džalsburg. To je značilo da je sve ovo imalo neek veze sa Benom. Jer, taj ko je pisao ovo pismo, morao je dobro poznavati situaciju i znati da će se Liz uputiti baš u taj grad.

Izvadila je iz koverta list papira na kome je bilo napisano samo nekoliko rečenica, ali, one su bile od životne važnosti i za Liz. i za Bena.

— To je više nego da sam našla,

Lili — rekla je devojka. — Vidiš, ona je napisala sve. Ovo će opravdati Bena — rekla je Liz, ali se u tragu njenog glasa osetila strpljenja. Očigledno, setila se nove gužve u koju je upao Ben. — Ali, gde je Lili? — zapitala je.

— Mislim da više nije u životu — rekao je Dok. — Mora da je slutila šta će joj se dogoditi, pa je zato i napisala ovo pismo.

Lizine oči su se ovlažile, ali, to nije bilo u njenom stilu, pa je hitro ponovo bacila pogled na pismo i pravila se da ga još jednom čita. U stvari, čekala je da se smiri i da zaustavi suze, da ne odaju šta oseća u tom trenutku.

Doku Holideju se dopadala ova hrabra devojka i sada je pomislio da će za Bena biti dobro da pored sebe ima tako energičnu, ali toplu ženu.

— Pretpostavljam da ćeš sada pokušati da nađeš Bena — rekao je Dok.

Ona ga je pogledala pravo u oči.

— U pravu si. A ja pretpostavljam da me ti sada nećeš ostaviti. Jer, ko će mi sada pomoći? Oh, da je imao strpljenja da sačeka još samo malo, još samo nekoliko dana, bilo bi dovoljno — uzdahnula je devojka.

— On nije mogao da zna da će, ipak, doći do rešenja ovog slučaja. To nije niko mogao da zna. Još juče ni tebi, ni meni, nije bilo ni na kraj pameti da nam se rešenje nalazi takoreći pod nosom. Da nisam slučajno naleteo... ko zna kada bi ovo pismo stiglo do tebe. Možda se ti

uopšte i ne bi uputili u Džalsburg sada, kad znaš, da Ben više nije тамо.

— Tačno. Ali, ti još nisi odgovorio na moje pitanje.

— Šta imam da odgovaram? Obećao sam da ću ti pomoći u ovoj stvari, a ona ni za mene još nije završena. Na žalost. Pronaći ćemo ga, bude ubeđena.

— Ne sumnjam ja u to. Samo se pitam, kako je mogao da se udruži s onom dvojicom?

— Verovatno nije imao drugog izbora, Liz — rekao je Dok.

— Ali, sada će biti odgovoran i za ona ubistva... zar ne?

— U tome i jeste problem. Mada ja ne mogu da verujem da je on učestvovao u ubistvu.

— Sigurna sam da on ne bi mogao da ubije — rekla je Liz ubeđeno. — Ja znam da on to ne bi mogao.

— Dovoljno je što je s njima, pa da ima neprimlik, a to ozbiljnih.

— Zato moram da ga pronađem što je moguće pre. Pre nego što upadne u nešto još gore... Hoćeš li poći sa mnom?

— Rekao sam, da hoću. Samo, ja moram da sačekam nekoliko dana, dok se ne završi zvanična istraga oko ovoga što se danas dogodilo u salunu.

— Koliko? Nekoliko dana? — izraz na njenom licu se promenio. Bila je skoro očajna. — Zašto toliko dugo? Ja ne mogu da čekam. Moram da pođem što pre. Moram da pronađem Bena pre nego što iza njega i one dvojice bandita ostane još koji leš.

Dok Holidej se namrštio

— Ostani ovde i sačekaj. Uostalom, ti i ne znaš kuda ćeš. Ne može se tragati naslepo. Ovo je ogromna zemlja i ko zna kojim pravcem su krenuli.

Liz je odmahнула glavom.

— Neće biti naročito teško, ako on još uvek jaše s onim ubicama u šta verujem, jer ne poznaje Kolorado. Bio je tamo vrlo kratko vreme pre nego što je uhapšen. Oni su još uvek tamo.

— Pa, Kolorado nije mali. Ne pre nagluj. Ne možeš tek tako krenuti kao slepa kokoš.

— Ali, ne mogu ni da sedim skrštenih ruku — planula je Liz. — Sigurna sam da će za nekoliko dana biti nekih vesti, pa ću znati u kom pravcu da krenem.

Prijateljski mu se osmehnula.

— Ja zaista cenim tvoju pomoć, Dok — rekla je. — Volela bih da budeš sa mnom, ali sam vidiš da ovaj moj posao ne trpi odlaganje.

— Hm — bilo je sve što je Dok mogao da kaže gledajući ovu tvrdo glavu devojku.

— Ti moraš da čekaš ovde?...

Dok je klimnuo glavom.

— Moram, sve dok federalni sudija ne stigne da prebroji novac.

Izgledala je razočarano.

— Onda, hvala i na ovome što si učinio dosada. Ako ne pronađem Bena, dok ti ne obaviš taj posao, volela bih da mi se pridружиš.

Pružila mu je ruku.

— Pazi na sebe — rekla mu je tiho.

— I ti, Liz. Ali, možda još možeš da razmisliš — opomenuo je Dok. — Nije za ženu da luta ovom divljinom

Ona se nadmoćno nasmešila i Dok je shvatio da nema smisla da dalje insistira. Sve njegove opomene odbiće se o nju kao o zid.

VII

Grad Hauard se nalazio na nešto manje od sto milja jugozapadno od Džalsburga.

To nije bio neki veliki grad, ali je bio prilično značajan poslovni centar, pošto se nalazio na raskršnici mnogih puteva koji su vodili kroz stočarske predele Kolorada.

Dve banke, koje su postojale u gradu, uvek su u svojim sefovima imale prilične svote novca, baš iz tih razloga. Jer, svake subote u grad su stizale divlje grupe kauboja s okolnih rančeva, sa pucnjavom i vrištanjem kakva se samo zamisliti može. Oni bi, obično, završavali svoj provod u mnogobrojnim salunima, a iza njih su ostajale gomile srće i potoci prosutog alkohola.

Među njih, a to nije bilo retko, obično bi se umešalo podosta onih momaka lutalica, sumnjivih zanimanja, koji nisu prezali da nateraju salunere i trgovce da im predaju sav pakar. Zato su ovi već u petak uveče sav svoj novac prenosili u sefove banaka, koje su važile kao najsigurnije u Koloradu.

Jedino što je moglo da garantuje koliki-toliki mir ovom gradu bila je činjenica da je imao čvrstog šerifa

koji je poslednjih meseci, ipak, uspevao da sigurnom rukom sprovodi zakon u gradu

To je bio čovek po imenu Pres Alton. Bio je brz na revolveru i vešt u upotrebi pesnice. Osim toga, bio je inteligentan i znao je kako da se suprotstavi većoj grupi ljudi, koji su svakako bili nadmoćniji od njega.

Kauboji ga nisu naročito voleli, ali su ga, uglavnom, respektovali, jer je dosta njih poslao u cartstvo snova snažnim udarcem pesnice.

Nekolicina je imala iskustva i sa njegovom drugom omiljenom vaspitnom merom. Zatvorio ih je i mogli su da napuste zatvor tek pošto su platili kaznu u visini svoje jednonedeljne plate. Bio je to vrlo dobar argument, kada je trebalo ubediti ljude da je bolje da budu mirni.

Za ovih šest meseci šerif Alton je uspeo da sredi i tri opasna revolveraša, što mu je posebno podiglo ugled.

Što se tiče građana Huarda oni su cenili svog šerifa. Bio je ljubazan u ophođenju sa ljudima, i veoma učtiv kad bi se obratio nekoj ženi, na čega su građani bili veoma osetljivi. Nikada ga niko nije video da pi je previše, a to je ovde bila neuobičajena pojava. Čak se dogodilo i to da je šerif jednom navratio u crkvu, ali te subote, moralo se priznati, u gradu nije bilo mnogo kauboja, pa nije morao da obilazi salune.

Alton je bio čovek koji se bližio tridesetoj godini. Visok, snažno građen, gipkim koracima je obilazio ulice grada. Njegova desna ruka nikad se nije odmicala daleko od drš-

ke „kolta“, koji se nalazio u futrolji prilično nisko uz desnu butinu.

Oči su mu bile tvrde i nikada se nije mnogo smejao, iako se po njemu jasno videlo da je imao osećanje za humor, jer je umeo da se našali sa građanima.

Međutim, toga dana dok je koračao trotoarom obasjanim ranim jutarnjim suncem, Pres Alton nije obraćao pažnju na mnogobrojne pozdrave koje su mu upućivali ljudi. Izraz na njegovom licu nije mogao nikoga dovesti u zabunu. Pres Alton je bio zbog nečega zabrinut i to se videlo na njegovom licu.

Većina građana bila bi veoma iznenađena da je mogla da zna kakav je telegram pročitao jutros njihov šerif. Iako se telegram nalazio u desnom džepu njegove košulje, on je napamet znao njegov sadržaj.

„Pobegli robijaši“. pisalo je u telegramu „iz zatvora u Džalsburgu. Opljačkali rančersku kuću u ovoj oblasti. Sa sigurnošću prepoznati. Verovatno polaze prema vašem gradu. Obrazujte poteru i obavestavajte me o svemu. Hardiman, U. S. maršal Korset Krik.“

Pres Alton je opsovao, možda, po stoti put od kako je primio taj telegram.

Prokleti Karnej i Emerson, zašto su pošli u ovom pravcu, pitao se. U stvari, znao je to vrlo dobro. Ipak, postojala je jedna dobra stvar. U telegramu je stajalo naređenje da se obrazuje potera.

Alton je to i nameravao da uradi. I, ne samo to.

Požurio je do crkve koja se nalazila na uglu Glavne i Renčerske

ulice i povukao uže zvona pred vratima.

Stajao je i povremeno zvonio punih desetak minuta.

Konačno su se vrata otvorila i pred njim se pojavio iznenađeni sveštenik.

— Šta se dogodilo, šerife? — upitao je.

— Moramo da sakupimo sve ljude na jedno mesto, a ja mislim da je ovo najbolji način — odgovorio je šerif. — Izvinite što nisam imao vremena da se prethodno posavetujem sa vama.

— U redu, u redu — odgovorio je zbunjeno sveštenik. — Izgleda da je žurba zaista velika.

Ljudi su se, međutim, već sakupljali na prostranom platou ispred crkve i raspitivali se, šta se to dogodilo. Kada se sakupilo dovoljno ljudi, Alton je podigao ruku da stiha žagor.

— Žao mi je, ako sam nekoga suviše uzbudio — rekao je Alton. — Hteo sam da se ovde sakupite što pre.

Zatim se okrenuo ženama, koje su ga posmatrale uplašeno.

— Drage moje dame — počeo je — žao mi je što moram da vas obavestim da ćete sledećih nekoliko dana ostati bez svojih muževa. Hej, hej! Polako samo! Nisam rekao da su mi potrebni svi. Otprilike petnaestak ili dvadeset.

— Da li vi to govorite o poteri šerife? — uzviknuo je Džon Karnedži, gradski kovač koji je još uvek držao u ruci jedan od svojih teških čekića.

— Da, Džone, tako je — rekao je Alton. — Dobio sam ovaj telegram

od saveznog maršala iz Korset Krika. Iz Džalsburga su pobjegli neki banditi i izgleda idu prema našem gradu. Ubijali su i pljačkali od kako su pobjegli, pa je raspisana ucena od devet hiljada dolara. Po tri i po hiljade za Karneja i Emersona i dva hiljade za onog mladog momka, Bena Snajla. Bilo bi lepo podeliti taj novac, ali je lepše sprečiti te bandite da još nekog opljačkaju ili ubiju. Ja se ne bih bojao ni sam da im se suprotstavim, ali ne verujem da bih imao mnogo šanse. Ima li nekog ko hoće sa mnom?

Ljudi su počeli da se dogovaraju, a iz gomile se začulo mrmljanje. Dogovarali su se sa svojim ženama, jer, znali su, njihova će biti poslednja reč.

— Koliko mislite da ćemo biti odsutni, šerife? — upitao je bakaln K Coleman. — Dva, tri dana, ili čitavu nedelju?

— Verovatno nedelju dana. Ako ih do tada ne uhvatimo, onda se vraćamo. Znači, promenili su pravac.

— Zvuči, kao da treba da pođemo u potragu za njima, šerife? Možda i u brda?

— Do đavola, naravno! Valjda ne mislite da će banditi da nam pošalju telegram i označe mesto gde su? Ili biste, valjda, hteli da im samo pokažemo širom otvorenu buvaru, pa da se oni lepo ušetaju?

Ponovo je nastalo mrmljanje i žagor i Alton je video kako je veći deo žena počeo da odmahuje glavama.

— Slušajte! — viknuo je Alton. — Ta tri čoveka su hladnokrvne ubice. Silovali su jednu ženu tamo, u Fleg Endžu.

To što je rekao šerif bila je laž, ali, on je znao da, na neki način, mora slomiti otpor žena. Podigao je ponovo ruku uvis.

— Izvinjavam se što sam govorio tako otvoreno, ali smatram da je moja dužnost da vam predočim činjenice. Mislim da niko od vas ne želi da se ta tri bandita pojave u ovom kraju i da počnu da nam prave neprilike. Najpre me je obavestio zatvor da su pobjegli. Tada nisam smatrao da treba nešto da poduzimamo, jer još nisam znao da su krenuli u pravcu našeg grada. Sada mi je to javio savezni maršal. Moja je dužnost da ih zaustavim, ali, treba mi pomoć. Vi ste mi ranije uvek pomagali...

— Samo, uvek je bila reč o običnim lopuzama, šerife — rekao je Karnedži. — Nikada se nismo sukobljavali sa pravim ubicama.

— Njih je trojica. Bilo bi dosta dvanaestoro... Ne, dovoljno je da vas pođe desetorica. Ja mogu da vam garantujem sigurnost. Ne moramo se ni obračunavati s njima, mada ucena i nije mala Ali, biće dovoljno da ih samo proteramo iz ovog kraja. Žene i deca iz ovog grada tada će biti sigurni. — Uzdahnuo je i zabacio šešir na potiljak, kao da je konačno rekao sve što je imao da kaže.

Nastala je kratka tišina, a on je slegao ramenima.

— U redu — rekao je. — Ako nećete, ja ću sam morati da pođem za njima. Konačno, to je moj posao i za njega primam platu. Međutim, ne bih mogao da vam garantujem da ću ih zaustaviti. Biću samo protiv trojice.

To je bilo dovoljno. Igrao je na njihov osećaj fer pleja i strah za bezbednost žena i dece.

Znao je da će dobiti svoju poteru. Šta više, imaće dovoljno ljudi da zбриše Karneja i Emersona sa lica zemlje. Šteta je samo za onog mladog momka Snajlsa, a izgleda da će morati i njega da likvidira s onom dvojicom.

VIII

Beni Snajlu je već bilo dosta društva Karneja i Emersona Polako je počeo da shvata koliko je bio glup što se uopšte upuštao u tako ozbiljan poduhvat s ovom dvojicom.

Još u onom trenutku kada je video kako nožem ubijaju stražara u zatvorskoj 'čeliji, trebalo je da se okrene od njih i da sam okuša sreću.

Za sve ovo vreme dok je jahao kroz bedland nikako nije mogao da se oslobodi slike koja mu je neprekidno titrala pred očima: stražara Haroua kako se tetura preko dvorišta sav u plamenu kao živa buktinja. Činilo mu se da još uvek čuje odjek njegovih neljudskih krivica.

I svaki put kad god bi mu življe izašla pred oči ta slika, osećao je potmul bol u želucu. Sećao se tada kako je često, dok se još nalazio u zatvoru, namenjivao stražarima najgore smrti, ali, sada se ježio na samu pomisao o onome što se, stvarno, dogodilo.

I, eto, odavno se nalazio daleko od zatvorskih zidina, a ipak, nije osećao slobodu. Nije bio slobodan. Velika je razlika bila između ovog

njegovog statusa i stvarne slobode. Za njim je izdata poternica i svakako je dosada raspisana i ucena za njegovu glavu. Biće označen kao ubica isto kao Karnej i Emerson. Ljudi će se mrštiti kada se bude pominjalo njegovo ime

Ali, sad više ništa nije mogao da uradi, da bi promenio tu situaciju. Svi ti događaji su se već odigrali, a prošlost ne može da se menja.

Jedino što je sada mogao da učini to je, da iskoristi prvu mogućnost i da se nekako odvoji od ove dvojice. Oni su za ovo vreme, dok je on bio s njima, već izvršili nekoliko napada na usamljene rančeve. Tamo su se snabdeli hranom, svežom vodom, odmornim konjima i municijom. Ben se nije mnogo sekirao zbog toga. U takvim prepadima niko nije bio povređen i to mu je bilo dovoljno

Međutim, dobro se sećao da je pri likom jednog takvog prepada malo nedostajalo, pa da Karnej ubije rančera. Samo je stvar vremena kada će bandit ponovo izgubiti živce na taj način, a pitanje je, da li će tada uspeti da se savlada.

Intimno, Ben se ponekad čak nadao, da će mu nekako uspeti da pre nego što krene svojim putem, bandite predat nekom šerifu, zajedno s novcem o kome su govorili da znaju gde se nalazi. To bi olakšalo njegovu situaciju.

Ipak, nije se dugo zavaravao time. Bili su to samo trenuci kada je želeo sebe da umiri i da poveruje da će se sve, ipak, dobro završiti.

Onda su nastajali trenuci otrežnjenja kada je shvatao da od svega

toga nema ništa i da će ga, najverovatnije, njih dvojica ubiti, pre nego što stignu do mesta gde se nalazi opljačkani novac.

Nije verovao da će banditi želeti da dele novac s njim, mada je Karnej, jednom prilikom, rekao da mu duguju mnogo, jer su njegovom zaslugom uspeali da pobegnu iz zatvora.

Ben se dvoumio, da li da jedne noći pobjegne iz logora, ili da im, jednostavno, kaže da želi da se odvoji od njih. Nije mu trebalo mnogo da shvati, da bi ovo poslednje bilo fatalno.

Prema tome, odlučio je da pobjegne, čim se sledeći put budu negde ulogorili i pripremili se da zanoće. Trebaće samo da pričeka da oba bandita uhvati san.

To je bio njegov plan, ali, on nije znao da je Karneja bilo teško obmanuti.

Zato je i pokušao da svoj plan sprovede u delo kada su se sledeći put pripremili da posle večere prespavaju noć pored logorske vatre.

Ben Snajl se lagano uspravio na svom čebetu ne skidajući pogled sa bandita uvijenih u čebad. Čuo je njihovo ravnomerno hrkanje i pomislio da ih je uhvatio prvi san. Nije mu bilo ni na kraj pameti da bi oni mogli da se pretvaraju da su zaspali.

Polako je obuo čizme i tiho skliznuo u senku obližnjeg grma, pokušavajući da se što više udalji od vatre, koja je sada još samo tinjala. U stvari, želeo je da se dokopa konja koji su pasli kržljivu travu u blizini logora.

Zgrabio je sedlo sa zemlje i bacio

ga na leđa najbližeg konja opsovavši tiho, kada se životinja okrenula u stranu i zanjistala.

Ben je osetio kako ga obliva znoj. Počeo je tiho da nešto govori konju pokušavajući da ga umiri i taman je mislio da je uspeo, kada je osetio kako mu se hladna cev revolvera zabila u leđa.

Ben se ukočio. Osećao se užasno glupo sa jednom nogom podignutom prema uzengiji. Bio je ubeđen da mu se iza leđa našao neki predstavnik zakona ili lovac na ucenjene glave. Sve dok nije čuo glas.

— Nekuda si pošao, momče? — upitao je Karnej nemarnim tonom.

Ben se okrenuo na onoj jednoj nozi na kojoj je stajao. Ipak, bio je dovoljno pažljiv da drži ruke podalje od pojasa sa revolverom.

— Polako, momak! — upozorio ga je Karnej.

— Ja... Ja... ništa ne pokušavam — promucuo je Ben.

— Pametno — podsmevnuo se Karnej. — A sada ostavi lepo tog konja i vrati se u logor. Loni je sigurno već odavno pristavio lonče za kafu i vođa verovatno već vri.

Ben se lagano vraćao prema logoru. Tamo je stvarno ugledao već rasplamsalu logorsku vatru i Emersona kako pristavlja lonče za kafu.

— Ja... ja sam mislio da spavate — promucuo je Ben zapanjeno.

— Naravno da si mislio — nasmejao se Karnej i grubo ga gurnuo napred. U isto vreme Ben je primećio da mu je „kolt“ nestao iz futrole. A taman ga je dobio.

Jednoga jutra Emerson je doneo stari „kolt“ sa neke farme i poklo-

nio ga Benu, ko zna zašto. Valjda ga je uhvatilo neko iznenadno dobro raspoloženje. Sada mu je Karnej oduzeo taj revolver.

Ben se zateturio i dočekao se na dlanove i kolena na samoj ivici vatre, kada ga je Karnej gurnuo. Emerson se nacerio.

— Kakvu kafu voliš, momak? Vruću i slatku kao što je tvoja devojka?

Ben je zurio u njega i, ne shvativši zapravo ni o čemu on to govori, zbunjeno klimnuo glavom.

— Crnu ili belu kafu? — upitao je Karnej i oba bandita su se grohotom nasmejala.

Ben je sedeo ćuteći i posmatrao svoje dlanove. Malo su krvarili, jer se posekao na oštro kamenje pored vatre.

— Hteo si da brisneš, a frajeru? — upitao je Emerson.

Ben je zaustio da porekne, ali je shvatio da to nema nikakvog smisla.

— Ovaj... Tako je. Hteo sam — rekao je odrešito.

— Znači, ne sviđa ti se u našem društvu?

Ben je slegao ramenima. Pazio se da ih ne razdraži.

— Pa... hm... ne volim ubijanja. I, verujte mi, nisam sposoban za takav život.

— To mogu da ti verujem — rekao je Emerson. — Imali smo priliku da vidimo tvoju hrabrost... Hi! Hi! Hi!

Karnej je pogledao svog kompanjona, a zatim se okrenuo prema Benu. Gledao ga je nepomično dok je Emerson sipao kafu u tri lončića. Pružio je jedan Benu, a ovaj je prihvatio s užasnom napetošću, ko-

ja mu se ogledala na licu. Očekivao je da će ga sada ubiti.

— Kuda si to nameravao da briesneš? — upitao je Karnej.

Ben je slegao ramenima.

— Mislio sam da odem do nekog sigurnog mesta odakle bih mogao da se javim mojoj verenici.

— Jel' Ah! Sećam se. O toj dami si pričao i sve vreme u Džalsburgu. Ona je, valjda, trebalo da te izvuče odayde? — zacerekao se Emerson. Ipak, trebalo je da se pozdraviš s nama, kad si krenuo, zar ne?

Ben se pocrveneo od besa, ali, pazio se da ne izgubi kontrolu nad sobom.

— I ja sam vama bio dobar, koliko se sećam — rekao je. — Bez mene ne biste izašli iz zatvora.

Emersonova ruka je poletela prema Benu, ali, zaustavio ga je Karnej.

— On je u pravu, Loni. Ne bismo sada bili ovde da se Harou nije zainteresovao za njega. Ali, ti, izgleda, nisi mnogo mudar, momče. Zar ti nije palo na pamet da će predstavnici zakona motriti baš na tvoju verenicu? Nisu ni oni mutavi. Pratiće svaki njen korak, trudiće se da vide s kim se sastaje. Čekaće da joj se ti javiš. Ili, možda, ona treba da te sačeka na nekom mestu? Veruj mi da neće napraviti ni korak, a da neki prokleti zvezdonosac to ne sazna. O tome nisi razmišljao, a?

Ben ga je posmatrao zbunjeno. Posle izvesnog vremena namrštio se i procedio kroz zube.

— Do đavola, na to uopšte nisam pomislio. Vine.

— Onda bolje malo razmišljaj o

tome, momče. Pokušaj samo da nekako javiš toj mački gde si, i bićeš opet u kamenolomu, pre nego što se osvestiš.

Karnejev glas je odjednom otvrdnuo.

— A mi ćemo, za svaki slučaj, biti pored tebe da ne bi pao u priliku da i o nama propevaš.

— Nije mi to bilo ni na kraj pameti. Čutao bih.

— Nemoj mi reći! Ti si takav heroj — nasmejao se Karnej. — Uostalom, možda ti i ne bi želeo da kažeš gde smo, ali se bojim da te oni ne „nagovore”. Oni to mogu. A onda čovek lepo ispriča sve što zna.

— Možda. Ali, ja i ne znam kuda ste se uputili vas dvojica.

— Znaš dovoljno da bi mogli da nas pronađu — progundao je Emerson. Onda je pogledao u Karneja. — I sam, valjda, shvataš Vine, da nam on više nije potreban?

Ben se zgrčio posmatrajući preko ivice svoje šolje čas jednog, čas drugog bandita.

Karnej nije odgovorio odmah. Neko vreme je zamišljeno srkutao svoju kafu, puštajući da napetost sve jače pritiska mladog Bena. Zatim je spustio šolju pored sebe i počeo lagano da savija cigaretu. Povukao je dubok dim i tek tada progovorio.

— Ne znam...

— Do đavola, Vine! Mi mu ništa ne dugujemo — nervirao se Emerson. — Prosto je bio baksuz, kad je osuđen za delo koje smo mi izvršili. Eto, imao je peh. Predlažem da ga sredimo i da nastavimo put bez komplikacija. Njegov leš ćemo sakriti i...

Ben je najzad izgubio živce. Trg-

nuo je rukom i pljusnuo vrelu tečnost Emersonu u oči. Dok je vraćao ruku raspalio je svom snagom Karneja po bradi baš u trenutku kada je on posegao za oružjem.

Zamahnuo je nogom da udari Karneja u lice, ali mu se u tom času podivljali Emerson bacio na leđa. Pod njegovom težinom, Ben je posrnuo i pružio se po zemlji, a nošen inercijom, i Emerson je pao za njim. Za to vreme Karnej je već uspeo da se podigne, pritrčao je i svom snagom šutnuo Bena po licu. I Emerson je uspeo da se malo pridigne i, uz put, dohvati jedan poveći kamen. Nameravao je da ga svom snagom spusti na Benovu glavu.

U tom trenutku, priskočio je Karnej i zaustavio ga.

Emerson se besno okrenuo prema njemu, ali se zaustavio u pola pokreta, kad je ugledao Karnejevo lice.

Karnej je malo nakrivio glavu, a rukom je davao znak koji je tražio savršenu tišinu.

— Šta je, do đavola? — prošištao je Emerson.

— Konji! — prošaputao je Karnej zapanjeno. — Izgleda da idu kanjonom.

Obojica su skočila na noge. Karnej je zgrabio Bena i povukao ga da ustane. Bio je besan i nestrpljiv, jer je Ben teturao i zadržavao ih. Ali, sad nije bio trenutak za međusobno razračunavanje, pa je psovao u sebi.

U tom trenutku, začuo se njisak konja, a odmah zatim i topot kopita.

Sva trojica su se ukočila na me-

stu, a topot kopita i njiskanje konja postajali su sve jasniji.

— Ima ih mnogo — šapnuo je Emerson.

— Prokleta potera! — opsovao je Karnej i zgrabio revolver.

Sa nekoliko snažnih zamaha nabacao je zemlju preko vatre koja je još dogorevala. Onda je rukom pozvao onu dvojicu:

— Brzo! — rekao je. — A ako hoćeš da se izvučeš odavde budalo — obratio se Benu — bolje je da pođeš sa nama.

Bena nije trebalo dugo nagovarati. Mada nije želeo da ostane u društvu bandita, nije mu se dopadala ni pomisao da bude meta nekog od članova potere.

Potrčao je za dvojicom bandita, koji su već uzjahali svoje konje. Samo sekundu kasnije i on je bio u sedlu.

Karnej je okrenuo svoga konja pošavši prema uskom prolazu između stena i zadržavši se samo toliko da doda Benu njegov revolver i pušku.

Nisu još prošli ni pedeset jardi, kad je potera proletela ivicom kanjona.

Ben je podigao glavu i jasno video njihove siluete koje su se ocrtavale na pozadini zvezdanog neba. Ocenio je da ih je oko dvadesetak. U rukama su imali puške iz čijih cevi je, s vremena na vreme, izbijao plamen, koji je pratio prasak.

— Raznesite ih u komade! — čuo se iz tame neki jak glas, očigledno čoveka koji je predvodio poteru.

Ben je video kako se Karnej hitro okrenuo, a na licu mu se pojavio izraz iznenađenja.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

VAJAT ERP



**SVAKOG 3.
U MESECU**



Nije ništa rekao, jer je otpočela nova serija pucnjeva iz pušaka i revolvera. Ali, i Emerson je izgledao iznenađen. Bilo je jasno da su nekog prepoznali, a i potera je primetila njih.

Emerson i Karnej su najzad počeli da uzvraćaju vatru. Ben je video kako članovi potere jure niz nagib klanca. Osećao je jasno kako mu meci iz njihovog oružja zuje pored ušiju, što nije bilo nimalo prijatno.

Sagnuo se u sedlu iako je bio duboko svestan da bi ga samo luda sreća mogla spasti od pogibije. Podigao je zatim pušku i osuo divlju paljbu, ne mareći kuda meci odlaze.

Ljudi su pucali i vikali. Vika ljudi, grmljavina pušaka, topot kopita i njištanje konja, sve se to slivalo u užasnu buku u kojoj sigurno niko nije uspevaao da se razazna, niti se znalo ko kuda juri i ko na koga puca.

U jednom trenutku, Ben je krajikom oka uhvatio Karneja i Emersona i shvatio da iznenada skreću nekud ulevo, prema nečemu što je on mislio da je čvrst kameni zid.

Pojurio je za njima i prišavši bliže ugledao uzan procep u steni. Pomislio je da su banditi, verovatno, odlučili da se tu privremeno zaklo-
ne od potere. Međutim, kada je i sam ušao u raselinu, shvatio je da je to nešto više od procepa.

Iznenada, iz tame su izletela dva čoveka iz potere i našla se nedaleko od njega. Instinktivno je podigao pušku, ali nije pritisnuo oba-

rač. Shvatio je da ga nisu prime-
tili, jer se nalazio u gustoj tami, koju je stvarala senka stene.

Ben je znao da bi ovim ljudima trebalo mnogo vremena da im se oči naviknu na tako gustu tamu i da pronađu pukotinu u steni. Tada se u njemu rodila nada da bi, možda, mogao da pobegne.

A onda se sav ukočio. Ljudi iz potere uputili su se pravo mesto na kome je on stajao. Nasumce, očigledno, ali, to je bilo svejedno.

Odluku je doneo bez mnogo oklevanja.

Zategao je uzde. Konj je poleteo kao strela i to pravo na ovu dvojicu nezvanih gostiju.

Njih dvojica su to shvatili tek kada se našao među njima. Topot kopita njegovog konja nisu mogli da čuju, jer je svuda oko njih vladala paklena buka. Zato su sada bili zbuneni i zabezeknuti. On se stvorio među njima kao da ga je neka mađija tu uđenula.

Ben je zamahnuo puškom levo i desno i oba člana potere našla su se na zemlji, onesvešćeni. Ben prosto nije mogao da veruje da je imao toliko sreće.

Hitro se vratio nazad i poterao konja kroz uzani procep. Tog trenutka, čuo je nečiji glas.

— Opolite ih! Uхватите ih! — vikao je neko. Bio je to isti glas koji je Ben malopre čuo kako izdaje komande sa ivice klanca. — Do đavola! Ne puštajte ih da nam sada pobegnu! Setite se ucene! Devet hiljada! Urediću da bude deset! Daću vam i svoj deo, samo ih uhvatite!

Čak i u ovom položaju, Ben nije mogao da se ne iznenadi. Ma ko da je bio taj predstavnik zakona, bilo je jasno da je imao posebnih razloga što je ovako vikao. Sigurno mu je stalo do slave, a ne do novca, pomislio je Ben.

Izvesno vreme jedva se provlačio kroz uski procep u steni, a onda je odjednom pod kopitama njegovog konja zaškripao pesak. Izašao je iz uskog prolaza i ugledao potok.

U tom trenutku je sa svoje desne strane primetio pokret i, kao u mag novenju, njegova puška se okrenula tamo.

— Hej, smiri se — čuo je Emersona. To ga je sprečilo da ne oki-
ne.

Bio je tu, naravno, i Karnej. Obojica su mu prišli, ali on je; ipak, čvršće stegao pušku.

— Do đavola! Obavio si odličan posao, momče — rekao je Karnej tihim glasom. — Videli smo onu dvojicu kako idu prema tebi. Dobro si ih sredio.

Ben se nacerio u tami. Bio je zadovoljan svojim uspehom i potpuno je zaboravio da je, svega nekoliko minuta ranije, bio na samoj ivici smrti.

— Mislim da ti sada, stvarno, nešto dugujemo, momak — rekao je Emerson.

Ben je ćutao.

Jahali su preko peska koji je pri-
gušivao topot kopita, a zatim su prešli potok. Sa druge strane je raslo gusto grmlje.

— Da li je ovo pu za Teksas? — upitao je Ben.

— Još ne — odgovorio je Karnej. — Imamo još dosta ovakvog terena pred sobom.

Karnej se, zatim, zaustavio i sačekao Emersona. Ovaj je nešto zaostao, jer je pratio kretanje potere, koja je izgleda izgubila njihove tragove.

— Loni, jesi li prepoznao glas onog predstavnika zakona, koji je predvodio poteru? — zapitao je, kada je Emerson stigao.

Emerson se zacerekao, a Ben je i u tami uspeo da uhvati njegov pogled, koji nije obećavao ništa dobro.

— Da. Pres Alton. Prljavi kućkin sin!

— Aha — rekao je Karnej. — Pronašli novac na onom mestu ili ne, pobrinućemo se za njega, pre nego što krenemo za Teksas. Važi?

— Nego šta?

Ujahali su u grmlje i ubrzo nestali sa mesta na kome su još odzvanjali povici potere.

IX

Šerif Pres Alton je podigao pogled sa hartije na svome stolu kada se jedna senka pojavila na vratima kancelarije.

Promenio je izraz lica, mada na njemu ni sada nije bilo dobrodošlice, kada je video da je posetilac žena.

Stajala je na vratima, a sunce koje je dopiralo spolja obasjavalo ju je tako, da joj nije sasvim jasno video lice. Ipak, znao je da nije sta-

novnik ovoga grada, da je strankinja.

U Hauardu nije postojala nijedna žena koja je šesir ravnog oboda nosila na takav način.

Izgledala je kao da nema više od dvadeset godina i nosila je nešto što nije bilo uobičajeno za žene. To je bio opasač na njenom struku na kojem se nalazila futrola sa revolverom marke „Smit i Veson“, kalibra 32.

Šerif je lagano ustao misleći da ovo ne može biti tek neka obična poseta kakve je imao svakog dana. Mora da ova žena donosi neku zanimljivost, neočekivanu i neobičnu, pomislio je.

Klimnuo je glavom i pokušao da napravi ljubazno lice.

— Dobro jutro, gospođice — rekao je ljubazno. — Mogu li nešto da učinim za vas?

— Možete — rekla je oštro, lupkajući se po čizmi kratkim korbačem. — Moje ime je Liz Morgan i pokušavam da pronađem svog verenika, Bena Snajla.

Glas joj je postao nešto tvrdi, a izraz lica se promenio, kada je nastavila.

Htela bih da ga nađem pre nego što ga neka potera, luđa za pucnjavom, ne ubije da bi se dočepala nagrade raspisane za njegovu glavu.

Alton ju je posmatrao sa bezizraznim licem. Potrajalo je to dosta dugo što devojkicu, očigledno, nije mnogo zbunjivalo. Gledala ga je pravo u oči i očekivala njegovu reakciju.

On je malo skupio usta i klimnuo glavom, pokazujući joj da sedne

na stolicu preko puta njegovog stola. I sam je seo, očekujući da čuje šta je njegova posetiteljka još imala da kaže.

Međutim, ona je ćutala. I ona je čekala da čuje šta će on reći.

Gledali su se tako izvesno vreme, a onda je on, ipak, progovorio.

— Hvatanje odbeglih zatvorenika je posao zakona, gospođice Morgan — rekao je. — Mada, moram priznati, ja zaista poštujem vašu zabrinutost za verenikovu sigurnost. Ipak, ostaje činjenica da je on osuđen kao pljačkaš banke i... pobe-gao je iz zatvora... u društvu dva čoveka, koji su okvalifikovani kao hladnokrvne ubice

Liz se nagla malo napred.

— I to se mene, takođe, tiče šerife. Ben je u društvu hladnokrvnih ubica, kako ste sami rekli. Ali, ja znam da on neće učestvovati u njihovim zločinima. Međutim, sama činjenica da je s njima, stvara određeno mišljenje i o njemu, to mi je jasno.

— Mmm... da — zagledao je svo je nokte šerif i čekao da devojkica nastavi.

— Znaite, ja ne bih volela da se neko od članova potere nađe oči u oči sa Benom jer, bojim se da će on pucati pre nego što čuje prvo pitanje. Eto, to bih htela da sprečim, a mislim da bih mogla.

Alton je ozbiljno posmatrao.

— Mislim da ne biste smeli da se mešate u to — rekao je otvoreno.

— Kao što sam vam malopre rekao, to je posao zakona.

— A, kao što sam vam ja već rekla, šerife, Ben je moj verenik. Čula sam da je malo nedostajalo, pa da ga, pre neki dan, uhvati potera koju ste vi vodili.

Altonovo lice se smrklo.

— To je tačno — rekao je.

— Bilo je i pucnjave, kako su mi ljudi rekli — nastavljala je devojka. — Mogli ste da pogodite i Bena pored one dvojice.

Šerif je slegao ramenima.

— Na žalost, moraćete da shvatite i naš položaj. Mi ne možemo da vodimo računa o intimnim osećanjima svakog građanina... na štetu svih ostalih.

— O čemu vi to govorite? — plasnula je devojka. — To su glupostil! I, vi to znate. Šta hoćete sad odjednom...

— Do đavola! — sav je pocrveneo Alton. — Zar vi ne shvatate šta su uradila ta tri robijaša? Dva stražara su mrtva. Od njih je jedan umro kao živa buktinja!

— Ali, ja znam da to nije mogao da uradi Ben. Znam to — ponavljala je devojka, van sebe što, na žalost, nema argumenata kojima bi potvrdila to što govori.

— Mi ne znamo po čemu bismo ga odvojili od njih. Po čemu se on razlikuje. A ljudi u poteri su obični ljudi, većina ima porodicu. Metak je za njih najsigurniji način da srede stvar. Oni ne žele da reskiraju. Konačno, ugrožene su njihove žene. I deca su im čak ugrožena, jer banditi ne biraju. A dosta je da pogine i otac porodice. Ko će dalje da hrani ostalu čeljad?

— Po vama, metak je najsigurniji?

— Gospođice, ja nemam mnogo vremena. Za mene je važno ono što kažu poternice koje je izdala vlada ove zemlje. A one doslovno kažu: „Živi, ili mrtvil!”.

Liz ga je odmerila mrko.

— Ja svoga verenika želim živog, šerife. I zato sam pošla da ga tražim.

— Ništa vam ne vredi, čak i da ga nađete. On će visiti... To je presuđeno, kao što vidite

— Ali, ja imam dokument kojim mogu da dokažem da on nije učestvovao u pljački banke, da je osuđen nevin. U takvim situacijama, ljudi se ne mire lako da robijaju.

Alton je malo zažmirio.

— To je, možda, istina, gospođice Morgan. Možda mu je i učinjena nepravda. Ali, u ovom trenutku, on je odbegli robijaš. Beži u društvu sa dva okorela kriminalca, to su jedine činjenice i tako će to primiti svaki predstavnik zakona. A, da li vaš verenik zna za te vaše dokaze?

— Ne, ne zna. Zbog toga i želim da ga pronađem pre nego što mu se nešto dogodi.

Pokušala je da kontroliše emocije, koje su je sve jače obuhvatale. Udahnula je vazduh nekoliko puta ljuteći se na sebe što ne može da bude mirnija i ubedljivija. Jer, bilo bi vrlo važno pridobiti makar jednog predstavnika zakona.

U stvari, bio bi red, kada ona kao građanin kaže da ima dokaze, da to predstavnici zakona i uvažavaju i da pokažu spremnost da pomognu.

Ovaj, međutim, nije pokazivao nikakvu želju da učini bilo šta. Čak je i ton kojim je postavljao pitanja bio neprihvatljiv, gotovo neprijateljski.

— Ja želim da pronađem svog verenika živog — ponovila je. — Zar to ne možete da shvatite?

— Mogu, naravno. Ono što ja ne shvatim je sledeće: šta želite od mene? Čuli ste, već, ja sam ih izgubio tamo, na severu, u oblasti kanjona. Mislim da taj predeo niko ne poznaje bolje od Vina Karneja. Bila bi potrebna čitava armija da ih čovek tamo pronađe. Čovek tamo vrlo lako može da se vrti u krug, dani. Zato vam savetujem, da ne krećete sami. To nije preporučljivo ni za muškarca, a kamo li za jednu krhku ženu.

Odmerio je pogledom i na usnama mu je zablistao neki neprijatan, dvosmisleni osmeh.

Liz je malo stisnula usne da joj ne izleti psovka. A tako bi joj prijala! Onda ga je pogledala pravo u oči i odbrusila:

— Nije vaše da ocenjujete šta je za mene, a šta nije. To je moja stvar. Vaše je da mi pomognete. Vi ste šerif i to je vaša dužnost.

— I, šta ja to mogu da učinim za mladu damu? — upitao je trgnuvši se malo. Dobro je znao da je ona u pravu i da mu položaj nalaže da razgovara ozbiljno.

— Možete li mi dati mapu oblasti, koju ste pomenuli? Mada bi bilo normalnije da me odvedete tamo.

Oči su mu se suzile i brzo je počeo da omahuje glavom.

— Ne, ne mogu da vas pratim. Za vas bi bilo suviše opasno da idete tamo, čak i sa mnom. A sami, to nikako. Zalutali biste i mogli biste i glavu da izgubite. Savešt mi ne bi dala mira, da se vama nešto dogodi. Moj vam je savet da se vratite u Džalsburg i da sačekate dok neka potera ne uhvati vašeg verenika. Treba sačekati da stvar reši zakon.

— Zakon? A šta je sa lovcima na ucene? Mislite li da bi mu oni dali priliku da dokaže da je nevin? Pucali bi mu u leđa, dok trepneš. Kad je u pitanju novac, oni su spremni na svaku gadost.

Alton je uzdahnio.

— Gospođice Morgan, mislim da bi trebalo da se obratite nekom sa više autoriteta, ako već posedujete dokument kojim možete da dokažete da vaš verenik nije učestvovao u pljački banke. Oni će se potruditi da se toj stvari da potreban publicitet. Tada se može dogoditi da za to sazna i vaš verenik, da se, konačno, reši da napusti onu dvojicu bandita i da se preda predstavnicima vlasti. To bi mu olakšalo položaj, to zna svaki građanin.

— Da, ako bi imao priliku da to dozna, i da se preda.

— A taj dokaz da li ga nosite sa sobom? — upitao je šerif.

Liz kao da je osetila opasnost.

— Zašto pitate? — pogledala ga je sumnjičavo.

— Pa, mislio sam da bih ga, možda, mogao odneti saveznom maršalu u Korset Sitiju. On bi, verovatno, mogao nešto da učini za vas. Uostalom, to možete da učinite i sami.

Posmatrala ga je pažljivo.

— Ja taj dokument ne nosim sa sobom — rekla je. — Ostavila sam ga u sefu banke u Taksonu. Oni su mi obećali da će se preko novina pobrinuti za publicitet. Ipak ja želim da pronađem Bena, da ne pomisli da je to trik kojim žele da ga namame u stupicu.

Iznenada, Liz je shvatila da više nema razloga da se ovde ubeđuje sa šerifom. Ustala je sa svoje stolice.

— Postoji li neka zemljišna agencija u gradu? — zapitala je.

Alton je, takođe, ustao, odmahujući prekorno glavom.

— Vidim da ste zaista rešeni da pronađete put do onih kanjona...

— Tamo je Ben viđen poslednji put, zar ne?

— Aha, U redu, onda. Pokazaću vam taj predeo na mapi i nacrtaću vam najbolji put kojim možete da stignete tamo. Ali, ne nadajte se da ćete naći verenika. Kad moja potera nije uspeła, sigurno nećete ni vi.

— Ali ću bar pokušati — bila je energična Liz.

— U redu. Pogledajte dobro ovu mapu na zidu.

Posle desetak minuta Liz Morgan je napustila šerifovu kancelariju sa parčetom hartije na kojoj je šerif nacrtao mapu.

Šerif je ostao da stoji na vratima posmatrajući je dok je išla prema gradskoj štali. Zamišljeno je prevukao rukom preko brade i nabrao čelo. Zatim se nasmešio, okrenuo se i vratio se za svoj sto.

— Pa, videćemo, mlada damo — prošaputao je tonom koji nije obećavao ništa dobro.

Međutim, ni devojka, ni šerif nisu primetili jednog prašnjavog čoveka svog zaraslog u bradu.

Čovek je bio obučen u kožno odeło. Nosio je široki pojas na kojem su se nalazila dva revolvera obešena prilično nisko.

Stajao je iza jednog drveta na drugoj strani ulice i pratio svaki devojčin korak.

X

Dok Holidej je već nekoliko dana čekao da se pojavi državna komisija koja će ispitati slučaj Trejsa Hem sija i zapisnički primiti novac, koji je nađen u sefu Teksa Harmera.

U gradu je život tekao svojim tokom, ali samo naizgled. Jer, priča o novcu, koji je nađen u Harmerovom sefu proširila se brže, nego što je to želeo, šerif Kalagan.

Odjednom kao hijene na lešinu, sa svih strana su počeli da se sakupljaju oni čudni momci, prerijske litalice, koji se nikad ne pojavljuju bez razloga. I grad je ubrzo postao neobično živ, ali i krajnje neprijatan.

Dok Holidej je sedeo sa još trojicom kockara za stolom saluna „Zlatni remen“, kada se jedna grupa takvih momaka razgalamila kraj šanka.

Tog trenutka, on je baš bio na potezu.

Držao je karte na stolu sa licem nadole i mirno gledao Džordana, jednog od svojih partnera.

Džordan je bio strastan kockar i već duže vreme išao je tragom Doka Holideja, nadajući se da će, jednoga dana, ipak odigrati s njim partiju svoga života i da će ga savladati. Sada je stavio svoj ulog na banku i smešio se.

Dok Holidej je polako razmakao karte.

— Ne zadržavaj igru, momak! — dobacio mu je jedan od momaka za šankom, pored koga je bio i Dokov sto.

Dok je iskosa bacio pogled na njega, ali nije odgovorio ništa. Okrenuo je karte s izrazom čoveka koji stoji loše.

Džordan je likovao, siguran da dobija. A tada je video Dokove karte i skamenio se. Dok je imao desetku.

— Svinjarija! — viknuo je Džordan besno i pogledao na onog momaka za šankom.

— Vara! — viknuo je ovaj. — Video sam kako je...

Ali, nije završio rečenicu. Dok se samo malo okrenuo i levicom zamahnuo

Izgledalo je da je momak to i čekao. Jurnuo je na Doka kao razjareni bik pokušavajući da ga glavom udari u prsa. Međutim, Dok se izmakao, i momak je proleteo pored njega, zakačivši uz put Džordana.

— Idiote! — uzviknuo je ovaj naskakivši se na podu.

Dvojica momaka koji su dotle pili sa izazivačem ove tuče priskočili su da podignu i Dok je shvatio da

svi pripadaju Džordanovom društvu. Znao je da će sad imati četvoricu protiv sebe.

Okrenuo se leđima prema šanku i naslonio se na njega, baš u trenutku kada je njegov protivnik krenuo od suprotnog zida u koji je udario i, podivljao od besa, jurnuo prema Doku.

Za tren oka... bila je to brzina koja je iznenadila čak i Doka... pred očima mu je blesnulo napadačevo lice.

Momak je ličio na indijansku ratničku masku. Usta su mu bila razjapljena, a oči razrogačene. Bes mu je grčio lice.

Dok ga je dočekao otvorenom šankom i udario ga po sredini zgrčenog lica. Osetio je pod šankom kako je pukla hrskavica napadačevog nosa. Pobjao se da ga ne sruši s nogu. To bi odužilo stvar. Morao bi da se sagne, da ga podigne, da bi mogao ponovo da ga udari.

Ali, napadač je bio žilav momak. Držao se čvrsto. I, očigledno, znao je da se tuče. Podigao je nogu u želji da kolenom dohvati Doka po stomaku. I uspelo bi mu, da Dok nije imao onako savršene reflekse.

Više je osetio taj napadačev pokret nego što ga je video i samo se malo pomakao ulevo. Napadač je svom snagom opalio kolenom o oštru ivicu šanka.

Vrisnuo je, i savio se, uhvativši se obema rukama za koleno.

Tada mu je priskočio u pomoć jedan od pajtaša, iz Džordanove pratnje.

— A sad je dosta, baraboi! — uleteo je u gužvu neki dugajlija, za čitavu glavu više od Doka Holideja. — Varaš na kartama i još se biješ, kad ti se to kaže.

Varanje na kartama je bila teška optužba za koju se čak i u zatvor išlo. To je bila jedna od najtežih uvreda koja bi se mogla baciti u lice jednom kockaru, a naročito takve reputacije kakvu je imao Dok Holidej, koga su na celom Divljem zapadu poznavali kao kockara-džentlmena.

U magnovenju je shvatio da je sve ovo Džordanovo delo i da je ovaj rešio da mu se, za sve neusphe za stolom, osveti bar na ovaj način.

Stajao je i čekao. U isto vreme, primetio je da se još jednom momak izdvojio iz grupe i krenuo malo postrance.

Taj će pucati, pomislio je Dok. Ovaj prvi mi samo skreće pažnju.

I nije se prevario.

— Ovo ti je za Roka — viknuo je onaj sa stepeništa i istog časa, Dok je čuo tup udar metala.

Čovek je potegao brzo, đavolski brzo. Ali, ne brže od Doka Holideja.

Kao zvečanka izleteo je njegov „kolt“ iz futrole i prasnio gotovo istovremeno sa napadačevim. Izgledalo je da su im se zrna na pola puta srela i stopila u jedno, a sledećeg trenutka, momak na stepeništu je vrisnuo. Dokov metak mu je bukvalno razneo šaku.

Tada je nastala neopisiva gužva. Tu se nije znalo ko u koga puca.

Dokova ruka je letela čas na jednu, čas na drugu stranu, a napadači su padali kao snoplje.

Tih nekoliko minuta su Doku izgledali kao večnost. Sam protiv četvorice. Nije to bilo lako čak ni za njega. Imao je da zahvali samo svojim neverovatno elastičnim mišićima i, isto tako, brzim refleksima, što sad nije ležao na podu izbušen kao rešeto.

Samo je Džordan stajao po strani i posmatrao tuču, sav zelen u licu. Gledao je četvoricu svojih momaka koji su ležali, svi osakaćeni, kao da je Dok baš namerno hteo, da svakom onesposobi samo desnu ruku.

Za to vreme, Dok se ponovo naslonio na šank i gledao ga svojim ironičnim očima.

Ne rekavši ni reči, Džordan je besno pogledao Doka, okrenuo se prema vratima, a preostala dvojica momaka, krenuše za njim.

Na samim vratima su sreli šerifa Kalagana.

— Kakva je to gužva, Džordane? — upitao je šerif.

— Pitaj one tamo — osmehnulo mu se Džordan, gotovo prijateljski.

— I hoću — rekao je šerif, takođe, prijateljski i dotakao prstom obod šešira, kao da se pozdravlja sa starim poznanikom.

Dok Holidej je sačekao da Džordan i njegovi momci stignu do svojih konja, da se popnu na njih i tek tada se okrenuo ka čuvaru zakona.

— Ne mogu da kažem da mi se dopadaju tvoji prijatelji, šerife — rekao je podsmešljivo.

— Nisu oni moji prijatelji — rekao je šerif. — Ali, ja ne volim gužve. I zato, ma koliko mi ti bio simpatičan, biću zadovoljan kada ti budem video leđa.

— Sviđa mi se tvoja iskrenost — nasmešio se Dok Holidej podižući čašu brendija kao da želi da nazdravi šerifu. — Ali, koliko se sećam, ja sam želco da odem, pa me je vlast zadržala, tobož zbog neke komisije.

— Što se mene tiče, možeš da odeš do đavola i to odmah! — odbrusio je šerif, ljut što su ostali gosti počeli da mu se smeju i dobacuju.

— Ne ljutite se, mister — dobacio je jedan sredovečni čovek kraj šanka. — Naš šerif je dobio zvezdu samo da je malo šeta po gradu.

Ostali su dočekali ovu upadicu sa burnim smehom, a Dok je pomislio da je to dovoljno. Uozbiljio se i zapitao šerifa.

— Znači li to, da sad mogu da krenem, šerife?

Šerif je klimnuo glavom.

— Onda, do viđenja — nasmešio se Dok. Bacio je sitan novac na šank i požurio na ulicu.

Već pola sata kasnije, Dok Holidej je prebacio svoju opremu preko konja, a zatim je pušku stavio u futrolu na sedlu.

Ali, još nije uspeo da potera svog vernog Miga, kada je do štale stigao šerif.

— Hteo bih da ti kažem, Dok, da mi se ne sviđa to što se uplićeš u jednu takvu stvar kao što je ta Snajlova — rekao je s izvesnom nelagodnošću.

Dok ga je pogledao začuđeno.

— I kuda misliš da kreneš?

— Moram da se nađem sa Liz Morgan. Čini mi se da je ona krenula prema Huardu.

— Ali, ti banditi se, sigurno, neće tamo dugo zadržavati — rekao je šerif. — Imali su zbilja đavolsku sreću što ih potera nije zgrabila. Za tog tvog protežera, Snajla bi tada, možda, sve bilo završeno. Mislim da znaš da ćeš tamo biti sam protiv nekoliko profesionalnih ubica.

Doku Holideju je, na neki način, bilo žao starog šerifa. Malopre ga je doveo u situaciju da mu se smeje ceo salun, a on, ipak, pokazuje brigu za njega.

— S tom vrstom sam se već sretao — nasmejao se Dok. — Ne brini, šerife i hvala ti.

Klimnuo je glavom u znak pozdrava i pružio ruku šerifu. Čvrsto su se rukovali, a zatim je Dok uskočio u sedlo.

XI

Liz Morgan je odlučila da prenoći na obali malog potoka, koji je presecao oblast kanjona.

Da li je to bilo daleko od mesta na kome je potera izvršila prepad na njenog verenika i dvojicu bandita, nije znala. Ali, imala je neki čudan osećaj da s ovom mapom, koju joj je nacrtao šerif Alton, nije sve u redu. Sve dosada, ona je išla putanjom koju joj je šerif ucrtao na mapi, a ona je dovela do ovih gudura gde je sve prekriveno kamenjem i

stenima, što su virile iz zemlje, kao da ih je tu neko pozabadao.

Čak i da je stampedo od deset hiljada goveda projurio ovuda, ne bi ostavio nikakve tragove, a kamoli trojica begunaca, koji su sigurno nastojali da ih zametnu.

Preostajalo joj je samo da se krene po instinktu, a ni sama nije znala koliko na njega sme da se osloni.

Obilazila je klance, šikare i žbunje, pa je čak pretražila nekoliko pećina u zidu kanjona za koji je konstatovala da nije bio obeležen na Altonovoj mapi.

Ali, nikakvog traga nije bilo. Čak nije mogla da nađe ni tragove gde je potera izvršila prepad na njih.

U očajanju, uspela se na vrh jedne velike stene, koja je dominirala celim predelom. Sklopila je ruke oko usta i iz sveg glasa uzviknula Benovo ime. Njen glas je odjeknuo kanjonom i izgubio se u daljini, a ona je shvatila da je to što radi potpuno besmisleno.

Bilo joj je jasno da je izgubila trag, da se našla na pogrešnom mestu, uprkos mapi, ili možda, baš zbog nje.

To saznanje je prilično uznemirilo. Za trenutak je prebacila sebi što se tako lakomisleno upustila u ovu avanturu i već pomislila da se vrati. Međutim, pomisao da bi Ben neko mogao pronaći pre nje, ponovo joj je ulila snagu. Jer, to se nije smelo dogoditi. Ben nije mogao da bira i sigurno bi potegao oružje. A to bi ga zaglibilo još više.

Konačno, imam bar vode, rekla je sebi pogledavši u potočić. Osim toga, ako budem sledila njegov tok, ranije ili kasnije, moraću izaći iz oblasti kanjona.

A kada se jednom izvuče odavde, odlučila je da ozbiljno porazgovara sa šerifom Altonom koji ju je uvukao u sve ovo. Samo je idiot mogao da nacrti ovu mapu, mislila je besno, jer, nije mogla da pretpostavi da bi on imao neki poseban razlog da to učini namerno.

Na trenutak je trak sumnje dotakao njen razum, ali ona je odmah nula glavom, kao da je svesno želela da ga odagna i požurila da sebi pripremi nešto za jelo.

Već danima je lutala ovim predelima i sa zalihom hrane nije stajala baš najbolje. Doduše, mogla je da ulovi nešto, ali, meso je trebalo prirediti, a ona nije imala vremena za to. Ponadala se da će uskoro stići do nekog naselja i odlučila je da tamo obnovi svoje zalihe hrane.

Ipak, za sve vreme, dok je sekla tanke reznjeve slanine i stavljala ih na vreo tiganj, nikako nije mogla da se oslobodi razmišljanja o Altonu. Sve više je zaokupljala misao da je on to, ipak, učinio namerno.

Već je bila legla na pokrovac i zagledala se u zvezdano nebo, kada je osetila kako joj niz kičmu prolaze žmarci. Odjednom, ni sama nije umela da objasni kako, ali, shvatila je da nije sama.

Podigla se malo i čvršće stegla pušku. Naćulila je uši. Da, vetar je do nje doneo poznate zvuke. Bat

kopita. Negde u blizini, nalazio se jahač. I to jahač koji je, očigledno, obilazio oko njenog logora.

Pogledala je prema mestu gde se nalazio njen konj. Videla je siluetu životinje kako je uzdigla glavu i načulila uši osluškujući pažljivo.

Životinja je zatim zarzala kao da nekoga očekuje.

Dok je rzanje još trajalo, Liz je odbacila pokrivač sa sebe i otkotrljala se u tamu, držeći čvrsto pušku u rukama.

Sada je ležala u zaklonu jedne stene i pažljivo osmatrala svoj logor. Pokušavala je da odredi mesto na kome se morao nalaziti nepoznati jahač. Nije više čula njegovog konja i po tome je pretpostavljala da se čovek zaustavio.

Tako, u tišini, prošlo je neko vreme. Zatim se, ponovo, začuo topot kopita, pomalo prigušen vetrom.

Liz je okrenula pušku u tom pravcu. Liznula je jezikom suve usne kada je konj promenio pravac. Sada je dolazio pravo u logor.

Njen konj je ponovo zarzao. Ova ga puta se čulo rzanje u odgovor, ali je smesta prigušeno. Kao da je neko stavio ruku konju na gubicu, pomislila je. Podigla je pušku kada je primetila pokret na drugoj strani logora. Neka tamna silueta pojavila se među stenama.

Liz je prinela pušku ramenu i nanišanih. Sada je jasno videla glavu konja koji je prilazio. Upravo je htela da dovikne upozorenje jahaču, da ga opomene da ne prilazi, jer će dobiti metak u glavu, kada je zamerala.

Podigla je glavu malo više. Do đavola, jahač mora da leži na životinji, ako je uopšte živ, pomislila je, jer ga nije videla.

Prst joj je zadrhtao na obaraču, kada se podigla malo više i bolje videla konja. Jahač na njemu nije ni bio.

U istom času, kada je to shvatila, začuo se šum iza njenih leđa. Hitro se okrenula i istog trenutka povukla obarač. Međutim, metak je odleteo nekud u stranu, jer je jedna snažna ruka dohvatila cev puške i usmerila je daleko od sebe.

Začuo se fijuk zrna kako odzvanja u kanjonu, a na blesku koji je nastao posle pucnja, Liz je, u jednom kratkom trenu ugledala lice nekog čoveka svog obraslog u bradu. Nije se sećala da ga je ikada sreća.

Zubi su mu bili iskeženi, kad ju je oborio na leđa. U ruci je držao revolver, ali nije izgledalo da hoće da ga upotrebi. Samo je pokušavao da je onesposobi.

Kao kleštima uhvatio je njenu ruku iz koje nije htela da ispusti pušku i snažno je tresnuo o kamen.

Liz je nemoćno ražirila prste, a puška joj je ispala iz ruke. Čovek je šutnuo pušku. Čuo se zveket metala o kamen i Liz je shvatila da više neće doći do nje. Tada je uspešla da ga udari kolenom u stomak.

Čovek je prigušeno jauknuo, ali nije popuštao stisak. Izgledalo je da joj je stegao ruke još jače.

Sačekala je da se njegovo lice nađe iznad njenog, onda je snažno podigla glavu i udarila ga čelom pravo po nosu. On je ponovo jeknuo,

a ona je osetila topao mlaz krvi na svome licu.

Ovoga puta, stisak njegove ruke je oslabio i ona je uspela da se isko-belja. Poletela je prema mestu gde se nalazila njena puška.

Psujući divlje, čovek je poleteo za njom, zgrabio je za nogu i povukao je u stranu, kako ne bi uspela da ga ponovo udari.

Liz je shvatila da ovako neće dugovati moći, pa je rešila da promeni taktiku.

— U redu, ostavite me. Neću više da se bijem — rekla je i istog časa osetila kako je njegov stisak popustio.

— Tako je već bolje, devojko — cerio se čovek, a na mesečini, koja je sada obasjavala mesto na kome su bili, videla je njegove iskežene krupne zube.

Valjda je zbog toga, ona podigla oslobođenu ruku i zarila mu nokte u lice.

Tog istog časa, pogodila je posred brade njegova snažna pesnia. Učinilo joj se da je nebo eksplodiralo pred njenim očima. Glava joj je poletela unazad i, polako je izgubila svest.

Kada je došla sebi, osećala je metalni ukus krvi u ustima.

Ležala je tačno na onom mestu na kome je i pala, a kada je pokušala da podigne glavu, morala je da jaukne. Zvezde iznad nje nisu joj više izgledale tako svetle. Tek sada joj je bilo jasno da je to zbog logorske vatre koja je buktala svom snagom i svojim sjajem zasenjivala svetlucanje zvezda.

Osećala je strahovite bolove u vratu kada bi pokrenula glavu. Zato je lagano, milimetar po milimetar okretala, nastojeći da vidi šta se dešavalo pored vatre.

A tamo, na jednom kamenu, sedeo je onaj bradati čovek i sipao sebi kafu.

Osmotrla ga je malo bolje. Bila je sigurna da ga nikada dosada nije videla.

Čak i ovako, dok je sedeo, izgledao je prilično visok. Imao je pojas sa dva revolvera koji su morali visiti prilično nisko uz butine.

Šešir mu je bio zabačen unazad. Tako je mogla jasno da vidi široku belu traku koja mu je presećala čubu crne kose. To je bila seda kosa. Lice mu je bilo grubo, a na jednom obrazu, pod samim okom, jasno se video crveni trag njenih noktiju.

— Hoćeš li kafe? — upitao je primetivši da se osvestila.

Liz nije odgovarala. Lagano se digla i sela, trljajući bradu koja je užasno bolela.

— Ko ste vi? — upitala je s mukom. Jer, kada je jezikom dotakla unutrašnji deo obraza, učinilo joj se da je dotakla živu ranu.

— Zovu me Silver — pokazao je na srebrni trak kose na svojoj glavi. — Ovdje se jasno vidi zbog čega.

— Mene jedino interesuje zbog čega ste me napali? Šta želite? — pitala je, a srce joj je pakleno udaralo u grudima.

— Želim da budeš sa mnom, Liz Morgan — rekao je.

Ona se izbezumila, a to se jasno

videlo na njenom zaprepašćenom licu.

Čovek se nasmejao grohotom.

— Ne brini. Nisam mislio tako, kako si me razumela. Da, Liz Morgan...

— Ali... kako... odakle znate moje ime — zapanjila se devojkica.

— Postoji mnogo načina da čovek sazna ono što ga interesuje — rekao je on ozbiljno.

— Ipak, niste odgovorili na moje pitanje. Kakve veze vaše interesovanje može da ima sa mnom?

On je s uživanjem srkutao kafu, kao da je želeo da je malo nervira. I stvarno, Liz nije izdržala, nego je ponovila svoje pitanje.

Ovoga puta, on je pažljivo spustio lonče na pesak i polako zavio cigaretu. Nije čak ni podigao glavu kad je primetio da je ona počela prema mestu gde su joj bili puška i pištolj.

— Ostavi to — rekao je, a sve vreme je izgledao koncentrisan jedino na svoju cigaretu.

Liz je povukla ruku, a on je dovršio zavijanje svoje cigarete. Tada je ponovo progovorio.

— Izgleda da si me pogrešno razumela. Mene ne zanimaš ti lično, i ne moraš da se plašiš da ću te povrediti. Nisam zainteresovan na taj način.

Njen uzdah olakšanja bio je veoma glasan.

— Pa... šta onda? Šta vas interesuje? — zapitala je. — Ja vas nikada nisam videla. Ne poznajem vas.

— Naravno da me ne poznaješ. Mogla si čuti o meni, ali nisam iznenađen i ako nisi. Ja nemam običaj da se svuda predstavljam, da govorim svoje ime ili zanimanje.

Liz se namrštila.

— Vaše zanimanje? Šta hoćete time da kažete?

Podigao je glavu i odmerio je. Njegove oči su izgledale kao dva grumena žeravica u tami. Liz je osetila jezu. Takve oči su imale samo divlje životinje.

— Ja sam lovac na ucene — rekao je jednostavno, kao da je to najprirodnija stvar na svetu.

Liz nije rekla ništa. Odmahnula je glavom i slegla ramenima, kao da nije shvatila šta je ovaj čovek rekao. To prosto nije smelo da dopre do njene glave jer bi to značilo da će mu ona sada biti mamac.

A tada joj je nešto sinulo u glavi. Usrpavila se zaboravljajući na bolove koje je osećala po celom telu.

— Vi tragate za Benom — rekla je pokalo i vrlo razgovetno.

— I Karnejem, i Emersonom — dopunio je.

Usne su joj se skupile.

— To je krvav novac! Prezren i, vi to znate — rekla je s užasnom mržnjom u glasu.

Silver je slegao ramenima.

— Devet ili deset hiljada dolara! Mislim da su vredni i malo prolivene krvi i malo prezira.

— Nadam se da će vaša krv biti prolivena. I to vam želim od sveg srca.

— To će se dogoditi, jednoga dana, možda... Ovoga puta... ne verujem!

— Pa, kad vam se tako žuri, možete da krenete. Sa mnom samo gubite vreme — rekla je Liz. — Ja pojma nemam gde su Ben i ostali.

— Dodavola, gusko, zar misliš da ja to ne znam? Jahala si po ovoj zemlji kao pijani kauboj, koji, posle subotnje pijanke, ne može da pronađe put za svoj ranč.

Liz je izvesno vreme ćutala. Bilo joj je jasno da je ovaj gad prati još iz grada.

— Pa, zašto... Zašto ste me on-d anapali? — upitala je iskreno začuđena. — Od kakve vam to koristi može biti?

Odbijao je dimove i nadmoćno je posmatrao.

— Možda mnogo, možda nimalo — rekao je zanišljeno. — Ipak, moj je običaj da koristim sve što mogu.

— Ne razumem...

— Naravno da ne razumeš, jer imaš kokošiju pamet, kao sve žene.

Liz je osetila kako joj je krv uzavrela i gotovo je zgrabila onaj kamen što joj se našao pod rukom. Ipak, savladala se čekajući da čuje ostatak onoga što je Silver još hteo da joj kaže. A on je natanane počeo.

— Taj momak je tvoj verenik, zar ne? — rekao je. — O, kej! Oni drugi te se ne tiču. Ranije ili kasnije, ja ću naći njihov trag. Strpljiv sam čovek. Ali, sad imaju slabu tačku. To si ti. Moći ću s njima da se pogađam, kad imam tebe. Taj tvoj momak sigurno ne bi voleo da se nešto dogodi njegovoj verenici, zar ne?

Tek sada, Liz je shvatila da je svojim nepromišljenom odlukom da sama krene u potragu, napravila grdnu pogrešku. Sada će ona biti ta, koja će pomoći da Ben pogine.

Od te pomisli uhvatilo je očajanje. Ipak, pokušala je da spase što se spasti može. Savladala je uzbuđenje i, nastojeći da joj glas zvuči što normalnije, zapitala:

— Mislite li vi da će ona druga dvojica dozvoliti Benu da se pogađa s vama? Pa, ja njima ne značim ništa. Glat bi pustili da me ubijete. Osim toga, oni bi sami ubili Bena kada bi pokušao da nešto razgovara sa vama. Naravno, on bi to učinio samo da bi spasao mene. Kao što vidite, vaša računja sa mnom nema nikakvog smisla.

— Može biti. Ipak, biće mnogo svađe oko svega ovoga što si nabrojala i to među njima, pre nego što se međusobno ne pokokaju. Tebe ću vezati negde na čistini da ti vide... i oni... i ja... A dok se oni budu prepirali, ja ću im se privući iza leđa.

— Vi ste ludi. To je đavolski opasno, mister.

— Ja sam navikao na opasnost. Prihvaćam svaki rizik. I, uspeću, ti za to ne brini. Imao sam ja sličnih iskustava i uvek mi je uspevalo. A sad, zaveži i idi na spavanje. Polazimo pre nego što sunce izađe.

Liz je osetila kako je hvata muka. Znala je da se Silver neće truditi da Bena i ostale pohvata žive. Ubiće ih hladno kao da otesa pepeo sa cigarete. Neće osetiti ni trunku griže savesti.

Sa tim mislima je legla, upirući pogled na zvezde. Brada je još uvek jako bolela.

XII

Dok Holidej je fizički osećao napetost koja je vladala gradom dok je polako jahao glavnom ulicom Huarda.

Na trotoarima nije bilo mnogo ljudi, a i oni koji su se tu nalazili, nisu izgledali kao da stoje bez razloga. Činilo se da su okupljeni u neke organizovane grupe koje rešavaju nešto veoma ozbiljno. Tako je, bar, zaključio po izrazima njihovih lica.

Nekoliko lica se pojavilo na prozorima kuća pored kojih je prolazio. Posmatrali su ga zainteresovano i, očigledno, pitali se, ima li on veze sa nečim što je njih zanimalo.

Nije mogao da zna šta je to bilo, ali, osećao je da u ovom gradu nešto nije u redu. Nešto se u ovom gradu moralo dogoditi. Izgledalo je da su njegovi stanovnici još uvek bili pod uticajem toga.

Dok Holidej je poterao konja prema javnoj štali, ali, tamo nije bilo nikoga da ga dočeka. Okrenuo se levo-desno i, slegnuvši ramenima, sam je rasedlao konja i istrljao ga gužvom sena. Zatim ga je smestio u boks i bacio pred njega nešto zobi.

Potapšao je Miga po sapima, pozdravljajući se s njim, uzeo je svoju lekarsku torbu od krokodilske kože od koje se nikada nije rastajao, uzeo

je „vinčesterku” i ponovo izašao na ulicu obasjanu suncem.

Posle nekoliko koraka stao je i osvrnuo se oko sebe. Nigde se nije mogla videti ni živa duša.

Za onih desetak, petnaestak minuta, koliko je proveo u štali, ulice su izgledale kao da ih je počistila neka velika metla.

Onda mu je pogled pao u pravcu crkve i učinilo mu se da je nekoliko prilika promaklo kroz crkvenu kapiju u dvorište.

— Hm... Ovde se stvarno nešto dešava — promrsio je Dok i bacio pogled na zgradu preko puta crkve iznad čijih vrata je krupnim slovima nevešti firmopisac napisao: „Šerif”.

Dok je išao lagano, sredinom ulice i posmatrao zgrade oko sebe. Primetio je da su sve prodavnice imale velike katance na vratima. Čak su i vrata saluna bila zaključana. Ni na prozorima se više niko nije pojavljivao.

Dok je imao velikog iskustva, kada je bio u pitanju život Divljeg zapada. Poznavao je običaje i reakcije ljudi u ovim gradovima, koji su nicali kao pečurke posle kiše i dobro je znao šta znači ovakvo ponašanje.

Zato se i nije nadao da će u kancelariji predstavnika zakona naći bilo koga. Kad grad naprasno ovako opusti, obično je šerif obavešten o tome, ukoliko nije inicijator takvog događaja.

Bio je iznenađen kada je za stolom ugledao krupnog čoveka, koji

prijatan odmor uz zabavna izdanja forumu



Je, očigledno, bio šerif. Razgledao je neke hartije za koje je Dok Holidej mogao da se zakune da su bile poternice.

Čovek je podigao glavu i odmerio Doka Holideja iznenađenim po-

gledom. Očigledno, začudio s ganciji ovog neobičnog stran

Zaista, svako ko bi pogleda ka Holideja, morao bi se za odakle je stigao ovako uredan teran. Na sebi je imao belu, b

korno ispeglanu košulju sa mašnom boje vina. Nosio je svoj elegantni kaput sa dugim peševima koji su pokrivali futrolu njegovog revolvra, a na glavi crni kalifornija šešir širokog oboda. Izgledao je kao da je stigao sa nekog od retkih modnih žurnala, koji su godišnje jedanput stizali i u ove krajeve, a ne iz prerije, pune prašine i nepredviđenih opasnosti.

Mora da je neki besposleni kicoš. pomislio je Pres Alton. Samo mi je još to trebalo. Začikljio je malo i prilično neljubazno upitao stranca.

— Šta hoćete?

Dok Holidej je spustio svoju elegantnu torbu na jednu stolicu i naslonio pušku uza zid. Palcem je dodirnuo obod šešira, zabacio ga na potiljak i uzvratio pogled predstavniku zakona.

— Pa... ovaj grad izgleda prilično čudno — rekao je Dok. Zakačio je palčeve za svoj elegantni opasač. — Možete li mi reći šta se to ovde dešava, šerife?

Alton je podigao obrve. Izgledalo je da ga je iznenadilo ovakvo ponašanje stranca, koji umesto da govori zašto je došao, postavlja pitanja.

— Građani imaju sastanak — rekao je jednostavno. A onda je malo povisio glas. — Slušajte, stranče. niste izabrali baš najbolje vreme za svoj dolazak. A, ako ste samo u prolazu, onda vam savetujem da smesta produžite dalje. Ili, ako ovde kod mene imate neki posao, recite kakav je. Ja sam šerif Alton.

— Onda ste vi čovek koga tražim — rekao je još uvek učtivo Dok, mada mu je došlo da dobro raspali po gubici ovog vajnog predstavnika zakona, koji je bezobrazan, umesto da se nađe na usluzi svakom građaninu, što mu je dužnost. — Ja sam Dok Holidej.

Alton se namrštio.

— Čini mi se da sam već čuo to ime. Da, sigurno jesam. Vi ste onaj kockar i lutalica o čijem se potezanju revolvra pričaju bajke. Jesam li u pravu?

Iskrivio je lice u podrugljivu grimasu, što je Doka izazvalo da se osmehne. Ipak, nije ga izveo iz takta. Za to bi mu bilo potrebno mnogo više duhovitosti.

— Da, pričaju se bajke — ponovio je Alton.

— Nisu to bajke — primetio je Dok s ironičnim prizvukom. — Ima tu dosta istine. Ali, sada to nema nikakve veze s onim što mene zanima.

— Da čujem? — prekinuo ga je nestrpljivi Alton.

— Pokušavam da pronađem devojku po imenu Liz Morgan, koja... — prekinuo je, jer je video kako se šerif trgao.

Pogledao ga je kroz trepavice i upitao razvlačeći reči:

— Izgleda da nešto nije u redu, šerife?

— Šta želite od Liz Morgan? — upitao je šerif umesto odgovora, a lice mu se obojilo purpurom.

— Rekao sam. Pokušavam da je pronađem — odgovorio je Dok la-

gano. — A šta želim od nje, to je moja stvar. To zakon ne zabranjuje. Da li ste je videli?

Nekoliko trenutaka, Alton je čuteći posmatrao Doka. Onda je lagano klimnuo glavom i odsutno rekao kao da govori sam sa sobom.

— Da, video sam je pre nekoliko dana. Bila je ovde na prolazu. Tražila je svog verenika, koji se nalazi u društvu one dvojice profesionalnih ubica.

— Kuda je krenula?

— Odjahala je u oblast kanjona. Taj kraj je prilično gadan. Rekao sam joj da nema smisla da ide tamo. Pokušao sam da je odgovorim, ali... — slegao je ramenima.

Dok je osetio kako napetost u njemu postaje sve veća. Bile su mu poznate ovakve situacije i odmah mu je postalo jasno, da šerif ne želi da kaže sve što zna.

— Izgleda da se nešto dogodilo? — zapitao je gledajući iskosa u šerifa.

Alton se nacerio.

— Pa... ja mislim da jeste. Skoro da sam siguran.

— Šta? — prekinuo ga je Dok.

— I otkud znate?

— Pre dva dana je nekoliko momaka sa obližnjeg ranča projahalo kroz oblast kanjona. Tražili su zalutala goveda. Tamo, u jednom kanjonu, prilično udaljenom od puta, kraj malog potoka, pronašli su ostatke logara.

— Ko zna ko je to bio... — primetio je Dok koga je obuzela slutnja. Prebacivao je sebi što nije za-

držao Liz, bar još koji dan. Ovako, zbog svoje tvrdoglavosti sigurno je dospela u gadan sos.

— Okolo su se videli znakovi borbe. Bilo je čak i krvi po kamenju. Tamo su pronašli i jedan revolver marke „Smit i Veson“, kalibra 32. Izgledalo je, kažu, kao da se neko borio sa puno žestine.

— Hm. Dobro su to opisali. Ali, šta vi pretpostavljate?

Šerif je slegao ramenima i lukavo se nasmešio.

— Ako se ne varam, vi hoćete da kažete da je taj revolver pripadao Liz Morgan. Hoćete li da mi kažete da su i ostale stvari bile njene? — zapitao je Dok.

Šerif je kratko klimnuo glavom, a usne su mu bile čvrsto stisnute.

— Izgleda da je tako — rekao je.

Dokovo lice je postalo tvrdo, a oči dva proreza.

— Budite jasniji, šerife! — rekao je opasno tihim tonom. — Recite, šta se dogodilo?

— Pa, to i vi morate znati, čim živite u ovom kraju sveta — iscerio se šerif. — Ali, ako vam je baš potrebno da to čujete iz usta predstavnika vlasti, onda ću vam reći. Izgleda da je neko napao u njenom logoru i poveo je sa sobom... Ili je, možda, zakopao njeno telo na nekom mestu, koje još nismo uspeli da pronađemo. Njen konj je nestao. Na žalost, na onom pesku vetar brzo izbriše tragove. Tako niko ne može reći, da li je na konju neko jahao ili je životinja prosto odlutala, kad je ostala bez gospodara.

Dok Holidej je mirno posmatrao Altona. Vesti su bile loše i prilično verovatne, ali, što je bilo vrlo sigurno i Doku savršeno jasno, moglo se svesti na pet reči: ovaj šerif je obična vucibatina.

— Da li ste sigurni da su pronađene stvari njene? — Dok nije gubio nerve. Imao je vremena, a ovakve situacije nisu bile novost za njega.

— Naravno da sam siguran... Ona je jednu noć provela u gradu. Mnogi ljudi su je videli. Ona je...

Prekinuo se odjednom, a pogled mu je prošao pored Doka, na ulicu.

Dok Holidej se lagano okrenuo i pogledao kroz vrata. Ugledao je grupu ljudi koji su vrlo energično krenuli prema kancelariji! predstavnika zakona.

Alton je sada bio na nogama. Izraz lica mu je bio oštar, a ruke stisnute u pesnice.

— Kako to da samo vi niste prisutni sastanku građana? — upitao je Dok Holidej, a iz boje njegovog glasa nije se moglo zaključiti, da li se on to podsmeva ili ozbiljno pita.

Međutim, šerif je ignorisao njegovo pitanje, ali videlo se da ga je registrovao. Žurno je prošao pored Doka Holideja i izašao na pločnik ispred svoje kancelarije.

Dok Holidej je odjednom osetio da se ovo, na neki način, ticalo njega... ili Liz Morgan.

Izašao je na ulicu i zastao pored šerifa. Sada je već dobro video ljude, koji su im se približavali. A ono

što je video na njihovim licima, nije obećavalo ništa dobro.

Ljudi su ga posmatrali radoznalo, ali većina pogleda bila je upućena Altonu.

Doku nije promakla ni činjenica da u grupi koja se približavala, nije bilo žena. One su stajale nešto dalje, ispred crkve i, izgledalo je, razgovarale o nečem veoma važnom.

Krupan čovek, garavih ruku, sa kožnom kecljom oko pojasa, za kojeg je Dok pretpostavio da je mesnik kovač, istupio je napred. Njegov pogled je prelazio sa Doka na šerifa.

— Prese — obratio se šerifu. — Održali smo sastanak i doneli odluku.

Alton je čuteći čekao. Izgledao je smireno. Ali, Doku nije promaklo da je, s vremena na vreme, nervozno stezao pesnice što je njegovom ponašanju prema problemu o kojem je govorio kovač, davalo ličnu notu.

Kovač je ponovo osmotrio svoje sugrađane kao da je hteo da bude siguran, da niko od njih nije promenio odluku. Onda se opet okrenuo šerifu.

— Tražimo da podneseš ostavku, Prese — rekao je odjednom.

Dok Holidej, koji se u međuvremenu naslonio na zid šerifske zgrade, iznenadio se kada je video izraz olakšanja koji je prešao preko šerifovog lica.

Krupni čovek je hitro otkao metalnu zvezdu sa košulje. Zatim je bacio u prašinu tačno pred noge kovaču.

— Imate moju ostavku — rekao je kratko. — Pokupiću stvari i, pre večere, više me neće biti u gradu.

Okrenuo se da uđe u kancelariju, ali je zastao kada se javio berberin Stivenzon.

— Zašto si to učinio, Prese? Da nismo pronašli onu mapu, sigurno ne bismo mnogo razmišljali o devojci.

Dok je osetio da se dešava nešto važno. Pogledao je Altona i uhvatio njegov pogled pun mržnje, kojim je presekao Stivenzona.

Šerif se nakašljao i krenuo u kancelariju, ali, pred njega se isprečio Dok Holidej.

— Sklonite se, Dok — progundao je Alton.

— Još ne. Ne znam šta se to ovde dešava, ali savršeno mi je jasno da to ima veze sa Liz Morgan. Upravo to želim da znam.

Uz gadnu psovku Alton je zamahnuo pesnicom da gurne Doka ali ga je ovaj na vreme dočekao. Odmakao je šerifovu ruku i gurnuo ga u prsa.

— Ne volim kad se neko ponaša nepristojno, a naročito na javnom mestu — govorio je Dok Holidej Presu, koji se zateturao unazad i u zamahu izleteo na ulicu.

Gomilom je prošao žagor.

Altonova desna ruka je pala na dršku revolvera, ali je tu i ostala ka da je video da se u Dokovoj ruci, kao nekom čarolijom, pojavio revolver čija ga je cev posmatrala kao oko neke opasne životinje

Ljudi su počeli da se odmiču i

krug, u čijem je centru sad bio Alton, postajao je sve širi.

Alton je lagano sklonio ruku sa drške revolvera. Lice mu je bilo bledo. Očigledno, bio je impresioniran brzinom kojom je Dok potegao.

Dok Holidej je pogledao ljude koji su još uvek stajali i zbunjeno posmatrali šta se dešava.

— Ja sam Dok Holidej — rekao je. — U potrazi sam za Liz Morgan. Čuo sam da je u okolini vašeg grada pronađen njen logor sa tragovima krvi. A kakva je to priča o mapi?

Dok je postavljao to pitanje Dokov pogled je pao na Altona. Međutim, šerif je ostao miran. I svi ljudi su ćutali.

Tek posle nekoliko trenutaka, ko-vač je istupio korak napred.

— Tu mapu smo pronašli u njenom logoru. Pretpostavljamo da ju je devojka izgubila u borbi. Bila je nacrtana na poledini jednog starog Altonovog pisma. U tome je cela priča.

— U čemu? — pitao je Dok.

— Pa, svako ko bi se kretao po toj mapi, izgubio bi se u kanjonima i, verovatno bi umro od gladi, dok ga neko ne bi pronašao. Neću da kažem da ju je šerif namerno poslao pogrešnim putem, ali, ako nije znao da crta...

— Izgleda da baš nisi naivan, Alton — dobacio mu je Dok. — Šta si to imao na umu? Zašto si poslao Liz Morgan skoro u sigurnu smrt?

— Pah! Preteruješ, Holideje. Hteo sam samo da toj šmizli dam

lekciju, da se pomuči nekoliko dana, dok se ne opameti. Izgledalo mi je da je toj devojci trebalo uliti malo razuma u glavu.

— Misliš, šerife? A ti si se dosetio kako to da uradiš, a?

Alton je slegao ramenima. Posmatrao je zainteresovana lica oko sebe.

— Pa... Mislim da u tom trenutku nisam mogao da reagujem drugačije. Bila je prosto nedokazana.

— I došla ti je „spasonosna“ ideja? Zar ti nije palo na pamet, da bi je ta tvoja „lekcija“ mogla odvesti u smrt?

Alton je ponovo slegao ramenima.

— Bio sam strašno besan tih dana. Naš napad na one bandite nije uspeo... mislim, naša potera. A ona je došla tu da mi traži njihovu maršrutu...

Pogledao je besno u građane i, kao da je na trenutak zaboravio na Liz, dobacio im.

— Trebalo je da izrešetamo one bitange! Ali, sve ste upropastili. Obični ste slabići, svi do jednog! Zbog vas su pobegle one ubice! Obojica su pobegli...

— Nisu bila dvojica, nego trojica, Altone — opomenuo ga je Dok. — Zaboravio si Bena Snajla.

Alton se trgao, a onda je opet planuo.

— Nisam zaboravio. Samo nisam hteo baš da ga mešam s onom dvojicom. Eto, to!

— Polako, polako, Prese — rekao je Stivenzon. — Psuješ nas zbog

onih bandita, a neka sam proklet ako znam zašto? Nas si potpirio obećavajući nam nagradu, čak i svoj deo. Znači, nije ti stalo do novca. Mi smo omanuli, nismo dobili nagradu i... sve je u redu. Zašto se ti sad buniš? Valjda ti nije toliko stalo do slave?

Šerif nije obraćao pažnju na Stivenzona, već je govorio Doku.

— Kada se ta prokleta devojka pojavila, bio sam rešen da joj ne dam nikakvu informaciju. Zato sam i nacrtao mapu, koja nije odgovarala stvarnosti. Ona je bila toliko drska i tvrdoglava da me je stvarno iznervirala. Mislio sam da posle dva-tri dana odem po nju. Zaista nisam mislio ništa loše.

— A šta sad, kad se loše ipak dogodilo, mister? — pitao je Dok kome je već bilo dosta ove bitange.

Poznavao je ovaj soj. Bio je siguran da šerif nije neka naivna ptičica, iako se sad uvijao dokazujući kako je sve što je učinio bila bezazlena stvar. Čim se ovi ljudi sklone i poveruje da je dovoljno snažan da se obračuna, neće prezati ni od kakvih sredstava.

— Da, loše se završilo — složio se Stivenzon.

Alton se okrenuo i besno odmerio čoveka.

— Zaveži, ti berberska pijavice! — uzviknuo je.

Stivenzon je ljutito stisnuo usne. Tada se ponovo umešao kovač.

— Još jedna stvar, Prese... Kako si znao da će oni banditi da logoruju baš u onom kanjonu? Poslednji put su primećeni miljama

daleko, a ti si nas odveo tamo, kao da si imao zakazan sastanak s njima.

— To je prilično zanimljivo pitanje — rekao je Dok.

Alton je očigledno shvatio ozbiljnost situacije i proklinjao je Doka Holideja. Da se on nije pojavio, sve bi se završilo dobro. On bi predao zvezdu, naljutio bi se tobož i još bi mu se meštani izvinjavali. On, naravno, ne bi primio izvinjenje i odjahao bi iz grada. Ovako...

— Nešto su te pitali, šerife — podsetio ga je Dok.

— Šta tu ima da se kaže? Imao sam neko čudno predosećanje — rekao je Alton. — Do đavola, šta bi drugo moglo biti posredil! Oni su morali da budu u tom kanjonu. To je najskrovitije mesto u celoj oblasti.

— Objašnjenje je sasvim prihvatljivo — složio se kovač. — Međutim, jedna stvar ostaje nejasna. Ti nisi ni trenutak zastao da pogledaš kanjon. Ko je onda kukavica? Nas si, međutim, poslao pravo na mesto gde su logorovali.

— Video si to mesto — odgovorio je Alton nabusito. — Zar bi ti odabrao drugo, za logor? U svakom slučaju, ja sam završio s odgovaranjem na pitanja. Otpustili ste me i dobili ste svoju značku. Ja sam sada građanin kao i svi vi i mogu da idem.

— Ne, nećeš još — rekao je Dok Holidej. — Ti si, verovatno, kriv za smrt Liz Morgan, jer je tvoja mapa navela da zaluta. Mislim da zbog toga treba da odgovaraš.

Alton se iznenadio.

— Ti misliš, a? — pitao je zgranut sa maksimalnim nipodaštavanjem u glasu.

Dok je klimnuo glavom, a zatim zabio svoj „kolt“ čoveku u stomak.

Alton je zastenjao i savio se. Ipak, bio je pečen za ovakve situacije. Nekako se zaljuljao, ali Doku nije izmaklo da je posegnuo da ga uhvati za nogu.

Do kje podigao koleno i raspalio ga po licu tako snažno da je Alton odleteo na tle, gde je ostao da leži, da bi sakupio snagu.

Ali, Dok nije imao nameru da ga ostavi na miru dok ne bude doznao ono što ga interesuje o Liz. Vratio je revolver u futrolu i stisnuo pešnice.

— Diži se, kučkin sine! — procedio je kroz zube.

Gomila se žurno odmicala unazad. Alton se s mukom dizao na noge. Na licu mu se video ružan crveni trag, na onom mestu gde ga je udarilo Dokovo koleno.

A onda, neočekivano je zauriao i poleteo na Doka vitlajući rukama kao krilima vetrenjače.

Dok mu je mirno pošao u susret. Sa savršenom lakoćom je izbegao Altonov nalet, a zatim je svojom nogom zakačio njegovu, koja je bila napola podignuta. Lagani, elegantni trzaj i Alton se ponovo našao na zemlji.

Iz okupljene gomile neko se glasno nasmejao, i isto tako brzo zamukao, kada se Alton podigao i izvukao „kolt“ iz futrole.

— Ne bih ti to savetovao — do-
bacio mu je Dok i istovremeno sna-
žno zamahnuo nogom. Njegova po-
modna čizma pogodila je Altonov
ručni zglob.

Altonov stisak je oslabio, i revol-
ver mu je, u širokom luku izleteo
iz ruke i pao u prašinu.

Dok je sada već bio prilično ljut.
Ova životinja mi neće tako lako
reći ono što me zanima, pomislio je
i pripremio se da upotrebi još koji
grif po kojima je bio poznat na Div-
ljem zapadu i koji su bili priznati
kao veoma efikasni.

Alton je ječao od bolova, ali se
hitro uspravio na noge. Međutim,
nije uspeo ništa da učini.

Dok mu je priskočio i uputio mu
snažan udarac u predeo stomaka.
Sledećim udarcem u bradu, uspra-
vio je Altona. Od primljenog udar-
ca ovaj se prosto presavio nadvoje.

Međutim, dok se teturao, Alton je
dobro iskoristio priliku i u času,
dok je Dok Holidej zauzimaio stabi-
lan stav, zadao mu strahovit udarac
u pleksus.

Dok se sagnuo, a pred očima mu
je počela da se navlači crvena mre-
na. Borio se da dođe do daha.

A Alton, u čitim se očima pojavio
divljački sjaj, skočio je još jednom
i udario ga čizmom u rebra.

Dok je pokušao rukama da blo-
kira udarac, kako bi se malo povra-
tio, jer je osetio da mu se približa-
va napad kašlja što je moglo da
bude kobno za njega. Izgledalo je
da je gotov.

Alton je bio uveren u svoju po-
bedu. Zamahnuo je još jednom o-
lajajući u Dokovo lice. Međutim, pre-
vario se. Dok je uspeo da duboko
udahne vazduh i to ga je povratilo.
Uhvatio je Altonovu ispruženu ru-
ku i svom silinom povukao je na-
pred. Onda je prosto podmetnuo
pesnicu i pogodio ga posred brade.

Alton je počeo da koluta očima.
Bio je to klasičan nokaut i nije bilo
izgleda da će se skoro oporaviti.
Teturao se pokušavajući da zada ne-
ki udarac, ali, videlo se da ga je
Dokova pesnica dobro uzdrmla.

Sledeći Dokov udarac pogodio je
Altona posred lica. Lepo se čulo
kako je pukla nosna kost. Alton je
poletio unazad i seo na zemlju trep-
ćući nesvesno. Krv iz njegovih noz-
drva natapala je prašinu, koja se
nakupila na njegovim čizmama.

Još jednom je pokušao da usta-
ne, ali mu je priskočio Dok. Njego-
va pesnica se silinom parnoš čekića
snustila na Altonovo čelo. Ovaj se
samo skljojao i ostao nemomičan.

Neko vreme vladala je tišina.
Kroz gomilu se probijao kovač, vo-
deći za uzdu Altonovog konja. Dva
čoveka su prišli onesvešćenom čo-
veku i prosuli na njega po kofu
vode.

Pres Alton je počeo da dolazi sve-
sti. Otrešao je vodu iz očiju, za-
kašljao se i protrljao lice. Konačno
je uspeo da ustane. Nos mu je bio
slomljen i delovao je veoma ružno.

Kada je Dok prošao pored nje-
ga, Alton je progovorio. Njegove
reči su bile nerazgovetne, ali ih je
Dok razumeo sasvim dobro.

— Ti si mrtav, bitango kockarska. Ti si, od ovog časa, mrtav čovek.

— Zar ti još nije dosta? — upitao je Dok i pošao prema njemu.

Ali, grupa građana je zgrabila Altona i pogurala ga prema njegovom konju.

Dok Holidej se probio kroz masu i uputio se ulicom. Više se nije ni okrenuo prema bivšem šerifu grada Huarda.

XIII

Pećina je Bena Snajla podsećala na njegovu raniju ćeliju u zatvoru. Valjda je zato počeo da se oseća tako nelagodno.

Izgledalo je da su mu banditi najzad poverovali. Više mu niste ograničavali kretanje po kanjonu i čak nisu imali ništa protiv, da nastavi da nosi svoj revolver. Osećao je da je, na neki način, imao sreću.

Da su hteli, oni su već nekoliko puta mogli da ga se otarase, ali, Karnej je neprestano govorio kako oni, ipak, imaju obaveze prema njemu. Možda se zato Benu činilo da je Karnej, čak, imao nameru da ga povede do njihovog skrovišta u Tekساسu.

Koliko je to moglo da bude dobro, toliko je moglo biti i loše. To bi ga odvelo daleko od Liz i svih njegovih planova, koje je kovao za budućnost.

Ko zna zašto, tek, on se nekako saživio sa novim načinom na koji

su provodili dane, skrivajući se u kanjonu. Prema Karneju je čak počeo da oseća izvesno poštovanje. Emerson je bio drugačiji. Mada se ljubazno ophodio prema njemu ipak su njegove primedbe uvek bile po-drugljive.

Dok je razmišljao o svemu tome, Ben se, po ko zna koji put, pitao kako će se sve ovo završiti.

— Što si se tako zamislio momče? — trgao ga je Karnej, koji je stajao malo dalje od njega.

Ben se okrenuo i pogledao ga. Bandit je stajao oslonjen o zid pećine i parčetom drveta čačkao zube. Ben je slegao ramenima.

— Koliko ćemo još morati da ostanemo u pećini? — zapitao je.

— Ne dugo — odgovorio je Karnej. — Zašto? Postaje ti dosadno? Ben je klimnuo glavom.

— Da. I ne samo to. Sve ovo je već počelo da me podseća na zatvor u Džalsburgu.

Karnej se grohotom nasmejavao, a zatim pokazao prema otvoru pećine.

— Ovde nema vrata, sinko. Možeš da izađeš kad god zaželiš. Što se mene tiče, ja bih, u svako doba, pre izabrao ovu pećinu.

Mladi odmetnik je slegao ramenima.

— Da, verovatno si u pravu — morao je da se složi. — Samo, ne krećemo se mnogo, a od toga su mi se svi udovi ukrutili. Ne bih voleo da sada upadnem u neku gužvu. Čini mi se da me nijedan mišić ne bi poslušao.

Karnej se uozbiljio i zagledao se

nekud u zamagljene vrhove stena po ivicama klanca.

— Uskoro polazimo — rekao je značajno, kao da je tog trenutka doneo važnu odluku.

— Zar misliš da je došlo vreme? — lenjo ga je upitao Emerson, koji je ležao u dnu pećine.

— Mislim — odgovorio je Karnej. — Izgleda da su se stvari napolju malo sredile. Pre dva dana video sam grupu ljudi, a posle toga nije bilo ni žive duše. Ubeđen sam da je prilično siguran put. Možemo da pođemo.

Snajžno je lupio Bena po ramenu i lukavo se iscerio.

— Pre nego što poludiš od dosade i nešto ne pokušaš, a momče?

Ben se zadovoljno nasmejao.

— Znači, polazimo za Teksas? — upitao je zainteresovano.

— Slušaj, momče — uozbiljio se Karnej. — Nisam ništa rekao o Teksasu. Rekao sam samo da uskoro napuštamo ovu pećinu. To ćemo i uraditi.

Ben je osećao kako ga je nešto preseklo u grudima. Ipak, bio je iznenađen što, izgleda, nije promaklo pronicljivom Karneju.

— Moram nešto da ti kažem, Bena — počeo je. — Šta misliš, zašto smo pošli baš u ovaj kraj?

Ben je bio u nedoumici. Ipak je pokušao da odgovori.

— Pa, valjda ste znali da ovde postoje dobra skloništa u kojima bi nas neko teško mogao naći.

Karnej je počeo da odmahuje glavom još pre nego što je Ben završio rečenicu.

— Ne — rekao je. — To je, doduše, prilično važan razlog. Ali, postoji još jedan, mnogo važniji.

Zaćutao je kao da razmišlja, da li da nastavi. Oštro se zagledao u Benovo lice, pa je tek tada, gotovo svečano, progovorio.

— Novac iz banke, sinko, novac iz banke, koji, kao što znaš, nikada nije bio pronaden. Razlog je vrlo jasan. Sakrili smo ga tako, da niko živ ne može da ga nađe. I to baš ovde.

Ben je bio iskreno iznenađen.

— Znači... ovde ste sakrili novac? — promucio je. — A ja sam mislio da se ovde samo krijemo od potere.

— Jok! Ali, ovako smo ubili dve muve jednim udarcem — zacerekao se Karnej.

Nastala je tišina u kojoj je svaki od njih sledio svoje misli.

— A otkud znate da je novac još na onom mestu gde ste ga ostavili? — prekinuo je tišinu Ben.

Karnejeve oči su se suzile, kao da je Ben pogodio i u njegovu bolnu tačku.

— Biće bolje da bude tamo — rekao je muklo. — Biće bolje!

— Razumem. Ni vi niste sigurni — oslobodio se Ben, kao da je glasno razmišljao. — Bilo vas je trojica. Vas dvojicu su uhvatili. Onaj treći je ostao... ko zna... On je, ipak, slobodan.

Karnej se lukavo nasmejao.

— Slobodan je kao ptica na grani!

— A kako znate gde ćete ga naći?

— Znamo. — iscerio se, a lice

mu se iskrivilo u nelagodnu grimasu.

Ben je pratio svaki njegov pokret i sada mu je bilo jasno da bandit nije bio tako siguran kako je želeo da se predstavi. Naprotiv, sve njegove reči su zvučale kao da je, pre svega, želeo da ubedi sebe, kada je nastavio da zamišljeno govori.

— On ima posao. I to častan posao. Ostaće tamo dok se ne slegne prašina oko nas i oko pljačke... dok ljudi ne dignu ruke. Nije mogao jednostavno da da ostavku, pokupi lovu i odjaše, ne osvrćući se za sobom. Naravno, ja ne sumnjam da bi nas on prevario... kad bi mogao. I još uvek bi mogao da pokuša. Zato ćemo mi prvi da krenemo u akciju.

— Znači, vi ćete njega da prevarite — logički je zaključio Ben.

— Pa, mislim da je Loniju i meni potrebno nešto odštete. Nije lako provesti tolike godine u zatvoru — lukavo se nasmejavao Karnej.

— A zar on ne zna za Teksas?

— Pa, šta? To će mnogo da mu pomogne! Ne brini, on je pametan momak. Naće, da mu je pametnije da bude miran.

Opet je nastala duga pauza i opet je svaki bio sa svojim mislima. Sada je Benu, konačno bilo jasno da živ. neće stići do Teksasa. Valjda se to i videlo na njegovom licu, jer ga je Karnej ponovo lupio po ramenu.

— Mislim da bi bilo bolje da legneš da se malo odmoriš, sinko — rekao je. — Polazimo pre nego što sunce izađe.

Ben je poslušno legao na svoje čebe. Pokušavao je da zaspi, ali nije mu uspevalo. Ipak, nije smeo da se pomeri. Znao je da bi to izazvalo novo podozrenje. Banditi su sad bili u završnici svoje akcije, i biće nemilosrdni.

Pred zoru, ipak, izgleda da ga je uhvatio dremež. Probudio ga je miris sveže kafe, koju je pripremio Emerson. A čim su popili kafu, kupili su ono malo stvari i krenuli.

Jahali su kroz jutarnju izmaglicu koja je prekrivala kanjon.

Predeo kojim su išli bio je takav da je Ben pomislio kako bi i puma imala teškoća da tuda prođe.

Išli su otprilike već dva sata, dok nisu stigli do jednog tunela koji je, ko zna kada, prokopala neka reka. Unutra je bilo hladno i vlažno, a bat konjskih kopita odzvanjao je tupo.

Tunel ih je odveo na jednu malu čistinu.

Ispred njih se pružila uska staza koja je vodila na vrh kosine što se uzdizala pred njima.

Sa samog vrha staza je naglo ponirala nadole, a pred njima se ukazao prolaz toliko uzan da Ben nije mogao da veruje, da će njihovi konji tuda moći da prođu.

Međutim, prošli su baš tuda. Naravno, morali su da sjašu i lagano vode konje za uzde.

Čoveka je hvatao strah kada bi pogledao u dubinu kanjona koji se sunovraćao pod njima. Dno mu nisu videli, jer ga je prekrivala gusta magla, a staza je išla samom njegovom ivicom.

Ben je osetio kako mu se dlanovi znoje, dok je čvrsto držao uzde i polako stupao stazom.

Karneji i Emerson su tačno znali kuda idu.

Staza se lagano spuštala u kanjon, a kad su stigli do dna, obojica su uzjahala na konje i poterali ih kroz grmlje kupina i gustu travu, koja je tu rasla.

Ben je grabio za njima, jer je bio svestan da bez njih nikad ne bi pro-
našao put.

Dojahali su do jednog čvrstog granitnog zida, a zatim su sjahali.

Ben je, takođe, sjahao i pošao za dvojicom ubica koji su se penjali uz granitni zid. Tu se nalazio jedan mali plato, a iznad njega ponovo okomita stena. Na platou je bilo vrlo malo mesta.

Tada je Ben primetio otvor u steni, koji je bio zatrpan krupnim kamenjem.

Karneji je žurno počeo da odbacuje kamen. Tada se sa njegovih usana otkinula ružna psovka. A kad se okrenuo, na licu mu je bio ubilački izraz.

Rupa je bila prazna.

Tek tada je prišao Emerson i sam se zagledao u mračnu šupljinu u steni. I on je počeo da psuje.

Znači, novac je odneo treći čovek, pomislio je Ben, što nije bilo teško zaključiti.

— Zdipio je lov! — rekao je Karnej.

— Ko? — upitao je Ben pre nego što je stigao da razmisli.

Oba bandita su ga pogledala.

Emerson je odgovorio, a po pogledu njegovih očiju videlo se da je u ovom času spreman da ubije.

— Pres Aston, kućkin sin! — procedio je kroz zube.

Ben je bio zgranut.

— Pres Alton! — ponovio je zapanjeno. — Zar predstavnik zakona?

Ben se sećao Presa Altona. Godinama je bio šerif u raznim gradovima i uživao je veliko poverenje građana. Čak je i za vreme suđenja Karneju, njemu i Emersonu, bio je važna ličnost. A u stvari... Ova vest ga je prosto porazila.

— Šta bleneš? — izdrao se na nje ga Emerson. — Čudiš se što je jedan šerif... Nije ni prvi, ni poslednji.

— Znači, on je bio treći čovek... Zbog njega, ja... On je bio treći...

— Baš on — klimnuo je glavom Karnej. — Nego ko? Rastali smo se odmah posle pljačke.

— Alton se prvi odvojio — objasnio je Emerson. — Čuo je da u Huardu opet nemaju šerifa. Kao što znaš, on je tu ranije bio šerif, nekoliko godina.

— Znam — klimnuo je glavom Ben. — Nisam ni znao da je prekidao.

— Jeste, dok je jahao sa nama. U stvari, već odavno smo isplanirali ovu pljačku. Zbog toga je i dao otkaz na službu, tobož nešto su ga uvredili. Onda se vratio, čim smo izvršili pljačku. Pošto su znali da je energičan, odmah su ga primili. Mislili su da će im biti od koristi,

da će nas pohvatati — prvi put se zacerekao Karnej.

— Mi smo se, naravno, složili da se on ponovo zaposli kao šerif — dodao je Emerson. — Mislili smo da će to biti dobra šala. Osnovno je bilo da se on zadrži u ovim krajevima, kako bi mogao da motri na plen.

— A on je pobjegao s njim...

— To ćemo još da vidimo — stisnuo je pesnice Karnej. — Ne poznajemo se mi od juče. Dugo vremena smo bili partneri. Mi smo tako radili još od mladosti. Nismo imali ni po osamnaest godina, kada se on prvi put javio za šerifa. Tako je i stvorio reputaciju. Opljačkali bismo neku banku, a lovu dobro sakrili i neko vreme je nismo dirali. On bi se, pre toga, zaposlio kao šerif u tom gradu i učestvovao bi u isleđenju. Naravno, nas dvojica bismo nestali odmah posle pljačke. Čim bi se prašina slegla, lovu smo delili i produžavali dalje. Ova zemlja je široka i možeš tako da živiš hiljadu godina. Zato mislim da je učinio veliku glupost, ako je to bio Pres.

— Da nismo tako radili, odavno bi nas strpali u ćorku — zadovoljno je dodao Emerson.

— Pa, ovoga puta su vas i strpali.

— Ovoga puta smo pogrešili. Nismo dobro isplanirali pljačku i mene, i Lónija su uhvatili — rekao je Karnej. — Međutim, za Altona se nismo brinuli.

— Zar nije mogao da vas izvuče? — čudio se Ben. — Pa, bili ste u njegovom zatvoru.

— Mogao je... u početku, a onda su u ćorku strpali i tebe. Umešala se ona njegova frajla, Lili. Istrčala je pred rudu. Uplašila se da ne uhvate njega, pa je lažno svedočila protiv tebe... Eto, tako je bilo. A kad se već dogodilo, morali smo to da iskoristimo.

— Znači, zato sam vam ja bio potreban — zamislio se Ben shvatajući da je to sve bila puka slučajnost, koju su ovi prepređeni banditi umeli odlično da iskoriste.

— Da — jednostavno je rekao Karnej, a pogled njegovih očiju postao je surov. — Izgleda da se Alton umorio i da se zaželeo udobnog, mirnog života. Bilo mu je dugo da čeka da šmugnemo iz ćorke, pa je rešio da pokupi lovu.

— Sad mislim da je on namerno naveo onu poturu na nas. Hteo je da nas se reši — rekao je Emerson i pesnicom udario o dlan ruke. — Taj kućkin sin nas je dobro nasamario!

— On će sigurno poći u Teksas — primetio je Ben koga nije napuštala ta ideja.

— Može biti — složio se Emerson. — Ako to uradi, vrlo brzo ćemo imati prilike da porazgovaramo s njim, Vine.

Karnej se osvrtao okolo.

— Sigurno da hoćemo — govorio je kroz zube. — Ali, proći će još dosta vremena dok on... ili mi... ne stignemo u taj prokleti Teksas.

Emerson je postao vidljivo nervozan.

— Valjda ne nameravaš još dugo da se motaš ovim krajem? Hoćeš li da nas ukebaju?

Karnej je pokazao prstom prema otvorenom skrovištu u steni.

— Kad malo bolje pogledam, čini mi se da ovo nije starije od jednog dama.

— Kakve to veze ima? — nervirao se Emerson.

— I te kakve. Alton neće očekivati da ga progonimo odavde. Verovatnije će misliti da smo miljama daleko, na onoj strani gde je organizovao poturu. Ako pođemo za njim i pažljivo motrimo, ostvarićemo ono što nameravamo... a novac će biti u našim bisagama, pre sutrašnje večeri.

— Do đavola! Zar ne misliš da je to prilično rizično, Vine?

— Hoćeš li da ga pustiš da ode i sa našom lovom?

— Do đavola ne! — brzo je rekao Emerson.

— Onda, polazimo za njim.

Karnej se spustio niz stenu i porurio prema svom konju.

Ben je posmatrao Emersona. Nije želeo da se spušta pre njega. Nikada nije bio siguran šta njih dvojica nameravaju i gde će zaželeti da ga se otarase. A za takav poduhvat ovo je bila idealna situacija.

Krupni bandit je stajao nekoliko trenutaka i zamišljeno trljao bradu pesnicom. Pogledao je u Bena i sleagao ramenima kao da mu još uvek nije bilo jasno šta se dogodilo. Tek tada je krenuo za Karnejem.

Lov na Presa Altona je počeo.

XIV

Dok Holidej se, takođe, nalazio na tragu čoveka.

U stvari, on je bio na tragu čoveka i žene. Tražio je Silvera i Liz Morgan.

Još dok se bavio u Huardu mnogo ljudi su mu opisali Silvera kao stranca koji je pokazivao zaista veliko interesovanje za Liz Morgan, ali je tek vlasnik štale bio taj koji ga je uputio na pravi trag.

Dok je znao ko je čovek kojeg traži. Nije mu trebalo mnogo da ga prepozna po opisu, koji su mu dali građani.

Silvera je sretao već ranije. Bio je to lovac na ucene. Profesionalac!

Ako je raspisana ucena bila dovoljno visoka, onda je čovek mogao da bude siguran da će tu Silver umeti šati svoje prste. On i Dok su se nekoliko puta sreli, ali među njima nije bilo nikakvih sukoba.

Da ih je bilo, sada jedan od njih dvojice ne bi bio u životu.

Jer, Silver je bio čovek, koji je sve svoje probleme rešavao revolverom. Nikada nije stupao u borbu pesnicama. Čim bi došlo do prepirke u kojoj su upotrebljene uvredljive reči, njegov sledeći potez bi bio povlačenje revolvera i dosada uvek uspešan.

Dok Holidej ga je dobro poznavao. Znao je da je to okoreli ubica iako se, sticajem okolnosti, njegov posao podudara sa zakonom. Za njega je samo ubijanje bilo bar to-

liko značajno, kao i ucena, koju je dobijao za glave svojih žrtava.

Posle nekoliko godina provedenih u lovu na učenjene glave, takve stvari su se često dešavale lovcima na ucene. Prosto se ostrve. Zato i nisu bili popularni među građanima. Svima je bilo jasno da su to, u stvari, okorele ubice. Nijednom od njih nije bilo ni na kraj pameti da čoveku pruže priliku za fer borbu, što je bilo jedno od osnovnih pravila ponašanja na Divljem zapadu.

Ako je na poternici stajalo „živ ili mrtav“, onda nije bilo nikakve sumnje da će lovac na ucene doneti svoj plen prebačen preko konja. I nije bio redak slučaj da žrtva bude pogodena u leđa.

Često se dešavalo da tako donose svoje žrtve i kad poternica ne naglasi u kakvom stanju vlast želi da vidi progonjenog. Ali, zato, lovce na ucene nije niko gonio. Oni su nastavljali da žive i nekim čudom prežive svaku gužvu.

— Što se tiče Silvera, on je sve ove godine uspevao da preživi samo zahvaljujući pravom životinjskom instinktu i savršenom poznavanju načina života u divljini.

Umeo je izvanredno da prati tragove, a u isto vreme, bio je pravi stručnjak da sakrije svoje. Kao da je vođen nekim posebnim čulom, odlazio je pravo na mesta gde bi progonjeni pripremio logor, da provede noć.

Dok Holidej je iz dubine duše prezirao takve ljude, a posebno Sil-

vera, zbog njegove krvoločnosti. Ta Silverova osobina, naravno, nije smetala predstavnicima vlasti. Iz-najmljivali su ga, pre svega, zbog toga što on nikada nije odustajao od posla koji je započeo. Međutim, u takvim situacijama, Doku se činilo da bi uvek više voleo da vidi kako progonjeni uspeva da pobegne, nego da Silver uspe.

A sada je on dospeo u situaciju da goni Silvera, takvog kakav je bio. Štaviše, sada je to bilo još opasnije, jer je Liz mogla da plati glavom.

Doku je bilo jasno zbog čega je Silveru bila potrebna Liz. Verovatno je već uhvatio i sada je vodi kao svoju zarobljenicu. Ona mu je potrebna, jer samo pomoću nje, može da se pogađa sa Benom.

Bilo je jasno da se Karnej i Emerson neće mnogo brinuti o Liz, ali Ben hoće. A svaki sukob do kojeg bi moglo da dođe među beguncima, biće poen za Silvera.

Dok Holidej je znao da će njegov susret sa Silverom biti gadan. Ali, isto tako je znao da će to biti Silverov poslednji put na ucene.

Oblast kanjona nije bila nimalo prijatna za jahanje, naročito, ako se neko uputio da prati čoveka, koji je sobom vodio taoca. U takvim slučajevima, tragovi se brižljivo kriju.

Međutim, Dok je neko vreme živeo među Indijancima i naučio da čita tragove. Ta činjenica mu je nekoliko puta spasla život. I sada mu je to znanje dobrodošlo, dok je pratio skoro neprimetne tragove, koje su ostavljali Silver i oteta devojka.

To nije bio nimalo lak posao. Ipak, Dok je uspeo da otkrije nekoliko znakova, koji su jasno govorili kuda se uputio lovac na ucene.

Dok je znao da mora da bude veoma oprezan. Silver je bio strahovit sumnjičav i, lako se moglo desiti, da Dok previdi samo neku sitnicu, pa da mu se lovac na ucene nađe iza leđa.

A to što je naišao na jedan njihov logor koji Silver nije pokušao da zakamuflira, govorilo je da je bio u velikoj žurbi što nije moglo biti bez razloga. U toj situaciji mogao je da bude samo još opasniji nego inače, to je Dok dobro znao.

Kada je Silver u pitanju, takvo njegovo raspoloženje može da ima samo jedan epilog, ubiće koga prvog sretne.

Dok Holidej je jahao lagano. Odmjeravao je pogledom ceo predeo oko sebe, tražeći neki znak po kojem bi otkrio mogućnu zasedu, ili neku drugu opasnost.

Veći deo dana proveo je hodaćući sagnut skoro do zemlje. Ispitivao je jedva vidljive tragove koji su mogli da se uoče jedino po nekoj ugaženoj vlati trave ili po prevrnutom kamenčiću.

Posmatrao je ptice, koje su kružile iznad kanjona. Znao je da su u ovom kraju postojala mesta gde se voda sakupljala u prirodnim basenima između stena. Ptice su dolazile da se napiju vode. Bilo je sigurno da ni Silver neće moći da zaobiđe ta mesta.

Jedan od osnovnih faktora koji su bili neophodni da bi čovek preživeo u divljini, bila je njegova sposobnost da pronađe vodu. Naročito u sušnom periodu, kao što je bio ovaj.

Te večeri, Dok je posmatrao nekoliko ptica kako se spuštaju i ponovo uzleću i već je hteo da krene prema vodi za koju je sad znao da se nalazi na tom mestu, pred njim, kada ga je trgao nagli lepet ptičjih krila.

Ptice su uplašeno uzletale iznad kanjona i u divljim krugovima dizale se u nebo.

Dok je još jednom proverio svoju mapu. Da, bio je u pravu. Tamo se nalazio poveći bazen s vodom.

Ipak je nastavio da posmatra ptice. Činilo mu se da nešto nije bilo u redu sa tim njihovim uzletanjem... kao da su bile preplašene.

Izvesno vreme kružile su iznad kanjona, ali se nisu vraćale dole, nego su se uputile prema severu. Primetio ih je kako sleću prema jednom udaljenom kanjonu.

Dok je ponovo pogledao svoju mapu. I tamo je bilo vode.

To je moglo da znači samo jedno. Nešto je sprečilo ptice da slete i napiju se vode na mestu koje se nalazilo pred njim, na njegovom putu. Odletele su prema drugom bazenu, a Dok je želeo da zna zašto.

Doduše, moglo se dogoditi da ih je pojurila neka grabljivica, ali da je bilo tako, ptice bi sačekale izvesno vreme, dok grabljivica ode. Međutim, to što ih je uplašilo, po svemu sudeći, još uvek je tamo.

Postojala je prilična verovatnoća da neko logoruje pored bazena. A

**★ SVAKOG 3. U MESECU ★ KOD VAŠEG
PRODAVCA NOVINA ★ ★ ★ ★ ★**



to su lako mogli da budu Silver i Liz. Doku je bilo prilično teško da pronalazi put, ali ostao mu je još jedan sat dnevnog svetla, pa je počeo da se uspinje kanjonom.

Staza kojom se uspinjao prema vrhu kanjona, bila je vrlo strma i na mnogim mestima njegov konj se opasno klizao. Morao je da ide ispred njega i da vuče uzde svom snagom, kako bi naterao životinju da korača.

Naravno, sve ovo ne bi morao da čini da je s njim bio njegov verni Mig. Ali, on nikad nije išao u ovakve pohode na Migu. Bilo je to vrlo opasno, jer u okršajima, banditi najčešće prvo pucaju na konja. U predelima kao što je ovaj, to je, obično, značilo smrt i za jahača. Samo, tada su imali prilike da ga ubijaju natenane i da uživaju u svojoj nadmoći.

Zbog toga je i ovoga puta Dok Holidej iznajmio konja, što mu je sada još više otežavalo situaciju. Jer, kad konj ne poznaje jahača, teško reaguje na njegove komande.

Pod kopitama konja nekoliko puta se krunilo kamenje. Dok se kotrljalo niz kanjon stvaralo je priličnu buku, a kada bi stiglo na dno, odande se vraćala potmula grmljavina.

Sve to je povećavalo opasnost. Ali, to je bila stvar sa kojom se moralo računati. Zato je Dok bio zadovoljan kada se, konačno, uspeo na vrh litice.

Sav zadihan, seo je u travu pitajući se kako je, do đavola, uopšte uspeo u tome.

U jednu stvar je bio siguran. Ako, ipak, bude morao da se spušta, to nikako neće biti ovim putem. Moraće da pronade neki bolji.

Na vrhu se nalazio veliki plato obrastao travom, a na drugom kraju platoa videla se uska staza koja se spuštala nadole. Dok je pogledao malo bolje. Učinilo mu se da nagib kojim je išla ta staza nije tako strm.

Pošto je povratio dah, ustao je i pošao stazom, uzevši opet uzde u ruku. Došao je do prvog većeg nagiba i tu je stao. Pogledao je na dno kanjona.

Na nebu još nije bilo zvezda, a ni mesec se još nije pojavio. Dno kanjona je bilo u potpunom mraku.

Dok je dao konju malo zobi iz zobnice koja mu je visila o sedlu, a sam je seo na ivicu staze. Žvakao je suvo meso, čekajući da se pojavi mesec iza vrhova planina.

Ali, nešto ga je uznemiravalo. Činilo mu se da neprestano, iz daljine, do njega dopiru neki nejasni zvuci. Kao da dolaze iz kanjona, pa se odbijaju negde o njegove litice. Teško im je bilo odrediti mesto.

U prvi mah je pomislio da je to vetar koji huji između kamenih zidova. Osećao je njegov topao dah po licu. Međutim, kada je malo razmislio shvatio je da taj blagi vetar ne može da proizvede zvuk koji je čuo.

Ipak, neprekidno se čuo taj tihi, šaputavi zvuk kao kad kapljice kiše udaraju u meku zemlju, što naravno nije bio slučaj, jer na nebu nije bilo nijednog oblaka.

Tada se mesec iznenada podigao i Dok je osmotrio prostor pod sobom.

Dole se nije videla svetlost logorske vatre, ali je Dok bio siguran da je tamo bilo vode. Pokušao je da pomoću meseca, koji bi morao da se ogleda u vodi, odredi mesto bazena, ali njegov trud je bio uzalud. Nije video ništa.

Tek kasnije, kada je pogledao severni kraj kanjona, iznenadio se. Srebrna vodena traka obrušavala se sa visine i padala na dno kanjona. Dalje je mirno nastavljala da teče. To je bio vodopad. Veličanstven, onako obasjan mesečinom ličio je na dug, bogati srebrni šal.

Sada mu je bilo jasno šta je pravilo onaj šum koji se neprestano čuo.

Pored obale nije video nikakav trag logorske vatre, ali se ponadao da će, možda, nešto uspeti da vidi, kad svane. U svakom slučaju, nije nameravao da ostane na ovom mestu i tu sačeka izlazak sunca.

Iškoristiće priliku i spustiće se do vodopada, čim prvi zrak novog dana bude osvetlio zidove kanjona.

Nameravao je da ide niz vođeni tok i da se, na taj način, približi vodopadu. Ako je neko tamo logorovao, to je onda moralo biti blizu obale. Drugačije i nije moglo biti. Voda je izlokala sebi put između

okomitih obala kanjona i nije ostavljala mnogo mesta na kojima bi ljudi mogli da odahnu, da naprave sebi logor.

Dok se umotao u svoj pokrivač i onako umornom nije mu trebalo mnogo vremena da zaspi.

Probudio se skoro istog časa kad su poslednje zvezde počele da blede na nebu.

Utao je i osedlao konja, pošto mu je prethodno dao malo zobi, a potom ga napojio vodom koju je zahvatio svojim šešikom.

Malo se osmehnuo kada je video svoj elegantni „kalifornija” šešir sa širokim obodom, kako je dobro poslužio umesto kofe.

Kada je stigao na dno kanjona, zlatni zraci zore već su počeli da se razlivaju po vrhu zidova kanjona.

U kanjonu je još uvek bilo prilično mračno, ali je Dok znao da to neće dugo trajati. Morao je da požuri ako je hteo da iznenadi one koji su logorovali pored vodopada.

Ali, mada je pažljivo ispitivao predeo pred sobom, nije mogao da otkrije nikakvog traga nekom logoru.

Pre svega, nije bilo mirisa dima. Mada, naravno, ni to nije moralo ništa da znači. Jer, Silver je mogao da ne pali vatru, ako se nije osećao sasvim sigurnim.

Osim toga, Silver se nalazio na tragu opasnim banditima, što je značilo da je morao da udvostruči opreznost.

O svemu tome Dok je razmišljao, dok je lagano vodio konja uskom stazom između useka i visokih, okomitih obala kanjona.

A onda se obala malo proširila. Bila je pitomija i obrasla visokom travom.

Dok se zaustavio. Za jednu stenu koja se dizala iz zemlje kao stub, bio je privezan konj.

Dok je izvukao pušku iz futrole na sedlu i nategao je. Imao je dovoljno vremena, u ovakvim situacijama ne treba žuriti.

Očima je tražio neko sklonište koje bi moglo da mu bude spasonosno. Razmišljao je kako nije nalik na Silvera da ostavlja tako jasan znak svoga prisustva.

Tada je sa druge strane rečice grmnula puška.

Dokov konj se propeo i uz nesnosno njištanje počeo divlje da se baca kopitama oko sebe. Ponašao se kao da je odjednom pobesneo.

Tek tada je Dok primetio da je konj pogođen. Krv mu se slivala iz rane na glavi.

Dok je jedva uspeo da odskoči u stranu da ga konj ne bi poklopio dok je padao.

U tom času, puška je ponovo grmnula. Osetio je kako mu je zrno okrznilo mišić na levoj ruci.

U stvari, sve bi se završilo mnogo teže za Doka, da se zrno nije najpre odbilo od puščane cevi, koju je već pripremio na gotovs Ali, kako je pušku držao čvrsto, taj udarac ga je odbacio dva koraka unazad

i, u stvari, time ga spasao sledećeg metka, koji je fijuknuo sasvim blizu.

Tane ga je očešalo po uhu i osetio je topao mlaz krvi kako mu se sliva niz vrat. Da nije bio odbačen onim prethodnim hicem, sada bi imao lepu rupu na čelu.

Legao je na travu i osetio kako zemlja pod njim podrhtava od udaraca kopita njegovih konja. Jadna životinja bacakala se od bolova i njištala tako užasno, da se Doku srce cepalo.

Konj je pokušao da beži, ali nije prešao ni nekoliko koraka. U užasnom trzaju stropoštao se na tle. Bio je mrtav.

Dok Holidej je reagovao instinktivno. Skočio je i bacio se iza još toplog tela životinje, u istom času, kada su odjeknula još dva pucnja.

Tada je nastalo zatišje. Taman toliko, da Dok dobro osmotri situaciju i malo razmisli o položaju u koji je sebe doveo.

Možda je moglo i nešto drugo da se uradi, pomislio je na trenutak, ali, odmah mu je bilo jasno da je ovaj pohod analizirao i tri meseca, sve bi se dogodilo baš ovako kako se dogodilo. Tu ništa ne bi pomoglo razmišljanje. Jer, Silver je bio u prednosti. On je mogao da čeka u zasedi a to je situacija koja uvek omogućava prednost. Ako je pri tome neko išao u potragu manje-više nasumce, kako je to sada činio Dok, morao je biti spreman na sve, pa i na ono najgore. Dosada. Dok je smatrao da je još dobro i prošao.

Posle izvesnog vremena, Dok se lagano podigao iz svog zaklona u nameri da uzvрати vatru.

Sledeći metak je pogodio u zaptvarač njegove puške i izbacio mu je iz ruku.

Dok je ponovo legao. Osećao je kako mu bol para levu ruku. Bilo je to prilično nesnosno, iako je znao da rana nije duboka.

Desnom rukom je pokušao da izvadi „kolt“ iz futrole, ali... zapanjeno je konstatovao da oružja nije bilo. Verovatno je ispalo kada se malo pre bacio na zemlju.

Osvrnuo se okolo, ali nigde nije video svoje omiljeno oružje.

Mora da je konj pao na njega, pomislio je Dok, i podsmehnuo se sam sebi.

— U gadan sos si upao Džone Holideje — rekao je sebi u bradu.

— Po ovome, ne bi se moglo reći da si mnogo inteligentan. Ne samo da si ranjen kao poslednja budala, nego si još i nenaoružan. Fantastično!

Ali, sad nije bilo vreme za mudrovanje. Trebalo se sabrati i mućnuti glavom. Jer, situacija je zaista bila nezavidna i svako, sem Doka Holideja u ovakvoj prilici, više ne bi ni razmišljao o izlazu.

XV

Dok Holidej je ležao na leđima priljubljen uz telo mrtvog konja, koje se naglo hladilo. Činilo mu se da to traje već prilično dugo.

Pokušao je zubima da raskine svoju vratnu maramu i njome zaustavi krvarenje rane na ruci. Znao je da rana nije duboka, ali kap po kap, čovek bi mogao gadno da iskrvari. Najzad je i to nekako obavio.

Ugurao je levu ruku u košulju i tu je ostavio. To će je na neki način imobilisati, pomislio je, i možda će malo da pomogne.

Međutim, najmanji pokret ruke izazivao je jeziv bol. Na trenutke, Dok se jedva uzdržavao da ne zaurla.

Dok se on tu snalazio kako je znao i umeo, ubica je, a to je, bio je ubeđen, Silver, ispalio još nekoliko hitaca i dosada je verovatno, već znao da je Dok bez oružja, jer nije uzvraćao paljbu.

Bila je to gadna, nezavidna situacija. Dok se samo pitao koliko će vremena proći dok se Silver ne odluči da pođe na njega.

Ali, nije se dešavalo ništa. Svako ko bi sa strane posmatrao ovo čekanje izgubio bi nerve, ali ne Dok Holidej, i ne Silver. Bili su to protivnici dostojni jedan drugog. A, ako je neko od njih dvojice uopšte bio u prednosti, to je svakako bio Dok. Jer, on je znao ko mu je protivnik. Silver to nikako nije mogao da zna. On je bio bar dan hoda ispred Doka i samo činjenica da je Dok išao prečicom i to preko gudura, pomogla mu je da ga stigne. Međutim, ono presudno rastojanje prešao je noću. Prema tome, Silver nije

mogao da ga vidi. On je mogao da ga čuje, ili da oseti onim svojim životinjskim instinktom, da mu je neko na tragu.

Dok je tu ležao savršeno miran, Dok je, koliko su mu to mogućnosti dozvoljavale, razgledao okolinu.

Sada je tek video da je konj pao uz samu obalu rečice, a da mu je glava u vodi. Pitao se, kolika li je dubina na tom mestu.

Okrenuo je glavu koliko je mogao i pogledao u bistru, kristalnu vodu. Mogla je biti duboka do kolena, ne više. Međutim, malo dalje, teško je bilo odrediti njenu dubinu. Šum vodopada je dopirao do njega i nije bio naročito glasan. Tako je Dok pretpostavio da se niz njega ne sliva velika količina vode.

Shvatio je da ne može večito ostati na tome mestu i da će mu dan biti beskrajno dug. Toga je sigurno i Silver bio svestan.

Najgore je bilo to što je gubio krv i postajao je sve slabiji. To je značilo da je nešto trebalo preduzeti, i to brzo. Međutim, izgledi su mu bili ravni nuli.

Puška mu je bila uništena, a revolver se nalazio negde ispod konja. Jedino što mu je ostalo, bila je vlastita snaga njegovog tela, a ona je, svakog časa, postajala sve manja.

Međutim, Silver je čekao. On je imao vremena. Verovatno je očekivao da Dok neće dugo izdržati i da će morati da se pokrene s mesta, da potraži bolji zaklon.

Od svog čuda još je morao i da se nasmeje. Pomislio je kako će se Silver iznenaditi i to samo zato što ne zna ko je sa druge strane reke. Jer da zna, ponašao bi se drugačije.

Naravno, nije imao mogućnosti da sazna koliko je metaka još ostalo u Silverovoj pušci. Čovek je imao dovoljno vremena da ponovo napuni magacin, ali, to je bilo nešto sa čim se moralo računati. To je bio uobičajeni rizik.

Sunce je već upeklo, čak i ovde na dnu kanjona. Dok je zgrčio i privio uz sebe ranjenu ruku. Uvo mu više nije krvarilo, samo je osećao lepljiv trag krvi, koja mu se zgrušavala na vratu.

Savio je kolena, trudeći se da ostane celim telom uz konja.

Sačekao je malo da bi skupio snagu, a zatim se bacio napred.

Istog trenutka, sa druge strane je prasnula puška. I još dva puta. Sva sreća, u prazno. Dok je uspeo da iskoristi trenutak, kada Silver nije bio dovoljno oprezan. Pretpostavljao je da će Silver očekivati da on krene uzvodno od vodopada, pa je učinio suprotno. Zato je Silver promašio.

Dok je pao na zemlju i jeknuo od bola. Najgore je bilo to što će Silveru trebati manje od jedne sekunde da ponovo nanišani i opali. Zato je skočio na noge i bacio se u vodu koja je proticala pored njega.

Valjda zbog pljeska sopstvenog tela u vodu nije čuo pucanj puške

i tako nikad nije saznao koliko je blizu zrno prohujalo.

Hladna voda se sklopila nad njim i osetio je kako ga snažna struja vuče napred.

S velikom mukom Dok je uspeo da izbiye na površinu i da udahne vazduh. Čuo je kako je nešto lupilo u vodu pored njegove glave i pretpostavljao je da je to bio metak. Silver, očigledno, nije gubio vreme.

Tada je ponovo zaronio i voda ga je povukla dalje. Stene su udarale po njegovom telu, ili, on je udarao o njih, što je bilo potpuno svejedno, jer je zadobio užasno mnogo posekotina. Ali, njemu je bilo najvažnije da zaštiti svoju ranjenu ruku. Nekako je to i uspeo.

Onda je osetio da ponovo mora da uzme vazduh. Morao je da izrojni. Još dva puta se oglasila Silverova puška. Tog trenutka je ugledao Silvera kako trči obalom u nameri da ga sledi i, naravno, da ga likvidira. Međutim, on je napunio pluća vazduhom i ponovo zaronio.

Tada je naišao na plitku vodu, a dno rečice je bilo puno sitnih oblutaka. Bilo je to više kotrljanje nego plivanje.

Dok je osećao bolove u celom telu, a naročito u čeljustima, koje su mu bile osetljive na hladnoću.

Tada je osetio užasan udarac. Naleteo je na nešto tvrdo. A onda je poleteo kroz vazduh. Shvatio je da je stigao do vodopada i da je naleteo na drugi, nešto niže.

Dok se osećao kao da je izbačen iz katapulte. Dole, na dnu ugledao je jezero bistre, zelene vode koje mu se sa visine, na kojoj je bio, činilo suviše malo.

Za ime sveta, mislio je dok je leteo kroz vazduh, izbacicu svu vodu iz ove činije od jezera, čim bućnem u nju. A ako promašim, od mene će ostati samo mrlja.

Dopao se sebi što je mislio na takav način. To je značilo da nije izgubio moral i da još uvek ima nade za njega.

Već sledećeg trenutka, sve mu je to preselo. Udario je o nešto čvrsto, a pred očima mu je sevnulo hiljadu iskri. Zatim je nastala tama.

Silver, koji je trčao pored obale, odjednom je zastao. Video je kako je Dok pao preko vodopada i bio je zabezeknut.

Jedan trenutak je stajao tako zapanjen, kao da je očekivao da će se njegov protivnik vratiti. Onda je sa nevericom prišao obali, i pogledao dole još uvek sa puškom na gotovs. Bio je sav zaokupljen Dokom i nije mislio na svoju zarobljenicu.

Međutim, Liz Morgan je uspela da se oslobodi konopaca kojima je bila vezana i da skine maramu koja joj nije dozvoljavala ni čestito da diše. Silver je vezivao svako veče. Drešio je čim svane jutro, sem danas kada se desilo, sasvim nepredviđeno, da je imao preča posla. Morao je da juri nekog neočekivanog gosta, a Liz je samo želela da to nije Ben.

Malo je protekla noge i ruke, i popela se na stenu iza koje se nalazila. Videla je dole Silvera kako je stajao na samoj ivici vodopada.

Konji su se nalazili kraj rečice, u grmlju, koje ih je skrivalo od radoznalih pogleda.

Liz je videla da Silver nema vremena da pazi na nju, pa je zagazila u vodu držeći ga na oku.

Malo je pokliznula zbog čega je morala da zastane da bi održala ravnotežu. U tom času Silver se okrenuo. Tada je nešto izgleda privuklo njegovu pažnju i ponovo se okrenuo nazad, motreći pažljivo. Lagano se uspravio i Liz je skoro mogla da čuje njegov uzdah olakšanja.

Bilo je to dovoljno da Liz shvati da joj poduhvat neće uspeti. Neće stići do konja pre nego što je Silver ugleda. Za ovo vreme, koliko je bila s njim, već ga je prilično upoznala i bila je svesna da ne može računati na njegovu razložnost. Može lako da priuca na nju i da je ubije, zaboravljajući potpuno da mu je potrebna kao mamac. Ipak, odlučila je da reskira.

A onda je učinila nešto što ni sama nije umela sebi da objasni. Umešto da pođe prema konju, bacila se u vodu i zaplivala prema lovcu na ucene.

Plivala je što je mogla brže, ali snažni vodeni tok je pretio da je svakog časa obori. Zbog toga je napredovala veoma lagano.

Bila je užasno zbunjena i uplašena. Naročito kada je ugledala Silvera kako prinosi pušku ramenu i gađa u nešto ili nekoga, u podnožju vodopada.

Liz je kriknula pomislioši da je Silver ugledao odbegle robijaše i da je na njegovom nišanu, možda, baš Ben.

Savladala je nekako taj prvi užas, ali, bilo je kasno. Silver je čuo njen krik i okrenuo se.

Zapanjen onim što je video, nekoliko trenutaka je stajao nepomičan. Očigledno nije mogao da shvati kako je uspela da se ispetlja iz onih konopaca i da se stvori ovde, u reci.

Zatim se okrenuo celim telom i počeo da podiže pušku.

Liz je u tom trenutku plivala uz samu obalu. To je valjda i spaslo od Silverovog prvog metka namenjenog njoj.

Potrčala je u plićak i tamo stala na noge. Jedna kamena izbočina donekle je skrivala od Silvera. Ako je htio da je pogodi morao je malo da se vrati nazad, što je on i učinio.

Tada je Liz zarabila jedan povećik kamen. Uspela je da se otrase straha koji je malopre skoro paralizovao i da prikupi dovoljno snage, da zamahne kamenom.

Silver je to primetio i malo se pomerio u stranu. Na tom mestu bila je čistina. Liz je sa lakoćom mogla da ga pogodi. Ali baš to što se pomakao s mesta, bilo je fatalno za njega.

Sa ta dva-tri koraka našao se toliko blizu ivice vodopada, da mu je jedna noga stala u prazno.

Divlje je zamahnuo rukama kako bi povratio ravnotežu. Tog trenutka, puška mu je ispala iz ruke i odletela daleko od njega.

Nekoliko trenutaka se ljuljao na samoj ivici ponora, a sledećeg časa izgubio je Liz iz vida.

Čula je njegov krik užasa, a zatim je nastala tišina.

Drhteći i dišući teško, Liz je prišla mestu na obali gde je pala puška. Morala je da se provuče kroz neki bodljikav šiprag da bi stigla do nje. Sva se izgrebala, ali, uspela je da je dohvati.

Zatim je oprezno prišla ivici vodopada i pogledala dole.

Na obali, uz samo jezero, u koji se slivala voda rečice ugledala je jedno telo. Prepoznala ga je po crnom, dugom kaputu. Bio je to Dok Holidej.

Tek tada je ugledala i Silvera. Bio je svega tridesetak stopa niže, zakačen za neko grmlje koje je raslo u stenama. Bilo je očigledno da je povređen, ali i to da je živ.

Liz je ponovo obratila pažnju na Doka i pitala se, da li joj se to samo učinilo da se njegova ruka pokrenula. Prikovala je pogled za njega, ali za narednih nekoliko trenutaka nije se dogodilo ništa. On je ostao nepokretan.

Iz toga je Liz zaključila da je mrtav. Čak i ako ga Silver nije pogodio, Dok nije mogao da preživi

pad. Udarac na vodu sa takve visine morao je da bude fatalan.

Dok je ona tako razmišljala, Dokova ruka se ponovo pomerila. Sad je već podigao malo i glavu i celim telom pokušavao da se izvuče na obalu.

Liz je bila van sebe od sreće.

Okrenula se i potrčala prema mestu gde su joj se nalazili konji. Osedlala je oba konja i bacila se u sedlo. Vodeći drugog za sobom, poterala je životinju obalom prema vodopadu.

Bila je iznenađena svojom umešnošću da pronađe stazu koja je vodila do donjeg vodopada.

Staza nije bila teška kako je Liz očekivala i, kroz nekih petnaestak minuta, uspela je da stigne do jezera. Samo jednom je morala da pređe preko rečice. Bilo je to na mestu gde se nekoliko stena izbočilo sa njenog dna, što je sada bilo vrlo dobro, jer su joj poslužile kao most.

Izašla je baš na mestu gde je Dokovog konja oborilo Silverovo zrno. Pogledala je malo jednu životinju i taman je htela da produži, kada je nešto dalje uz jedan kamen primetila Dokovu tašnu. Sada više nije bilo sumnje ko je u podnožju.

Sišla je s konja, uzela tašnu i produžila dalje. Uskoro je uspela da stigne i do jezera kraj koga je sada ležao Dok.

Zatekla ga je kako leži na pesku. Samo su mu još noge bile u vodi. Levi rukav mu je bio pocepan, a iz ramena je krvario.

Liz je požurila da ga izvuče na obalu.

Dok je jeknuo kad ga je okrenula na leđa i obrisala mu pesak sa lica. Otvorio je oči i teškom mukom uspeo da se nasmeši.

Zaustio je da nešto kaže, ali, ona mu je dala znak rukom da čuti.

— Ne zamaraj se, Dok — rekla mu je. — Boli li te rame?

— Nije rame, nego mišica — rekao je Dok. — I nije tako strašno. Samo sam bio užasno umoran. Potrebno mi je da malo odahnem.

Dok je on govorio, Liz mu je skinula kaput i proverila da li je neka kost slomljena.

— Prosto je čudo da si posle ovolike vratolomije ostao čitav — rekla je sa čuđenjem, ali i sa neskrivenim zadovoljstvom. A sada da vidimo šta je sa tom rukom.

— Osećam se kao da mi je svaka košćica slomljena... Ipak, malo je bolje nego pre pola sata kad sam već pomislio da se neću izvući živ.

— Čuti, nemoj se zamarati. Morao si pasti na samu sredinu jezereta. Tu je voda najdublja i to je ublažio pad.

Dok je klimnuo glavom.

— Biće da si u pravu. A Silver? Šta je s njim?

— Za njega ne brini. I on se strmeknuo preko vodopada. Samo, zakačio se o neko grmlje tamo gore.

Okrenula se i pokazala u pravcu gde se nalazio Silver i sva se uko-

čila. Oči su joj ostale širom otvorene, a lice pobeležilo kao kreč.

Dok je video promenu na njenom licu i zapitao je.

— U čemu je stvar, Liz?

— Zaboga! — Liz je jedva izgovorila ovu jedinu reč. Jasno se videlo kako su usne počele da joj drhte. Nije skidala oči sa grmlja koje je raslo pored vodopada. — On... On je nestao — promucala je. — Nestao jel

XVI

Pres Alton je bio ubeđen da nisu daleko od njega.

Ljutio se na sebe što je hteo da iz kanjona izađe prečicom pošto je pokupio novac iz one rupe u steni gde su ga ostavili odmah posle pljačke. Tako mu se desilo da zaluta i da izgubi ceo dan.

Njemu se taj dan činio kao večnost. Čudio se sam sebi kako je mogao da zaluta. Još do juče je mislio da poznaje svaku stopu u ovim kanjonima, a sada, kada je bilo najkritičnije, lutao je čitavih dvadeset četiri sata u njihovim lavirintima.

Mnogi od ovih kanjona su bili bez izlaza, neki su bili puni oštrog kamenja po kojem se napredovalo veoma sporo, a neki su imali po nekoliko izlaza na razne strane. Zato mu je trebalo dosta vremena dok nije dospeo u oblast koju je dobro poznavao.

Dok je lutao tražeći izlaz, najednom je prešao preko traga koji su ostavila trojica jahača. Bio je uveren da su to Karnej, Emerson i Snajl.

U prvom trenutku je pomislio kako bi bilo dobro da pokuša, da ih napadne iz zasede, ali je brzo digao ruke od toga.

Poznavao je dobro svoje bivše prijatelje. Emerson i Karnej bi ga sredili, dok bi trepnuo okom. A možda bi im pomogao i onaj momak Snajl, pomislio je.

Ipak, nije mu se svidelo što je sad ušao u oblast kojom su se i oni kretali. Jer, sada više ni dan, ni noć neće biti siguran od njih. I sve to samo zato što je hteo da ide kraćim putem.

Strah se sve više uvlačio u njega, a to je bilo ubitačno za svakog jahača u ovoj pustinji. Međutim, taj strah nije bio bez razloga. Emerson i Karnej su sada bili progonjena divljač. I bez toga su obojica krvoločni, a tek sada, kada su svesni da svaki jahač može biti njihov ubica... neće ni proveravati ko im se približava.

Doduše, i da proveravaju bila bi ista stvar. A ako su već konstatovali da je novac nestao, sve će im biti jasno. Goniće ga na kraj sveta.

Kakvi su njih dvojica bi bili u stanju da žrtvuju čak i slobodu, samo da ga se dočepaju.

Ipak, imao je jednog asa u rukama, a to je bio opljačkani novac. U najgorem slučaju, mogao bi da

se pogađa s njima oko toga. Možda bi mu taj novac mogao da pomogne, ako im ga ponudi u zamenu za život.

Alton je proklinjao dan, kada je došao na pomisao da se sam dokopa ovog novca.

U početku je planirao njihovo bekstvo iz zatvora. Čak im je i pomogao, poslavši im Marča sa konjima, jer oni su ipak, godinama predstavljali bandu koja se čvrsto držala zajedno.

Međutim, kako je vreme prolazilo, neki crv se uvukao u njega. Činilo mu se da bi bilo dobro da jednom prekine tu rabotu i negde, u usamljenom kraju smiri se na nekom ranču.

A kad je crv počeo da svrdla, povratka više nije bilo. Taj novac mu nije dao mira ni danju, ni noću. U mislima ga je stalno prebrojavao i raspoređivao.

Onda mu se odjednom činilo da ga je malo za trojicu, ali da za jednog to može biti životno rešenje.

Možda bi on ovu stvar izveo i ranije, dok su Emerson i Karnej još bili u zatvoru, ali, postojala je jedna ozbiljna prepreka.

On je svoj zaklon podigao suviše dobro. To što je bio šerif dostojan poštovanja, samo mu je otežavala stvar.

Nije bilo jednostavno otići i dići ruke od svega, a da ne bude bar nekih pitanja i priča koje bi kolale o njemu i prenosile se od usta do usta, sve dok se neko ne

bi dosetio, da zapita: odakle mu novac.

Najviše zbog toga je i mislio da je bekstvo Emersona i Karneja moglo da mu posluži kao paravan, jer bi sumnja, u tom slučaju, pala na njih.

Bio je više nego siguran da bi njih dvojica pali u zamku, a tome bi i sam pomogao. Potrudio bi se da ne izađu živi iz neke potere i sve bi bilo u redu. Posle takve situacije, ljudi bi brzo zaboravili na njega.

Samo da se Liz Morgan nije umešala u čitavu stvar, i da on nije bio onako iznerviran, zbog čega joj je dao u ruke mapu na svo-
me pismu!

Ali, sad, šta je, tu je. Novac je pokupio i sada je trebalo što pre se dokopati puta za Teksas.

Od trenutka kada je prepoznao tragove trojice jahača i shvatio da to mogu biti samo odbegli robijaši, Alton je jahao mnogo opreznije.

Najpre je seo i detaljno proučio put kojim je trebalo da nastavi. Cilj mu je bio da što pre stigne do kanjona kojim je proticala rečica što je pravila dva vodopada. Odatle je vodila jedna uska staza ka izlazu iz kanjona, i baš na vrhu te staze nameravao je da napravi zasedu svojim bivšim prijateljima, za koje je bio ubeđen da su mu već gonioci.

To mesto je bilo dosta uzdignuto i odatle će ih videti, čim budu ušli u kanjon. Bilo je to najbolje mesto za koje je znao.

Već unapred je uživao što će ih nadmudriti. Jer, čim se jahači budu pojavili pored malog jezera u koga se survavao vodopad, biće mu kao na dlanu. Nigde u blizini nema nikakvog zaklona. On sam će, međutim, biti izvanredno zaklonjen od njihovih metaka.

Naravno, on nije pretpostavljao da su mu trojica jahača već prišla dovoljno blizu i da će teško ostvariti svoje planove koji su sada već mogli da se porede sa sanjarenjem.

Smatrajući da mu je plan odličan, te večeri je mirno legao da spava, a kad se ujutro probudio prineo je durbin očima.

Zapanjio se kada je u daljini ugledao tri jahača. Ali, nisu išli njegovim tragom.

Izgleda da su izgubili moj trag — rekao je glasno i lukavo se nasmejavao. Bilo je zadovoljan zbog toga. Ako nastave tako, sigurno će se izgubiti. I oni su, izgleda izgubili strpljenje i krenuli prečicom.

Ovako kako je sad izgledalo, moglo im se dogoditi da jašu u krugovima, a u vreme kad oni budu otkrili da se kreću bez cilja, on će se nalaziti daleko, na putu za Teksas.

Smejući se veselo, poterao je konja niz strmu stazu koja je trebalo da ga dovede u podnožje vodopada.

XVII

Dok Holidej se skoro onesvestio od bola kad mu je devojkica strgla

košulju koja mu se zalepila za ranu. Očistila mu je zatim ranu i previla je. Sada se osećao mnogo bolje. Čak je mogao da se pokreće sa lakoćom. Valjda je to od one indijanske trave, što mu je devojka stavila na ranu, a bez koje on nikada nije bio. Uvek je nosio sa sobom u svojoj lekarskoj torbi.

Osmehnuo se kada je pomislio kako je bio ljut na Liz što se upustila u ovu avanturu. Sada mu je, takoreći, spasla život. Jer, ko zna koliko bi on ležao tamo, u jezeru da ona nije naišla. Iskrvario bi, ili bi mu se rana upalila. A onda, više se nikad ne bi izvukao.

Liz je međutim, bila vidljivo nervozna. Brinula se zbog Silvera i pitala se, gde li se sada nalazi.

Tada je prvi put shvatila da on i nije morao biti tako teško povređen, kako je ona pretpostavila. Sada je nestao i verovatno se skriva negde u kanjonu. Ako je tako, onda će on pokušati da ih lukavstvom nekako nadmudri, da bi se dokopao oružja i konja. Za takvu akciju biće mu dovoljan i nož, koji je još ostao kod njega.

Dok je pomagala Doku Holideju da se dignu na noge i načini par čučnjeva, učinilo joj se da je primetila neki pokret u senci zida kanjona, sa druge strane jezera, gde je raslo prilično gusto žbunje sve umotano u puzavice.

Nije se jasno videlo, jer je voda sa vodopada stvarala sjajnu izmaglicu pošto su se kapljice rasprša-

vale u finu vodenu prašinu. Morala je dobro da se zagleda da bi bila sigurna.

Da, ponovo je videla pokret. Nešto se kretalo u dubokoj senci.

— Dok — rekla je tiho — ne okreći se odmah, ali, ja mislim da se on nalazi na drugoj strani jezera.

Dok je polagano okrenuo glavu, a onda tiho zapitao.

— Gde je puška?

— Pored tvoje leve noge, možeš li da je dohvatiš. Pazi da nam ne pobegne...

— Koliko metaka ima u magacinu? — pitao je Dok.

— Ja... ja ne znam. Verovatno tri... najviše četiri.

Dok je govorila, Liz je nogom uspela da mu primakne pušku bliže. Sada se nalazila tik pored Dokove ruke. Sva sreća što se ovog trenutka našao u sedećem položaju.

— Mislim da ću moći da je dohvatim, ako budem morao — rekao je Dok. — Još uvek mi zateže ova prokleta ruka.

— Ne brini i ja umem dobro da gađam — rekla je Liz.

— Nećeš morati — odvratio je Dok, a Liz se pitala zbog čega je govorio tim tonom... kao da nešto nije bilo u redu.

Okrenula se prema jezercu očekujući da ugleda Silvera kako ide bliže njima, ali, ništa se nije događalo.

U sledećem času, Dok se okrenuo

u stranu i našao se u čučnju. Onda se odupro o onu zdravu ruku, a njegova kolena su je tako snažno odbacila, da je Liz bukvalno pole-tela, uzviknuvši od iznenađenja.

Istovremeno Dok se hitro podi-gao na kolena i desnom rukom zgrabio pušku, koja je ležala pored njega na pesku. Da ga je neko vi-deo tog trenutka ne bi mogao da zamisli da je to isti onaj čovek, koji je još do pre jednog sata le-žao onako bespomoćno u vodi.

Ali, Dok je bio neverovatno iz-držljiv, iako se to po njegovoj kon-stituciji ne bi moglo zaključiti. Njegovi mišići su bili elastični kao u pantera i tome je mogao da za-hvali što se toliko puta spasavao iz situacija koje su svima izgledale bezizlazne.

Podigao je cev brzinom munje i, ne nišaneći, opalio u pravcu jezer-ca.

Njegova puška je opalila samo malo ranije od revolvera, koji je Silver držao u ruci.

Čuo je kako se Silverovo tane zabilo u pesak pored njega.

— Kučkin sin! Pa, mogao sam i pretpostaviti da ima i revolver — rekao je Dok i odbacio se dosta da-lje od mesta na kome je ležala de-vojka ne usuđujući se da se pome-ri.

Sada se Dok našao u zaklonu jedne poveće stene što je bilo vrlo povoljno.

Opalio je još dva puta, ali Sil-vera nije video, jer je ovaj stajao iza vodopada i zavesa vode ga je zaklanjala.

— Sklanjaj se odatle! — dovik-nuo je devojci koja se još uvek na-lazila na čistini. Pitao se samo da li u magacinu puške ima još koji metak.

Devojci nije trebalo govoriti dva puta. Poput munje stuštila se do velike stene iza koje su im se na-lazili konji.

Silver je opalio jednom u nje-nom pravcu, a njegov metak je za-parao pesak upravo kod njenih nogu.

Istog trenutka i Dok je još jed-nom povukao obarač. Osetio je tr-zaj oružja na ramenu, a u slede-ćem trenutku Silver je životinjski jauknuo i izašao iza vodene zaves-e držeći u ruci revolver čija se cev pušila. S mukom je koračao i zano-sio se na desnu stranu pokušavaju-ći još uvek da opali u pravcu gde se nalazio Dok. Čak je to i uspeo.

Metak je fjuknuo i udario o ste-nu iznad Dokove glave.

On je ponovo podigao pušku i povukao obarač. Međutim, igla je udarila u prazno ležište metka.

Silver kao da je shvatio da Dok više nema metaka. Krenuo je brže kroz plitko jezerce i ponovo opalio.

Doku je ostalo jedino da se bori golim rukama. Podigao se i krenuo napred. Ova pucnjava ga je ponovo prilično zamorila.

Silver je stajao do kolena u vodi, a zatim je sa obe ruke podigao revolver. Polako je nanišanio u Doka, koji je išao pravo prema njemu.

Dok je uhvatio pušku za cev i zamahnuo je njome iznad glave. Zatim je bacio prema lovcu na ucene.

Puška je letela brzo okrećući se i bilo bi to ubitačno da je pogodila Silvera kome je bilo namenjeno. Ali, on se sagnuo i puška je preletela preko njegove glave.

Skoro u istom času, i Dok je bio pored njega. Dok je Silver podizao glavu, on je uspeo da ga rukom zgrabi za grlo. Stisnuo je zube. Onom bolesnom rukom zgrabio je Silverov ručni zglobo i snažno ga udario o kamen. Iz ruke lovca na ucene iskliznuo je revolver.

Silver je divlje počeo da se brani. Njegova pesnica je pogodila Doka posred lica, ali, Dok nije ispuštao njegov vrat, dok mu je glavu gurao u vodu.

Voda je bila plitka, ali se Dok svom težinom navali na lovca na ucene, tako da su zajedno pali na mesto gde je voda bila najdublja.

Pred Dokovim očima su igrali svetlac. Bol mu je sevao kroz povređenu ruku, a Silver ga je udario baš po njoj.

Dok je osećao da više neće dugo moći da izdrži ovako. Podigao je koleno i svom snagom raspalio Silvera pod rebra.

Kroz vodu se prosuo čitav niz sjajnih mehurića kada je izbio vazduh iz Silverovih pluća.

Silver je osetio užasan strah, jer mu je glava bila pod vodom, a on je počeo da se davi. Zvuci koji su se otkidali od njegovog grla pretvarali su se u grgotanje, a Dok je stisnuo zube i još pritisnuo čoveka pod sobom.

U samrtnom trzaju, Silverovi prsti su poleteli prema Dokovim očima, a on je samo izmakao glavu izvan njihovih dohvata.

Ipak, Silver se nije predavao. Poslednjom snagom počeo je da se bacaka nogama. Bio je jak kao životinja i Dok se jedva držao, sa sve većim naporom. Levu ruku više uopšte nije osećao i ona mu je bespomoćno visila uz telo.

Iznenada, Silver se umirio. Potrajalo je to nekoliko minuta. Zatim su usledila još dva-tri trzaja da bi se, na kraju, sasvim umirio.

Čak i tada, Dok još uvek nije popuštao. Čekao je da prođe dovoljno vremena, da bude siguran da se Silver više neće pokrenuti.

Tek kada se to dogodilo, njegova desna ruka je popustila stisak.

Premoren, dok se sve oko njega okretalo u divljim krugovima, s mukom je pošao prema obali jezera gde ga je čekala Liz Morgan da mu pomogne da izađe na pesak. Tek tu se zateturio i pao na kolena. Glava mu je skoro pala na pesak, a osećao je neizdrživ bol u levoj ruci. Izgledalo mu je da će se onesvestiti.

Nije skoro ni bio svestan Lizinog prisustva. Ona je odmah klekla pored njega i počela da mu skida mokri zavoj sa ruke.

Oko njega je počela da se obaviija tama i osetio je kako ga svest napušta. Ipak, i u tom času, osetio je neko čudno spokojstvo. Njegova poslednja misao je bila kako opet imaju oružje. Silverovu pušku i revolver. U pojasu lovca na ucene biće svakako dovoljno municije.

Zatim je klonuo na pesak. Izgubio je svest.

XVIII

Alton je bio dovoljno blizu da čuje pucnjavu u dubokom kanjonu. To ga je prilično uplašilo. Pojma nije imao šta bi to moglo da bude.

Još koliko jutros, video je Karneja kako sa svojim partnerima odlazi u suprotnom pravcu i čudio se šta se to dešava. A dobro je čuo, pušku i revolver. Revolver je opalio još nekoliko puta pošto je puška prestala da se javlja.

To je moglo da znači samo dve stvari: ili je čovek s puškom bio izbačen iz borbe, ili mu je nestalo municije, pa je onaj sa revolverom požurio da ga dokrajči.

Ali, ko je to mogao da bude? — pitao se Alton. Koliko je on znao, nikoga nije bilo u kanjonu.

Odjednom je podigao glavu. Devojka? — zapitao se. — Ako je de-

vojka živa, a za njom je, kako je obavešten krenuo Silver, onda je tamo sigurno i Dok Holidej.

Tako će biti. On je, verovatno, pratio tragove devojke i Silvera, a Silver je verovatno tražio Karneja i Emersona. Sada se tu odigravao prvi čin drame, bio je siguran Alton.

Ipak, nije smatrao da bi trebalo da se mnogo interesuje za tu stvar. Znao je da bi se svi sjurili na njega, jer on je nosio novac, što bi se videlo vrlo brzo, ako bi se sreo sa bilo kim od njih.

Nije znao zbog čega je došlo do te pucnjave, ali nije imao nameru da gubi vreme, pokušavajući da dozna razlog.

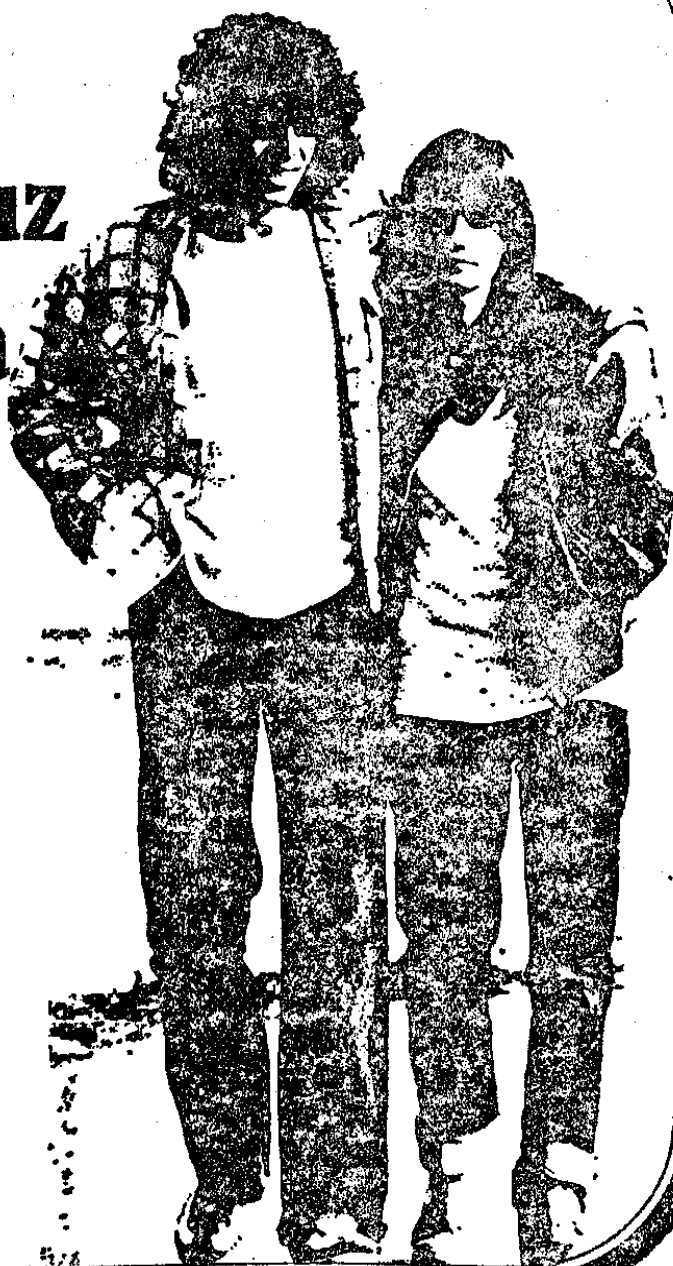
Za takav stav je imao debeli razlog. Jer, i njegovi nekadašnji drugovi su mogli da čuju ovu pucnjavu i da se sjure ovamo.

Zato je Alton rešio da se što pre izgubi iz ovih krajeva i da odmah krene za Teksas, gde jedino može da bude bezbedan. Tamo je imao mnogo prijatelja, a mogao je, i onim što je imao u torbi, da kupi još više.

Međutim, postojao je jedan problem. Samo jedan, ali dovoljan. Njegova sadašnja pozicija ga je terala da krene napred, baš prema jezercu.

Kada bi pošao nazad, moglo bi lako da se desi da naleti na Karneja i Emersona što mu nikako nije odgovaralo. A napred? Odande je dopirala pucnjava,

**prijatan
odmor uz
zabavna
izdanja
foruma**



Doduše, pucnjava je prestala, ali, ko mu je mogao garantovati da je opasnost prošla?

Zato je zastao u nedoumici. Nikud u stranu nije mogao da skrene, jer su se svuda uzdizale okomite stene i ovo je bio jedini izlaz iz kanjona.

Na kraju je zaključio da bi ipak najbolja stvar koju bi mogao da uradi bila, da nastavi da se kreće napred sve do vodopada, a tada da se drži što je moguće bliže zidova kanjona. Tako bi jedino mogao da pođe prema izlazu i još pre nego što se sunce nađe na zalasku, mogao je da bude na putu za Teksas.

Bilo je to prilično rizično, ali, on nije video drugog izlaza. Osim toga, to je bilo mnogo manje opasno nego da se vraća putem kojim je došao.

Pres Alton je proverio magacin svog revolvera, a zatim je iz futrole na sedlu izvukao „vinčesterku“.

Izbacio je sve metke iz magacina da proveru koliko ih ima, a onda je ponovo napunio pušku.

Bio je spreman da se susretne sa svakom neprilikom na koju bi mogao da naleti.

Međutim, nije bio spreman na jednu stvar. Nije bio spreman na borbu sa samim sobom, nije računao na svoje psihičko stanje u kome se nalazio, a za ovakve situacije bilo je potrebno da čovek bude apsolutno sreden.

Pres Alton je, međutim, bio čovek koji je voleo da se sveti. Nikada nije zaboravljao, ako mu se nešto loše dogodilo zbog nekoga, bez obzira koliko je vremena prošlo od tada.

Uvek se trudio da naplati svako me, ko bi mu bar na neki način stao na nogu.

Zato je skoro podivljao kada je stigao do jezera i ugledao Doka Holideja, koji je još uvek ležao na pesku. Odmah je shvatio da s njim nešto nije u redu.

Osmotrio je malo bolje i zadovoljno se nasmešio što nije zaboravio da ponesu durbin. Sada je mogao da vidi svaku crtu Dokovog lica i naravno povezanu ruku.

— Znači, ona hulja kockarska što zabada nos u svačije stvari, najzad je dolijala — konstatovao je zadovoljno.

Ostao je tako nekoliko trenutaka da uživa unapred u svom trijumfu. Onda je besno stisnuo usne. Obo je konja i poterao ga kroz grmlje prema peščanoj obali jezera, gde je ležao Dok.

XIX

Ni Dok, ni devojka nisu bili svesni da im se Alton približava sve dok nije došao na puškomet od njih.

Ali, kada su ga primetili, reagovali su munjevito.

Liz se otkotrljala u stranu a Dok se malo pomerio u senku jedne stene potežući revolver, koji mu je Liz dala malo pre.

Altonova puška je grmnula, a eho se stostruko odbijao od kamenih zidova kanjona.

Metak je pogodio pesak baš na mestu gde je Dok ležao malo pre.

Dokov revolver se oglasio, a Liz Morgan je opalila iz „vinčesterke”.

Alton se nagnuo u stranu i opet povukao obarač. Okrenuo je konja i poterao ga brzim trkom, prazneći magacin svoje puške što je mogao brže.

Dok se ponovo skotrljao na stranu i opalio iz „kolta”. I Liz je ponovo pripucala iz Silverove puške.

Ko je od njih dvoje pogodio Altonovog konja, to nisu mogli da znaju. A i nije bilo važno. Važnije je bilo ono što su videli.

Altonov konj se divlje propeo, a bivši predstavnik zakona poleteo je na zemlju.

Pre nego što je dodirnuo zemlju puška mu je ispala iz ruku, i ostao je nekoliko trenutaka da leži ošamućen.

Ali, brzo se osvestio. Odjednom je potegao revolver i opalio u pravcu devojke. Tek tada je poleteo prema zaklonu. Ali, nije stigao.

Dok Holidej je kleknuo na jedno koleno i lagano podigao revolver. Opalio je i video kako se prašina podigla s Altonove košulje, na mestu gde ga je zrno pogodilo.

Dok je opalio još jednom. Pogodio je Altona u desnu nogu. Pao je u grmlje i nepovređenom nogom se otisnuo, kako bi dospeo što dublje u zaklon.

Altonov sledeći metak je pogodio stenu pokraj Lizinih očiju. Devojka je vrismula kad su joj se oči napunile česticama sitne prašine.

Ispustila je pušku. Potpuno se zbunila.

U magnovenju, Dok je shvatio šta se događa. Valjda zbog straha da onaj sa druge strane sad ne pogodi devojku dobio je novu snagu i skočio napred.

Još dok je bio u vazduhu, pritisnuo je obarač. Dočekao se na noge, a zatim se otkotrljao još nekoliko stopa, opalivši još jednom.

Pres Alton je zaurao kad ga je metak pogodio.

Uspravio se s mukom i napravio nekoliko koraka. Zatim je pao licem na pesak.

Sa mesta gde se nalazio Dok, jasno se videlo da je čovek iskašljavao krv. To je značilo da su mu povređena pluća.

Ipak, pokušao je da podigne revolver. Jedino je uspeo da ispali metak u pesak, tik pored svoje noge.

Zatim se ponovo sručio i ostao da leži nepomično.

Dok se polako digao i pogledao prema devojci da bi se uverio da je s njom sve u redu. Onda je pošao napred.

Alton je još uvek bio živ, ali je izgledalo da ga više ništa oko nje-ga nije interesovalo.

Rukom je neprestano pokušavao da zatvori rane koje su mu krvari-le.

Uspeo je da se okrene na leđa i da pogleda u Doka, očima u koji-ma se ogledala panika.

Dok je vratio revolver u futrolu i kleknuo pored Altona, dok se je-dan kraj zavoja na njegovoj ruci vijorio na povetarcu.

Znao je da Altonu nema spasa. Podigao se i automatski napunio magacin svog revolvera. Zatim je pogledao u čoveka koji je ležao pred njim.

— Jesi li me pratio zbog onih batina koje si dobio od mene? — zapitao je samrtnika.

Alton se zakašljao i nasmešio se kroz krv, koja mu je pošla na usta.

— Ne... do đavola!... Nisam ni znao gde si... sve do pre pet mi-nuta... Ja sam bio na putu za Tek-sas... Hteo sam da nastavim put... ali sam mislio da bih pre toga... mogao... da se obračunam s to-bom...

Dok se namrštio.

— Kažeš da si pošao za Teksas? A šta ćeš tamo?

— Sad je svejedno... i mogu da ti kažem — pokušao je da se os-mehne Alton. — Hteo sam da se sakrijem... Tamo imam poznanike... prijatelje...

— Hteo si da se sakriješ? — pi-tao je Dok još uvek ne znajući ka-ko da razume sve ovo.

U to je čuo kako ga Liz Morgan zove.

Okrenuo se i video kako mu po-kazuje na dve torbe koje su bile na leđima Altonovog konja. Kada se konj malo popeo i izbacio jaha-ča, jedna se otvorila. Iz nje su iz-leteli svežnji novčanica.

— Šta ovo treba da znači, Alto-ne? — pitao je Dok pokazujući na novčanice.

Bivši šerif je ponovo dobio na-pad kašlja i Dok je morao da sa-čeka izvesno vreme da se njegovo telo, koje su potresali divlji grčevi, ponovo smiri.

Alton je mahnuo rukom koju je podigao s mukom.

— To je... od pljačke... banke — govorio je isprekidano i gledao u Lizino zapanjeno lice.

Devojka je bila zabezeknuta i ni-je uspevala ništa da kaže. Alton se bolno osmehnulo.

— Aha... ja sam bio treći čovek... onaj zbog kojeg je... vaš vere-nik otišao na robiju. Krio sam se dobro. Ljudi su budale... primili su me za šerifa... Mislio sam... da pokupim lovu... i pre nego što se... pojavi Karnej... odem u Teksas.

Njegova ruka se ponovo digla i pokazala pravac odakle je došao.

— On je... tamo negde... u ka-njonima... I on hoće za Teksas...

— Da li je i Ben s njima? — uspela je da se sredi Liz.

Alton je klimnuo glavom.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

VAJAT ERP



**SVAKOG 3.
U MESECU**

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

— Treba da jeste.

— Ima li Karnej neko planirano skrovište u Teksasu? — upitao je Dok Holidej.

Alton je ponovo klimnuo glavom, ali duže vreme nije progovorio ni reč. Dah mu je izlazio kroz ranu od metka, koja mu se videla na grudima.

Liz je bila bleđa, ali joj se na licu nije pojavio ni trag sažaljenja, dok je gledala čoveka koji je umirao. Imala je dobrih razloga za to. On ju je doveo u ovu situaciju i Benu prekinuo mladost. Ko zna, možda je kriv i za Benovu smrt. Zato ga je mrzela i nije ga žalila nimalo.

— Gde su ostali? — upitala je. — Gde... na kom mestu mogu naći Bena?

Alton je pogledao, ali su mu oči bile mutne. Brzo je umirao.

Liz je klekla pored njega i prodrmala ga blago, ali odlučno.

— Molim vas... Morate mi reći... Gde je moj verenik? — pitala je očajnički.

Altonovi kapci su zatreptali. Progovorio je, ali su mu reči bile nerazgovetne. Malo se odmarao gledajući je pravo u oči, a zatim je progovorio razgovetnije.

— Mora da su izgubili moj trag. Video sam kako idu prema zapadu mislim da su u sledećem kanjonu, paralelno s ovim. Tamo gore... — Poslednjom snagom je podigao ruku i pokazao nešto iznad sebe, ali

mu je već sledećeg trenutka ruka pala na pesak. Umro je ne rekavši više ništa.

Liz se sva tresla od uzbuđenja. Ustala je i pogledala u ivicu kanjona. Zatim se okrenula Doku.

— Ja znam put do gore — rekla je uzbuđeno. — Pomoći ću ti da sahraniš ova dva čoveka, a zatim ću poći za Benom.

Namrštila se kada je Dok odmahnuo glavom.

— Ne — rekao je Dok. — Nema smisla sahranjivati ih. — I onako će ih životinje iskopati. A mi nemamo dovoljno vremena, ni snage da na grobove navaljamo velike blokove kamena. Oni su, u svakom slučaju mrtvi i ništa im neće smetati da ostanu i ovako.

Neko vreme Liz je stajala čuteći, a donja usna joj je podrhtavala. Zatim je klimnula glavom i uzela svoju pušku.

— U redu. Onda, idemo.

— Stani malo — zaustavio je Dok. — Ti ne znaš gde je Ben, a Karnej i Emerson su još uvek pored njega. Ne možeš samo tako jahati kao bez glave i nadati se da ćeš naleteti na njih.

Odmerila ga je ljutito, a pogled njenih očiju je postao oštar.

— Mogu i hoću! — rekla je odrešito. — Polaziš li sa mnom?

Dok je odmahnuo glavom.

— Ne, dok ovaj novac ne vratim u Huard. Ne smem da rizikujem da naletim na Karneja noseći toliku

**prijatan
odmor uz
zabavna
izdanja
foruma**



lovu. Ovo mora da se što pre smesti u sef.

— Ali, za to će biti potrebno nekoliko dana.

— Nema druge. Ja to moram da učinim, Liz.

Usne su joj zadrhtale.

— Tebi je važniji ovaj novac nego Benov život! — prebacila mu je. — U redu! Nosi to u Huard, a ja idem za Benom.

— Do đavola! To ne možeš da uradiš! — uzviknuo je Dok pošavši da je uhvati za ruku, kada se okrenula da pođe.

U tom času mu je zavoj na ruci spao za nekoliko santimetara i ruka ga užasno zbolela. Ipak, prodrmao je za ruku.

— Prestani s tim, Liz — govorio je mršteći se od bolova. — Znaš i sama koliko je ludo jahati sama tako kroz ove predele. A šta bi uradila i da pronađeš Bena? Sigurno bi dojahala do njega i rekla mu kako imaš dokaz da nije učestvovao u pljački banke? Glupost! I ti to vrlo dobro znaš.

Podigla je bradu nagore, a u očima joj se čitala odlučnost.

— Da! — odgovorila je. — Urađiću baš tako kako si rekao. Na kraju, to i jeste jedini razlog zbog kojeg sam ja ovde.

Dok je osećao kako bes raste u njemu.

— A šta, do đavola, misliš da će tada uraditi Karnej i Emerson? Misliš li da će se rukovati sa Benom i poželeti mu srećan put. Do sto

đavola! Uradiće isto ono što je uradio Silver. Vodiće tebe kao taoca u slučaju da nalete na nekog predstavnika zakona.

Posmatrala ga je hladnim pogledom i jasno se videlo kako ubrzano diše. U ruci je držala Silverovu pušku i mehanički je spuštala i podizala cev.

— Ja nemam nameru da se s tobom vratim u Huard, Dok. Ne sad, pošto sam tako blizu Bena — rekla je.

Dok je govorila odmicala se od njega. Konačno je podigla pušku i uperila je u njega.

Dok je koraknuo prema njoj, ali, noge su mu popustile. Umor od proteklih događaja sada ga je sasvim obuzeo.

Rešio je da se više ne prepire s njom i teško se spustio na pesak. Zatim je glasno jeknuo i desnom rukom dotakao zavijeno, mesto, kao da je želeo da ga zaštititi.

Kroz poluzatvorene oči video je kako je Liz zastala i kako se bori sa sobom.

— Do đavola, Liz, sada si mi potrebna. Ne možeš me valjda ostaviti ovakvog — rekao je Dok gledajući je pravo u oči.

Međutim, devojičino lice je ponovo postalo grubo i slegla je ramenima.

— Ne gubi vreme. Još nisam čula da je Dok Holidej tražio nečiju pomoć. Na to lukavstvo me nećeš uhvatiti. Ja se ne vraćam, a ti se potrudi da promeniš taj zavoj. Ja

ću povesti oba konja. Tvog ću ostaviti na pola puta prema vrhu kanjona. Kad budeš došao do konja i uzjašeš ga, ja ću već biti na vrhu. Poneću i tvoj revolver i ostaviću ti ga u torbi na sedlu.

Dok nije napravio nijedan pokret da bi joj predao svoj revolver. Njihove oči su se srele i neko vreme posmatrali su se netremice. Onda je ona odlučno podigla pušku.

— Ako nećeš da mi ga daš, ja ću ispaliti metak u cilindar revolvera. Onda ti više neće valjati. Dajem ti reč.

Dok je uzdahnuo. Znao je da je devojka sposobna da učini tako nešto. Uzeo je revolver palcem i kažiprstom i bacio ga prema njoj.

— Totalno si luda — mrmljao je dok se Liz saginjala da podigne revolver, ali, sve vreme nije skidala pogled sa njega.

Onda je spustila cev puške i pošla da uzme Altonov revolver. Pušku bivšeg predstavnika zakona bacila je u jezerce, a zatim sela u sedlo i poterala konja stazom.

— Ubićeš se — viknuo je Dok za njom.

Ona se nije ni okrenula niti je ijednim pokretom dala do znanja da je čula njegove reči.

Psujući besno, Dok je počeo da učvršćuje zavoj na ranjenoj ruci.

XX

Karneju nije trebalo mnogo vremena da shvati da je pošao pogrešnim putem.

Pošto više nije nailazio na tragove Altonovog konja bio je siguran da su skrenuli sa pravog puta.

Opsovao je zbog izgubljenog vremena, ali su morali da se vrate na mesto odakle su pošli. Drugog izlaza nije bilo.

Ben Snajl je prvi otkrio svež trag šerifovog konja, a odmah zatim, sva trojica su pojahali u tom pravcu.

Svi su znali da on u svojim torbama nosi plen iz banke i svaki od njih ga je želeo za sebe, iz svojih vlastitih razloga.

Ben je neprestano osećao napon i nervozu znajući da se sve više približava čas kada će morati da uperi svoj revolver na dvojicu bandita.

To nije ni moralo da bude naročito teško, ali, Ben je znao da će, u stvari najteže biti uzeti novac od njih i odneti ga do Huarda ili nekog drugog grada, koji se nalazio u blizini.

On je zaigrao opasnu igru u kojoj je sve morao da stavi na kocku. Možda, na kraju, stvar i neće ispasti tako dobro po njega. Jer, oni bi mogli da se zakunu da je on ubio stražara i bacio petrolejku na onog drugog.

Ipak, osećao je da mora pokušati da ih preda u ruke zakona. I tako, ovo što je sad imao, nikako nije mogao nazvati slobodom.

On je, doduše mogao da se kreće i nisu ga sputavali zatvorski zidovi, ali, to kretanje je više ličilo na beg progonjene životinje.

I nikad nije bio siguran. Karneju je svakog časa moglo pasti na pamet da mu uputi metak u potiljak.

Sva trojica su jahali čuteći. Videlo se da su svi na ivici nerava. To se naročito pojačalo, kada su u daljini začuli pucnjavu.

Posle izvesnog vremena stigli su do vodopada i tamo našli dva tela.

Silver je ležao na samoj ivici jezerca sa nogama u vodi, a Alton je bio nedaleko od svoga konja.

Emerson je pronašao prazne čaure koje su pripadale Altonu. U jednoj torbi bilo je nekoliko novčanica.

— Do đavola! — opsovao je. — Pres je imao lovu kod sebe, ali, iz gleda, neko nas je preduhitrio.

Karnej je klimnuo glavom.

— Aha! Neko ih je obojicu sreo. To je, verovatno, bila ona pucnjava koju smo čuli.

Emerson se osvrtao pretražujući pogledom zidove kanjona.

— Sada je pitanje gde se taj nalazi — rekao je mirno.

Karnej je nogom šutnuo pesak.

— Pesak je suviše rastresit da bi tragovi ostali na njemu duže. Ipak, mislim da je morao poći tamo, gore! — Pokazao je rukom na stazu, koja je vodila na vrh kanjona. — Popeo se na obod. To je jedini put koji vodi odavde. A mi proketo dobro znamo da nije pošao putem kojim smo došli.

Klekao je pored Altona i opipao mu ruku.

— Mislim da je mrtav nekoliko časova.

— Pa, šta onda čekamo? — upitao je Emerson, trčeći prema svom konju.

Karnej je pogledao Bena i klimnuo glavom.

— On je u pravu, sinko. Samo gubimo vreme ovde. Hajdemo!

Ben nije čekao da mu se dvaput kaže. Hitro je pošao svome konju.

Jahali su jedan pored drugog, ali, pošto je staza uskoro postala uska, morali su da idu jedan po jedan.

Emerson je jahao na čelu. Za njim je išao Ben, a Karnej je bio poslednji. Ben je znao da ovakav raspored nije bio nimalo slučajan. Jednostavno, banditi mu još uvek nisu verovali.

Najzad su stigli do oboda kanjona i tu su pronašli tragove, ko-

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

VAJAT ERP



★ SVAKOG 3. U MESECU ★ KOD VAŠEG
PRODAVCA NOVINA ★ ★ ★ ★ ★



ji ku govorili da su pred njima dva jahača.

Karnej je pogledao trag koji je išao preko nekog zemljišta, a posle izvesnog vremena izlazio na kameniti teren, na kojem se otisci ni su raspoznavali.

— Meni se čini da nisu jahali zajedno. Jedan je imao nekoliko sati prednosti. Drugi je neko vreme jahao po tragu onog prvog, a zatim je skrenuo.

Ustao je i počeo da odmahuje glavom.

— Samo, zašto je, do đavola...

— Koliko se to samo ljudi šeta ovuda? — primetio je Emerson. — Misliš li da su ovo dvoje u društvu, Karneje? Hoću da kažem, ili da jedan prati drugog, kao što smo mi pratili Altona.

Karnej je nabrao čelo.

— Ne izgleda mi tako. Mislim da nisu neprijatelji. Nigde nema tragova borbe, ili pucnjave. Ali, razdvojili su se. Svaki je pošao na svoju stranu.

— Kojeg, onda da pratimo? — upitao je Ben.

— Drugog, koji ima lovu — odgovratio je Emerson jednostavno.

— Naravno — složio se Karnej. — Ali, ko od njih dvojice ima lovu? Jedan momak je pošao kanjonom i, verovatno, će izbiti na put

koji vodi za Teksas. A onaj drugi se uputio prema Huardu. Možda je novac kod njega?

Emerson se namrštio.

— Misliš li da je to neki zvezdosac?

— Ne verujem — odmahnuo je glavom Karnej. — On bi sobom poneo i tela poginulih. Predstavnicima zakona prilično paze na te stvari. To bi mogao biti neki građanin koji namerava da pokupi nagradu, koju je banka raspisala.

— Do sto đavola, onda moramo poći za njim! — uzviknuo je Emerson.

Karnej je podigao ruku.

— A ako je novac kod onog drugog... onog što se uputio prema Teksasu? Može da se dogodi da su se razdvojili kako bi se kasnije ponovo sreli? Možda su podelili novac.

— Do đavola, Vine, sasvim si me zbunio — rekao je Emerson.

— Hej — pogledajte — presekao je njihovu diskusiju Ben, pokazujući im u stranu. U daljini se pojavio oblak prašine. Videlo se da je to jedan jahač.

— Do đavola! Pa, to je žena! — uzviknuo je Karnej, kada je pogledao malo bolje.

Ben je osetio kako ga je nešto steglo u grudima.

— Pa... pa to je... to može biti samo Liz — promućao je.

Emerson i Karnej su se pogledali, a na usnama su im se pojavili osmesi.

Liz je terala svoga konja paklenim tempom. — Na vreme je primetila da je gone neki jahači, a to nije bilo u njenom planu. Ona je želela da se neopaženo približi banditima. Samo tako je mogla da računati da će osloboditi Bena.

Jedanput se okrenula i ispalila tri hica prema njima, ali, oni su uzvratili vatrom. Međutim, shvatila je da nisu promašili. Oni su pucali u vazduh, a to je značilo samo da žele da je upozore.

Konačno je konj izdao. Kleknuo je i spustio se na prednje noge. Svakome ko je živio na Divljem zapadu bilo je jasno šta to znači. Shvatila je to i Liz i sada je mirno čekala da joj se jahači približe.

Već u sledećem trenutku, Karnej i Emerson su bili pored nje. Odmah ih je prepoznala po slikama na poternicama.

— Gde je... gde je Ben? — promućala je Liz.

Karnej se zacerekao i pokazao palcem preko ramena.

Liz je pogledala. Zaista, za njima je jahao Ben sav slomljen od očajanja. Znao je šta su sve u stanju da urade ova dvojica.

— Bene! — pritrčala mu je Liz.

— Pusti je neka ide — pogledao je Ben preko njene glave u Karneja. — Siguran sam da nema novac. Reci im istinu, Liz.

— Novac je kod Doka Holideja — rekla je Liz, smatrajući da je Dok dovoljno odmakao i da ga više ne mogu uhvatiti.

— Dok Holidej? — zgrnuo se Karnej. — Šta će on do đavola ovde? I gde kažeš da je sada?

— Možda je već stigao u Huard. A ja imam pismo kojim ću dokazati tvoju nevinost, Bene — obratila se Liz vereniku. — Hvala bogu da sam te našla.

— Ali, nama bi bilo žao da ga izgubimo, gospođice — zacerekao se Karnej. — Sada imamo i vas, što je mnogo prijatnije...

— Budale! — viknuo je iznerviran Ben, pokušavajući da digne pušku.

Ali, Emerson je bio brži. Liz je jasno videla kako je počeo da povlači obarač revolvera. Ben se sav ukočio.

Odjednom, grmnula je puška i Emerson se stropoštao na tle. Bio je pogođen tačno po sredini čela.

Ben nije čekao objašnjenje za nastalu situaciju. Smesta je skočio i zgrabio Emersonov revolver.

Karnej se osvrtao da vidi odakle je dopro pucanj. Ispred sebe je držao devojkicu kao zaklon. Puška je ponovo grmnula i podigla prašinu pored Karnejevih čizama.

— Prestani s tim! — uzviknuo je ubica. — Ubiću devojkicu!

— Ne, nećeš! — uzviknuo je Ben i poleteo prema njemu.

Karnej je podigao revolver. Međutim, Liz se istrkla i udarila ga po ruci u kojoj je držao revolver. Ipak, Karnejev metak je zakačio Bena. Devojka je sada bila slobodna, ali se Karnej odmah bacio na nju.

Puška je ponovo planula.

Karneju se oteo vrisak, ali, uspeo je da se održi na nogama. Teturajući se, pošao je prema svom konju. Još uvek je držao revolver u ruci.

Tada se iza stene pojavio Dok Holidej.

Karnej se upravo penjao na konja.

Dok je opalio i bandit je pao na leđa. Međutim, čizma mu je ostala zaglavljena u uzengiji.

Konj se preplašio i poleteo galopom, vukući za sobom telo bandita koje je udaralo po kamenju.

Bilo je potrebno da prođe nekoliko minuta da se Liz povрати iz šoka. Ipak, prvo je pojurila Benu. Nagla se nad njim i pogledala mu ranu.

— Skolni se, Liz — javio se Dok Holidej. — To ću ja učiniti bolje od tebe.

— U pravu si. Bolje je da mu to uradi lekar — prvi put se osmehnula Liz. — Ali, šta ti radiš ovde?

Dok Holidej se nasmejao.

— Zar si mislila da ću te pustiti samu kroz ovu divljinu? Ženska pa met! Prvo si me naljutila, pa sam pošao za Huard. A onda sam se odljutio i prečicom stigao dovede. U stvari, video sam oblak prašine kako se diže za tobom i odmah sam znao da te žestoko jure. Znao

sam, isto tako, da će te, ranije ili kasnije, stići.

— Drago mi je što si tako postupio, Dok. A ti Bene, uskoro ćeš biti slobodan — bila je zadovoljna Liz.

— Pa, možemo da krenemo — predložio je Dok. — Sve je gotovo.

Ben ga je pogledao.

— Zar je, zaista, sve gotovo, Dok? — pitao je ne shvatajući sasvim.

— U stvari, i nije. Trebaće još neke formalnosti da se obave. Osim toga, ti bi, ipak, mogao da imaš neke komplikacije što si se povezao s onom dvojicom. Zakon je čudna stvar.

— Ali, ja nisam ubio one strazare...

— Dovoljno je da si bio s njima.

— Ti hoćeš da kažeš... — obratila se Liz Doku — da bi Ben mogao opet da stigne u zatvor?

— Možda. Sve zavisi kako će uprava zatvora predstaviti celu stvar.

— Oh, Eene — reagovala je Liz tipično ženski i zaplakala — pa mi znači...

Dok Holidej je protrljao bradu.

— Mislim da bi za vas dvoje bilo najbolje da krenete u Teksas. Zašto da se maltretiraš Bene i dolaziš u situaciju da te zatvaraju. Mislim da se ova stvar može rešiti i bez tvoga prisustva. Ja ću uraditi sve što budem mogao da tvoje ime uskoro bude bez ljage.

Liz ga je pogledala čudnim pogledom. U njenim očima ponovo su se pojavile suze. Pritrčala je Doku i zagrlila ga.

— Znam da ćeš to učiniti, Dok. Uskoro su se tri konjaka upu-
 Oprosti mi sve i hvala ti. Puno tila na ~~u~~ strane. Za ~~u~~ su os-
 tali samo oblaci prašine

K B A J

Naslov originala:

Kirk Hamilton: RIDE FOR TEXAS

Prevod: DRAGUTIN MOLAN

Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIC

Izdaje i štampa: NIP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Sva prava pridržava se. ~~FORUM - NISAD~~ ~~OUR~~ sekretarjat
Oslobodeno osnovnog ~~preza~~ ~~at~~ ~~ponet~~ ~~služenjem~~ Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, ~~služenjem~~ kultura SAP Vojvodine.

broj 413-27973 du - marta 1973. godine.

Stampa. 26. № ~~1000000~~ 1979.

Tržišče, 3. mart 1979.

**NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DO KA
HOLIDEJA**

**IZLAZI 7.
APRILA
1979.**

